

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

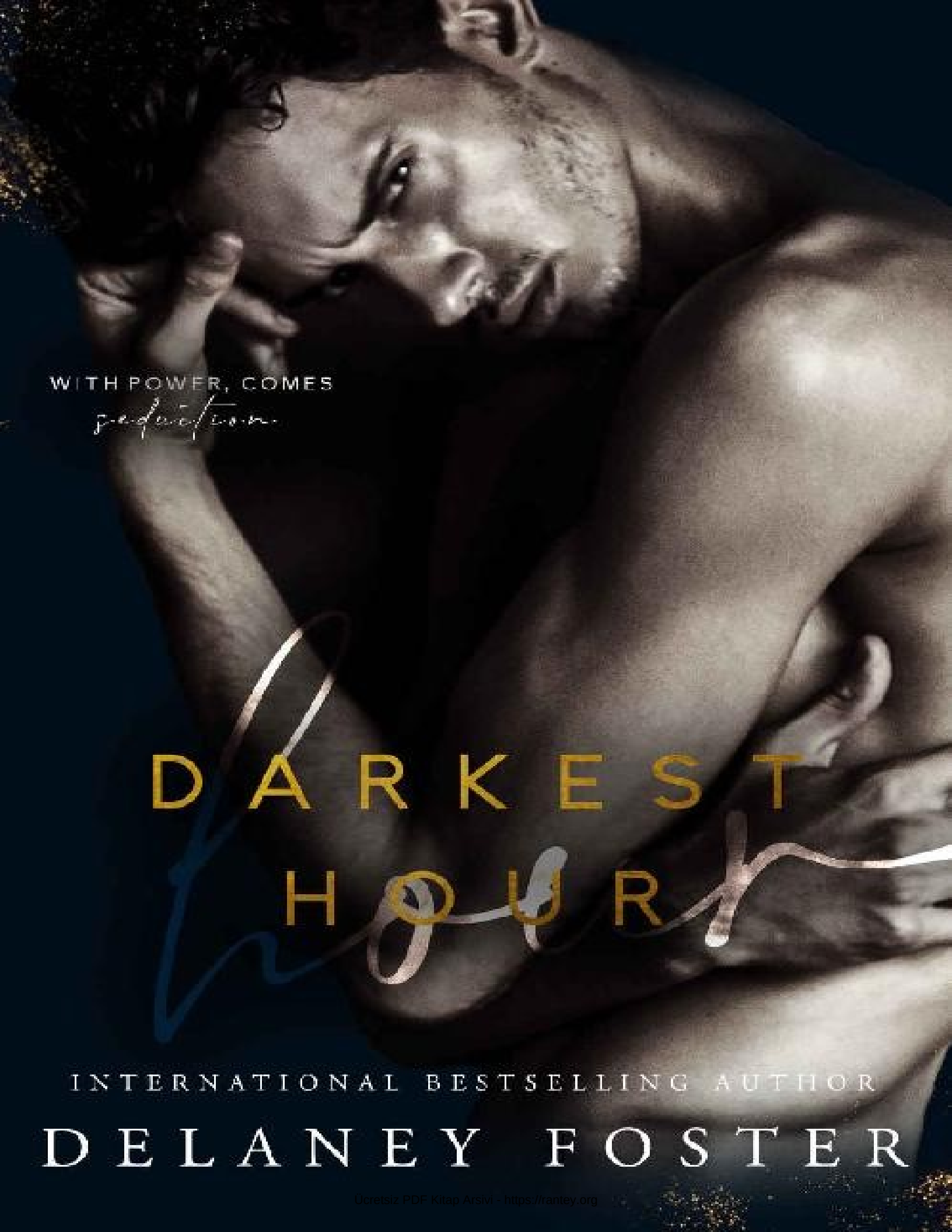
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WITH POWER, COMES
seduction.

DARKEST HOUR

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

DELANEY FOSTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DARKEST HOUR

COPYRIGHT

Telif Hakkı © 2022 yazar Delaney Foster

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitap sadece satın alan kişinin yararlanması için lisanslanmıştır ve yeniden satılamaz.

Bu kitaptaki hikaye ve tüm karakterler yazarın fikri mülkiyetindedir. Söz konusu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık yazılı izni olmaksızın bu hikayenin veya karakterlerinin herhangi bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlamaz.

Çeviri: Bu kitabı veya içeriğini dağıtmak veya bu kopyayı HERHANGİ bir biçimde yeniden satmak YASADIŞIDIR. Kitap çalmak hoş değildir. İntihal hoş değildir. Tüm korsanlar avlanacak ve mecazi kazıkta yakılacaktır.

Düzenleme: Emerald Edits ile Nicole McCurdy, Evident Ink ile Dawn Alexander, Heart Full of Reads ile Zainab M.

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink Designs ile Dez Purington Fotoğrafçı:

Mark Chavez

Kapak Modeli: Leo Nobrega

İçindekiler

İÇERİK UYARISI

YAZARIN NOTU

ÖNSÖZ

1. BİRİNCİ BÖLÜM

2. İKİNCİ BÖLÜM

3. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

4. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

5. BEŞİNCİ BÖLÜM

6. ALTINCI BÖLÜM

7. YEDİNCİ BÖLÜM

8. SEKİZİNCİ BÖLÜM

9. DOKUZUNCU BÖLÜM

10. ONUNCU BÖLÜM

11. ONBİRİNCİ BÖLÜM
12. ON İKİNCİ BÖLÜM
13. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
14. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
15. ON BEŞİNCİ BÖLÜM
16. ON ALTINCI BÖLÜM
17. ON YEDİNCİ BÖLÜM
18. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
19. ON DOKUZUNCU BÖLÜM
20. YİRMİNCİ BÖLÜM
21. BÖLÜM YIRMI BİR
22. BÖLÜM YIRMI İKİ
23. BÖLÜM YIRMI ÜÇ
24. BÖLÜM YIRMI DÖRT
25. BÖLÜM YIRMI BEŞ
26. YIRMI ALTINCI BÖLÜM
27. YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM
28. BÖLÜM YIRMI SEKİZ
29. BÖLÜM YIRMI DOKUZ
30. OTUZUNCU BÖLÜM
31. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

- [32. BÖLÜM OTUZ İKİ](#)
- [33. OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [34. OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [35. OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
- [36. OTUZ ALTINCI BÖLÜM](#)
- [37. OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM](#)
- [38. OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
- [39. OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM](#)
- [40. KIRKINCI BÖLÜM](#)
- [41. KIRK BİRİNCİ BÖLÜM](#)
- [42. KIRK İKİNCİ BÖLÜM](#)
- [43. KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [44. KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [45. KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
- [46. KIRK ALTINCI BÖLÜM](#)
- [47. KIRK YEDİNCİ BÖLÜM](#)
- [48. KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
- [49. KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM](#)
- [50. BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
- [51. BÖLÜM ELLİ BİRİ](#)
- [SONSÖZ](#)

Teşekkür YAZAR

HAKKINDA

CONTENT WARNING

Obsidian Brotherhood serisi, kurgusal bir gizli cemiyetin iç işleyişini ele alan daha karanlık bir romantizm serisidir. Bu seride yarattığım dünya karanlık, uğursuz ve çoğu zaman hoş değil. Uyuşturucu kullanımı, dub-c0n, intihar, istismar, grafik şiddet vb. gibi bazı okuyucuların rahatsız edici veya rahatsız edici bulabileceği konular olacaktır.

Sınırlarınızı bileceğinize ve sayfayı kendi takdirinize göre çevireceğinize güveniyorum.

Ben şahsen ahlaki açıdan gri bir ana karakteri ve sınırları olmayan bir hikayeyi seviyorum.

Artık uyarıldığınıza göre, devam edecek misiniz?

AUTHOR'S NOTE

Obsidian Kardeşliği devam eden bir serinin parçasıdır. Bazen serilerde olduğu gibi, bir kitapta çözülmenden bırakılan ve gelecekteki bir kitapta veya farklı bir karakterin bakış açısından daha etkili olan durumlar olabilir. Tek başlarına okunabilecek olsalar da, onları yazarken niyetimin bu olmadığını lütfen unutmayın. Her hikaye birbirine bağıldır ve her kitap bir HEA ile biter. Uçurum tehlikesi yoktur. Birinci kitapta bazı bölümlerin başında tetikleyici uyarılar bıraktığımı da fark edebilirsiniz. Kalan kitaplar için bunu yapmayacağım. Şimdiye kadar, beklenmedik lol beklemeyi bilmelisiniz. Benimle birlikte bu sapkın, ahlaksız dünyaya atladığınız için çok teşekkür ederim. Her biriniz için çok minnettarım! Umarım bu yolculuktan keyif alırsınız!

PROLOGUE

Chandler, on beş yaşında

Bazı insanlar Pazar günleri kiliseye giderdi. Bazı aileler havuzun etrafında otururken babalar ızgaraya hamburger atardı. Bazıları geç bir Cumartesi gecesinden sonra uyudu.

Pazar günlerinden nefret ederdim.

Ayda bir kez annem Pazar brunch'ına ev sahipliği yapıyordu ve bu brunch'ta bir grup sıkılmış ev kadını oturup mimoza içiyor ve kocalarının paralarını nasıl dikkatsizce harcadıklarını konuşuyorlardı - elit yüzde bir içinde olmanın getirdiği zorluklar. Üç brunchtan sonra asla evlenmek istemediğime ikna olmuşum.

Babam zekiydi. Pazar günlerini golf sahasında geçirirdi ya da en azından anlattığı hikaye buydu. Gerçekte, büyük olasılıkla ofisinin karşısındaki şarküteriden aldığı yirmi yaşındaki bir garsonun içinde taşaklarının derinliklerindeydi.

Arkadaşlarımın çoğu Cumartesi günü erteledikleri ama Pazartesi'den önce halletmeleri gereken işleri yapmakla meşguldü, ben de odamda saklanıp futbol izliyordum. Mimosalar bana göre değildi. Otuzlu yaşlardaki çakırkeyif ev kadınları da öyle.

Maç neredeyse bitmek üzereydi -yüz dolarına bahse girebileceğim bir Seahawks/49ers karşılaşması. Yatağıma oturdum, bacaklarım önümde uzanıyordu.

-Kucağımda bir paket Doritos ve parmaklarımın arasında bir cigara, sırtım yatak başlığına yaslanmıştı.

Telefonum çaldığında Seahawks maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kala iki sayılık bir dönüş yapmıştı.

Üçüncü çalışta telefonu açtıktan sonra arkadaşım Wesley, "Öde bakalım, sık kafalı," dedi.

Bir duman bulutu üfledim. "Spor bahisleri böyle oynanmaz. Sen artı ve eksiye oynadın, göt herif. Sadece iki sayı farkla kazanacaklar. Sen altı verdin."

Lisemizde bir kumar çetesi kurdum ve bu çete maçları izlemekten çok bahis oynamanın inceliklerini anlatmakla vakit geçirmeme neden oldu. Yine de iyi bir yan işti, bu yüzden şikayet etmedim.

Birinin boğazını temizlemesi gibi yumuşak bir kadın sesi beni sıçrattı.

Kahretsin.

Kapıyı kim açtı?

Annemin arkadaşlarından biri ince omzunu çerçeveye yaslamıştı. Koyu kahverengi saçları ensesinden yukarı doğru toplanmıştı ve gevşek dalları yüzüne ve ensesine dökülüyordu. Vücudu uzun ve zayıftı, sanki sabahlarını Johan adında bir adamla yoga yaparak geçiriyordu. Yaşlı bir kadına göre çok seksiydi. Ve bana, yani elimdeki esrara bakıyordu.

Lanet olsun.

Duvarlardaki çerçeveli futbol formalarına ve yıllarca oynadığı gençlik sporlarından kalma madalya ve şampiyonluk yüzüklerinin bulunduğu raflara baktı. Bakışları odanın diğer tarafındaki Pac-Man atari oyununda ve küçük buzdolabında durdu. Emlakçılık babamı multimilyoner yapmıştı, bu yüzden krallar için inşa edilmiş bir evde yaşamak bizim için çok mantıklıydı. Yatak odam çoğu insanın oturma odası büyüklüğündeydi.

"Seni sonra ararım," dedim Wesley'e. Sonra içtiğim esrarı bir kola kutusunun içine tıktırdım ve kısa süreli hafızasının elinde tuttuğu mimozayla birlikte yok olup gitmesini umdum. Okuduğum lisede otu şeker gibi dağıtırlardı. Birkaç arkadaşım DEHB'lerine yardımcı olması için sigara içiyordu. Benim uykusuzluğum vardı, ben de uyumama yardımcı olsun diye içiyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Diğer tüm tuvaletler dolu, bu yüzden annen seninkini kullanabileceğimi söyledi."

Her banyoda mı? Beşinde de mi? O içeceklerin içine ne koydular?

Parmağıyla ipeksi beyaz atletindeki bir lekeyi işaret etti. "Sadece temizlenmem gerekiyor." Yüzü benim için yeniydi ve sözlerinde bir aksan vardı -İngiliz olabilir miydi? "Sadece bir saniye sürer."

"Evet, tabii." Sağ tarafımdaki kapıya başımı salladım. "Hemen şurada."

"Teşekkürler," dedi yanından geçerken.

İki dakika ve esrar kokusundan kurtulmak için başarısız bir girişimden sonra, banyodan çıktı - beyaz bir atleti yoktu. Sütyen yoktu. Mükemmel şekilde yontulmuş göğüsleri tam teşhirdeydi. Hemen kocasını arayıp teşekkür etmek istedim - her kimse artık. Bu manzara, onlar için ödediği her kuruşa değirdi.

"Ödünç alabileceğim bir gömleğiniz yoktur, değil mi?" Gömleğini parmaklarının arasından sarkıtarak dolgun dudaklarını büzdü. "Benimki mahvoldu."

Kim yaptı bunu? Tanımadıkları bir adamın önünde memelerini açıkta bırakarak mı yürüdüler?

Yataktan kalktım ve aceleyle şifonyerime gittim. "Al bakalım." Ulaşabildiğim ilk gömleği ona fırlatmak için arkamı döndüğümde, onun bir ninja gibi odanın öbür ucuna geçtiğini ve tam arkamda durduğunu gördüm.

Kollarını başının üzerinde yukarı kaldırdı. "İstersen yardım edebilirsin."

Tamam, bayan. Oyun bitti. Her ne demeye çalışıyorsa, ben oynamıyordum. "Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

Kolları iki yanına düştü. "Ot içmenin ve spor bahisleri oynamanın iyi bir fikir *olduğunu* mu düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Ailenin bundan haberi var mı?"

Ne demeye çalışıyordu? İspiyonlamakla mı tehdit ediyordu?

Dudaklarını yaladı. "Merak etme. Sır tutma konusunda iyiyimdir."

"Teşekkürler. İşte gömlek." Göğüslerine dokunmamak için kendimi zor tutarak tişörtü uzattım.

Çok geç.

Elimi tuttu ve sol göğsünün üzerine koydu. "Daha önce hiç bir kıza dokundun mu?"

Bir kız mı? Evet. Ama sadece Lindsay Breckenridge. Ama sadece Lindsay Breckenridge bir futbol maçından sonra soyunma odasına gizlice girdikten sonra ve o zaman bile dolgulu bir sütyenle. Annem olacak yaşta yetişkin bir kadın mı? Hayatta olmaz.

Cevap vermeyince gülümsedi.

Bu kadını gerçekten odamdan çıkarmam gerekiyordu. Ot beni paranoyak yapmıştı ve annemin her an kapıdan içeri girebileceğini biliyordum. Alnımda ve omurgamın tabanında küçük ter taneleri oluşmuştu. Kalp atışlarım aşırı hızlanmıştı.

Elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. Büyümüş göğüslerin nasıl hissettirmesi gerektiğini hayal etmemiştim. Onları hep dokunulduğunda yumuşak, sıcak etten yastıklar gibi hayal etmiştim. Onunkiler futbol antrenmanlarında kullandığımız ağırlıklı sağlık topları gibi sert ve sıkıydı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Aksanlı sesi alçak ve boğuktu.

Hoşlanmamalıyım. Hoşlanmak *istemedim*. Ama ergenlik bataklığına saplanmış bir gençtim. Tabii ki hoşuma gitti. Genetik bana başka seçenek bırakmamıştı.

Diğer elini vücutlarımızın arasına indirdi ve ereksiyonumu avuçladı. "Hoşuna gittiği kesin."

Tanrım. Hay sikeyim. O ne halt ediyordu? Birinin mimozaları götürmesi gerekiyordu. EN KISA ZAMANDA.

Bir adım geri attım ama şifonyerime çarptım. Artık içeri girmem engellenmişti. "Onlar seni aramaya gelmeden gömleği alıp aşağı inmелisin."

"Kimse gelmiyor." Dudakları sırtarak yukarı kalktı. "Henüz."

Bildiğim bir sonraki şey, ağız aletimin üzerinde dizlerinin üzerindeydi. Zihnim kaostaydı, vücuduma bunun berbat, çok yanlış olduğunu haykırıyordu. Bununla ilgili her bir lanet şey çarpıktı. Yanlıştı,

Yanlış, yanlış. Ama onu durdurmadım çünkü bunun alternatifi, bu kadın anneme ottan ve kumardan bahsettiğinde babamın gazabına uğramak demektir. Özel dikim takım elbiselerinin altında yaşayan canavarı görmüştüm. Neler yapabileceğini biliyordum. *Onun yüzünden bir kadını öldürdüm.* Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu yüzden uyuyamıyordum. İki yıl önce, Crestview Gölü kıyısında bir ateşin önünde tetiği çektim ve kaderimi mühürledim. Ben bir çocuktum. Hepimiz çocuktuk. On üç yaşındaki bir çocuğa bunu kim yaptı? Obsidian Kardeşliği, işte o. Ve bu kadın onunla evliydi. Görünüşe göre, ahlakını yerle bir etmek evlilik yeminlerinin bir parçasıymış.

Sanki yaptığı şeyden gerçekten zevk alıyormuş gibi sikimin etrafında inliyordu.

Midemin çukurunda yanan arzuyla savaşıırken boğazımda safra yükseldi. Sanki kendi bedenimle savaşıyor, öfke dışındaki tüm duyguları kapatmaya çalışıyordum. Bu pek çok açıdan berbat bir durumdu.

Bunu ben istemedim.

Ama ben asla kazanamayacağımı bildiğim bir savaşı sürdürmeye çalışan asi bir çocuktan başka bir şey değildim. Onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Ailem sadece benim mahvolmamı sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda sırf bir şeyi kanıtlamak için benimle bahse giren herkesi de alaşağı edecekti. Babamın haberi olmadan bu evde kimse para kazanamazdı. Aşırı ayrıcalıklı pisliklerle dolu bir okulda muhbir olarak etiketlenmek ölüm fermanıydı. Buna bir de ailemin biyolojik çocuğu olmadığım gerçeğini ekleyin; yani tüm o *koşulsuz sevgi* olayı benim için geçerli değildi. Bu yüzden burada durdum ve yalandım. Gerçekten.

O andan itibaren en karanlık saatim daha da karanlıklaştı.

Ondan sonraki her Pazar brunch'ında, İngiliz Koca Memeli bir şekilde benim odamın yolunu buldu. Evden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama

Kaderin cilvesi, bir gece önce ailemle kavga eder ve annemden ceza alırdım. İlk iki ziyaretten sonra, onun geleceğini tahmin ettim ve umursamayacak kadar yüksek olduğumdan emin oldum. Her ziyaretim bir el işi, oral seks ya da parmak vuruşuyla bitiyordu. Bir Pazar gününe kadar - bekaretimi kaybettiğim gün - bataklık beni tüketti.

Ortalamadan daha uzun boyluydum ve atletik bir yapım vardı. Görünüşüm her zaman dikkat çekerdi, ama aylardır onun odama girmeyi seçmesine neyin sebep olduğunu merak ederek kendimi deli ediyordum. Dünyadaki tüm ortalamanın üzerindeki genç oğlanlar arasında.

"Neden ben?" Kendini aletimden çektikten sonra tişörtünü tekrar kafasına geçirirken sormuştum.

Güldü. "Ah tatlım," dedi abartılı bir surat ifadesi takınarak ve elini yanağıma koyarak. "Bunun gerçekten seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun." Ayağa kalktı ve şortunu çekti. "Hayır, aşkım. Bu intikamla ilgili. Yıllarca süren istismar ve ihmalle ilgili. Bu benim istemediğim bir hayata havaya kaldırılmış bir orta parmak. Sen özel değilsin..." Durdu ve sırtarak sikime baktı, "Belki de öylesindir." Kapıya doğru yürüdü ve eli kapı kolunun üzerinde durdu. "Neden sen olduğunu bilmek istiyor musun? Neden annene sormuyorsun? Bu onun fikriydi."

Yüzümdeki kan çekildi ve beni buz gibi soğuk bıraktı. Bu bir oyundu. En başından beri hepsi bir yalandı. Aileme asla bir bok söylemeyecekti. Bunu beni korkutmak için kullandı. *Beni* kullandı. Annem de ona izin verdi.

Ne için? Bektan bir kocayı kızdırmak için mi?

Son birkaç yıldır kısa bir tasma ile tuttuğum tüm öfke, acı ve ıstırap sonunda serbest kaldı. Kendimi kaybettim. Yataktan atladım.

iç çamaşırı ve prezervatif hala aletimdeydi çünkü kimin umurundaydı ki- sonra odamdan çıkıp merdivenlerden aşağıya koştum.

"Onu sen mi gönderdin?" Mutfağa ulaşır ulaşmaz bağırdım.

Annem büyükçe bir adada oturmuş, şarküteri tabağından peynir koparıyor ve mimozasını yudumluyordu. Etrafında oturan diğer üç kadın da aynı şeyi yapıyordu. Hepsi başlarını kaldırmış, kirpik uzantılarının arasından bana bakıyorlardı.

"Bana yalan söylediğini söyle." Annemin önünde durdum. Göğsüm kabarmıştı. Zihnim bulanıktı. "Onu odama senin göndermediğini söyle." Sesim çatallaştı.

Senin için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi söyle. Bana umursadığını söyle.

O yapmadı.

Babam içeri girdi. Mükemmel zamanlama. "Bu kadar yeter, oğlum."

"Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?" Durumdan sıkılmış görünen annemi işaret ettim.

Çenesini sıktı. "Bu kadar yeter dedim."

O biliyordu.

Tabii ki biliyordu.

Merdivenlerden inen Bayan Robinson ve onun azgın ev kadınlarından oluşan neşeli grubu ağızlarında üzüm patlatmakla ve sikimi gözleriyle becermekle meşgulken ben mutfağımızın ortasında boxer külotumla duruyordum. Bunu bilmemek için aptal olmak gerekir.

"Sen hastasın." Göğsünü ittim. "Hepiniz hastasınız," dedim diğerlerine.

Babam beni saçlarımdan yakaladı ve yüzüstü en yakın duvara çarptı. Kulağıma doğru eğilirken beni ağırlığıyla sabitledi. "Eğer zavallı hayatında başına gelen en kötü şey, muhteşem bir kadının kocası yerine senin aletini istemesi ise, o zaman düşün

Kendini şanslı say." Saçımı bıraktı, sonra uzaklaştı ve sanki onu kızdıran benmişim gibi bir elini takım elbisesinin ön tarafına attı. "Bu kadar yeter dedim. Şimdi odana git." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ve Tanrı aşkına üzerine bir şeyler giy."

Başka bir şey söylemeden odama geri döndüm. Kapımı kapattım, yatağıma uzandım, bir cigara yaktım ve tavana baktım. Bedenimin titremesinin durmasını diledim. Kalp atışlarımın sakinleşmesi için yalvardım.

Birkaç ay sonra, o kadın brunch'a gelmeyi bıraktı. Belki de ihtiyacı olan her şeyi aldı ve sonunda battı. Belki de bir sonraki kurbanına geçti. Ya da belki kocası öğrendi ve paylaşmaktan hoşlanmadığına karar verdi. Benim için fark etmezdi. Sadece gittiğine sevinmişim.

Ondan nefret ediyordum.

Hepsinden nefret ettim.

Kendi çocuğu için yüceltilmiş bir pezevenkten başka bir şey olmadığı için annemden nefret ediyordum. Buna izin verdiği için babamdan nefret ediyordum. O dışarıda New York'u sikerken, ben evde Stiffler'ın annesi tarafından taciz ediliyordum.

Evli olduğu adamdan, evdeki işlerini halledemediği için nefret ediyordum.

İnsanların en karanlık saatin bile sadece altmış dakikası olduğunu söylediklerini duymuştum. Ben saçmalık dedim. Aylar önce bir Pazar öğleden sonra benim saatim işlemeye başlamıştı ve ben hâlâ bitmesini bekliyordum.

Karanlık, tanımı gereği ışığın yokluğuydu. Son umut ışığı da söndüğünde, işte o zaman karanlık gelirdi. O anda içeri süzülüp beni rahatlatması neredeyse romantikti. Diğer her şey gittiğinde, karanlık vardı.

Bazı insanlar karanlıktan kaçır.

Ben onu kucakladım.

Bazı insanlar bundan korkuyordu.

Ben oldum.

Birinci Bölüm

yirmi beş yaş

Asil olarak büyüme, belirli standartlara göre yaşamak anlamına geliyordu.

*Omuzlar
geriye.*

Çene yukarı.

Gülümse.

Terbiyene dikkat et.

Asla sesinizi yükseltmeyin.

İstisna yok. Tabii kardeşim değilseniz. Liam penisini Ayelswick'te bir gösteri midillisi gibi dolaştırırdı ve kimse tek kelime etmezdi. Ben dıştan uysal bir prenses, içten meraklı bir hayduttum. Prensesler dürtüleriyle hareket etmezlerdi. Onları bastırırlardı. Bizler rol yapmak için yetiştirildik, sahneyi yönetmek için değil.

Krallığımız İrlanda ve İskoçya kıyıları arasında sıkışmış küçük bir adaydı, ancak büyüklüğümüzden yoksun olsak da zenginliğimiz artmıştı. Bu nedenle babam demir yumrukla yönetirdi. İnsanlar onu merhametinden dolayı sevmiyordu. Ona itaat ettiler çünkü itaat etmezlerse olacaklardan korkuyorlardı.

Sarayımız İrlanda Denizi'ne bakan bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Bembeyaz dış cephesi, mavi çatısı, yuvarlak kuleleri ve kemerler üzerindeki kemerleriyle, sürüsünü izleyen koruyucu bir aziz gibi kırsalın üzerinde yükseliyordu. Eğer saray bir mabetse, yatak odam da benim sığınağımdı. İki yüz altmış dört oda arasında benimki en az abartılı olanıydı. Şatafatı ve gösterişi babama ve kardeşime bırakmıştım. Onlar gösterinin heyecanını severlerdi. Ben sadeliği tercih ederdim.

Yatak odamın penceresinde durmuş, bahçeye bakıyordum. Mor devedikeni ve funda yamaları yeşil çimenleri örtüyordu. Sarı düğünçiçekleri güneş ışığı gibi parlaklık katıyordu. Bahçenin hemen ötesinde, denizden gelen kristal berraklığındaki bir derenin üzerinde kemerli, arnavut kaldırımlı bir köprü vardı. Küçük bir kızken o köprü'nün üzerinde durur, dereye çakıl taşları atardım. Her zaman Liam'ı geçmeye çalışırdım. Genelde kaybederdim ama bu beni köprüyü kapatana kadar her gün denemekten alıkoymazdı. Köprü'nün ötesinde, çimenli bir tepenin dibinde bir kulübe vardı. Annem o kulübeden uzak durmamız için kesin emir vermişti. Koridorlardaki fısıltılara göre orası

Periliydi ve bu yüzden kimse oraya gitmiyordu. Hizmetçiler bazen gecenin karanlığında çığlıklar duyduklarını iddia ediyorlardı. Annem bunların sadece hikaye olduğunu, kulübenin eski ve köhne olduğunu ve hepimiz için tehlike arz ettiğini söyledi. Liam ve ben bir keresinde kendimiz görmek için kulübeye gitmeye çalıştık. Babam oraya varmadan bizi durdurdu. Ertesi gün köprü kapatılmıştı. Bazen geceleri, gerçek olup olmadıklarını, babamın yolumuzu bu yüzden mi kapattığını anlamak için o çığlıkları dinlerdim. Onlar gelmeden önce hep uyuyakalırdım.

Annemi özledim.

Gölüşünü, kahkahasını ve bilgece sözlerini özledim.

Güzel prenseslerin yakışıklı şövalyeler tarafından kurtarıldığı masallarını özledim. Sonra gözlerinde yaşlarla bana kendimi kurtarabilmenin ne kadar önemli olduğunu söylerdi. Şövalyelere karşı dikkatli olmam gerektiğini, çünkü bazen en karanlık sırların en parlak zırhın altında yattığını söylerdi.

"Her hikayenin bir kötü adamı vardır, *m'eudail*." M'eudail, Galce'de "sevgilim" anlamına geliyordu. Bunu söyleme şekli, sanki bu kelimeyi özellikle benim için icat etmişler gibi hissettirdi. "Ne kadar iyi olmaya çalışırsan çalış, eninde sonunda birinin hikayesindeki kötü adam olacaksın." Elini başımın üstünde gezdirir, gülümserken saçlarımı düzeltirdi. "Ama kötüler bile mutlu olmayı hak eder."

Kelimenin tam anlamıyla bir kraliçeydi. Dengeli. Zarif. Güçlü. Babam için mükemmel bir eştı. Ta ki kanser onu kendi yatağında rehin alana kadar. Akciğerlerinde başladı ama hızla vücudunun geri kalanına yayıldı. O zayıf ve güçsüz düşerken elini tuttum. Gözlerini açık tutmanın tek yapabildiği şey olduğu günlerde gözlerindeki ateşin sönüşünü izledim. Gözlerini son kez kapatmadan hemen önce saçlarını alnından taradım ve ona kendi hikayemin kahramanı olacağıma söz verdim.

Şimdi, benden çok da büyük olmayan bir kadın annemin tacını giyiyor, onun yatağında uyuyor ve kendine kraliçe diyordu.

Yatak odamın kapısının sessiz gıcırtısı beni anılarımdan uzaklaştırdı.

Döndüğümde üvey annem Sadie'nin kapıda durduğunu gördüm. Sarı saçlarını geriye doğru örmüştü. Ben yoga pantolonu ve pembe bir tişört giymişken o mükemmel giyinmişti. Makyajı kusursuzdu ve giydiği yumuşak sarı elbise mavi gözlerini daha da parlak gösteriyordu. Ondan *nefret* etmiyordum. Gerçekten nefret etmiyordum. Sadie bir insan olarak nazik, kibar ve en az annem kadar dengeli biriydi. Çok iyi arkadaş olabilirdik, özellikle de benim yaşıma babamınkinden daha yakın olduğu için. Üvey anne olarak, sadece

Garip.

Ve odamda olması daha da garipti.

Kapıyı biraz daha araladı. "İçeri girebilir miyim?"

"Bir sorun mu var?"

Sadie odama hiç gelmezdi. Çoğunlukla bahçede, kütüphanede kalır ya da kendi başına takılırdı.

Sessizce içeri girdi. Pembe yanakları her zamankinden daha fazla kızarmıştı. "New York'a gidiyorsun."

"Amerika mı?" Şaşkınlık yüzüme vurdu, kaşlarımı çattı. "Ne zaman? Neden? Babamın bundan haberi var mı?" Babamın izni olmadan sarayda kimse bir şey yapamazdı.

Grey Van Doren yatak odamın kapısının eşiğinden içeri adımını attı. Ürkütücü varlığından üstünlük damlıyordu. Delici mavi gözleri, dolgun dudakları ve keskin çenesiyle göz korkutucu olduğu kadar muhteşemdi de. Zihnim birbiri ardına gelen düşüncelerle dolup taşıyor, üst üste yığılıyor ve kalbimin hızlı ve ağır atmasına neden oluyordu. Gri genellikle sadece

Babamla iş konuşmak için saraya gittim. Babam burada değildi ve Grey kapımın önünde duruyordu.

Neden?

Sesi alçak ve yumuşaktı. Hatta sakinleştiriciydi. Ama henüz keşfedemediğim nedenlerden dolayı, sözleri omurgamda buz gibi bir ürperti yarattı. "Gitmenin sebebi baban."

İkinci Bölüm

Babam her zaman geleceğin kral ve kraliçesi olarak kardeşim Liam ve benim ülkemizin sınırları dışına seyahat edip yeni şeyler öğrenmemizin önemli olduğunu söylerdi. Dokuz ay sonra, Norveç kralı olmak için sıradaki kişi olan Prens Alexander ile evlenecektim; bu on sekizinci yaş günümden hemen sonra babalarımız arasında yapılan bir anlaşmaydı. İnsan ilişkileri bu rolün büyük bir parçasıydı, kendi dünyamı yönetmeden önce dış dünyaları deneyimlemek. Bazı beklentiler vardı. Bunun olacağını biliyordum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

Gitme sebebin baban.

Bu adamdan başka birinden duysaydım, yolculuğun bir hediye olduğunu kastettiğini düşünürdüm. Grey Van Doren'ın ağzından çıkanlar şifreliydi.

"Onu iki gün önce gördüm ve bundan hiç bahsetmedi." Yatağın etrafında yürüdüm. İçimde dolaşan endişeli enerji hareketsiz kalmama izin vermiyordu.

"Fırsat bir anda ortaya çıktı. Eminim burada olup size kendisi söyleyemediği için üzgündür," dedi Grey.

Da şehir dışındayken rahatsız edilmemesi gerektiğine dair söylenmemiş bir kural vardı. Bu telefon görüşmeleri, e-postalar, kısa mesajlar, posta güvercinleri

-Kesinti yok. Şimdiye kadar alışmıştım. Bir krallığı yöneten bir adam için burada fazla zaman geçirmiyordu. O yokken Liam onun yerine hareket ediyordu ki bu da Ayelswick'in sağlamlığı için pek bir şey ifade etmiyordu. Liam'ın *sadakat* anlayışı aynı kızla iki kez yatmaktı.

Ulaşılamayan bir adamın Grey'le konuşmayı başarırken benimle konuşamaması ne tuhaf.

Eğer babam hâlâ şehir dışındaysa, bu şu anlama geliyordu... "Liam gitmiyor."

Ayelswick'teki her kız Amerika'ya gitmekten bahsederdi. Ergenliğimden beri beklediğim bu deneyimin heyecan verici bir yanı vardı. Yağlı yemekler yemek ve rollercoasterlara binmek istiyordum. Otoyolları ve gökdelenleri hayal ediyordum. Ama bir şeyler ters gidiyordu ve Liam olmadan gitmek istemiyordum.

Grey sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Yalnız olmayacaksın. Baban zaten orada."

Rahatlama ciğerlerimi doldurdu ve kalbim yeniden atmaya başladı. Liam değildi ama yalnız olmaktan daha iyiydi.

"Bunu kullanmak isteyebileceğini düşündüm," dedi Sadie kolunu uzatıp bana deri ciltli bir günlük uzatırken. "Yaşadığın deneyimi bu sayfalara aktarabilirsin. Tüm düşüncelerini yazabilirsin."

Günlüğü aldım ve yatağımın üzerine bıraktım. Sessiz bir gümbürtüyle yorganımın üstüne düştü. "Teşekkürler." *Bana bunu alacak zamanı ne zaman bulmuştun? Ne zamandır biliyordun?*

Grey günlüğü inceledi, sonra tekrar bana baktı. Çelik mavisi bakışları her zamanki gibi okunamazdı. "Eşyalarını topla. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Bir saat mi? Kim başka bir kıtaya seyahat planlar, valizini hazırlar ve bir saat içinde yola çıkar?

Görünüşe göre, babam ve Grey Van Doren. O kişiymiş.

Son sundress'i katlayıp bavuluma yerleştirirken Liam kapımın önünde duruyordu. Kardeşim olmadan gitmek aynı şey olmayacaktı ama babamın orada olacağından memnundum.

Ela gözlerinin kenarlarının kırışmasına ve ağzının köşelerinin yukarı kıvrılmasına neden olan kolay bir gülümseme ile gülümsedi. Koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Her zaman yeni uyanmış gibi bir hali vardı, ama sanki öyle görünmek için saatlerini harcamış gibi bir hali vardı. "Amerika'ya benden önce gideceğine inanamıyorum."

"Ben favoriyim." Sırıttım.

"Öyle mi? Eğer babam senden önce eve gelirse, ben de hemen yanında olacağım."

"Söz mü?"

"Kim Kardashian'ın harika kıvrımları var mı?"

Burnumu kıvırdım. Pop kültürü bana göre değildi. Muhtemelen bu yüzden Amerika'ya gitmek iyi bir fikirdi. "Uhh... evet?"

Liam güldü, sonra kapının pervazını itti. "Evet." Tekrar gülümsedi, bu seferki daha yumuşaktı, o kadar hareketli değildi. "Söz veriyorum." Beni kucakladı ve başımın üstünden öptü. "Şimdi, Grey'in seninle yer değiştirmeme izin vermesini sağlamadan önce git buradan." Kimsenin Grey'e bir şey yaptırdığından şüpheliyim ama sinirlerimi yatıştırmaya çalışmasını takdir ettim - her zamanki ağabey.

Valizimin fermuarını kapattım ve Grey'le aşağıda buluşmaya gittim. Dışarıda, saray merdivenlerinin dibinde duruyordu. Tamamen siyah takım elbise giymiş bir adam gümüş rengi bir arabanın arka kapısını açtı. Derin bir nefes aldım, evime son bir kez baktım, her şeyi içime çektim ve geri döndüğümde aynı görünüp görünmeyeceğini merak ettim.

Üçüncü Bölüm

CHANDLER

yaş yirmi altı

İlkokuldayken bu oyunu oynardık. Bir kişi diğerinin kulağına bir şey fısıldar ve bu sırayla devam ederdi. Her kişi bir sonraki kişinin kulağına fısıldardı. Sıranın sonundaki kişi duyduklarını yüksek sesle söylerdi ve her seferinde ilk kişinin söylediğinden tamamen farklı olurdu.

İşte tam da bu yüzden elçilere inanmıyordum.

Bir mesaj göndermem gerekirse, kendim gönderirdim. Bu şekilde çeviride hiçbir şey kaybolmazdı. Hiçbir şey berbat olmadı.

İşte bu yüzden Grammercy Tavern'de huzurlu bir yemek yerine, tel örgülerle çevrili bir çitin arkasında yer alan metal portatif karavanlardan birinin önünde duruyordum. Öğleden sonra güneşi yüzümü ısıtıyordu. Yepyeni bir New York yüksek binasının başlangıç aşamalarında çelik kirişler yerden yükseliyordu. Asansörler ve iskeleler, herkes bugünkü evine gittiği için boştu. Derme çatma ofisin dışında mavi yazılı beyaz bir tabela asılıydı. *Miller ve Oğulları*. Sessiz bir yerdi. Cebimden yankılanan zil sesim dışında huzurluydu. Onu çıkarmadım bile. Her kimse bekleyebilirdi.

Derin bir nefes aldım ve zihinsel olarak yapmak üzere olduğum şeye hazırlandım, yıllar içinde uyuştuğum gerekli bir kötülük. Silahımın çelik namlusu sırtıma baskı yapıyor, tenimde sert ve serin bir iz bırakıyordu. Evde olmadığım zamanlarda silahımı pantolonumun kemerine sıkıştıırırdım. Her zaman. İstisnasız.

Sağ kolum ve bu dünyada güvendiğim iki kişiden biri olan Leo, ben arkasından giderken ofise girdi. Bilgisayar korsanlığını ve rakamlarla çalışmayı tercih ederdi ama arada bir onu da yanımda sahaya götürürdüm. Ona bunun onu toprak altında tuttuğunu söyledim. O da bana bunun onu geceleri uyanık tuttuğunu söyledi.

Pislik.

Carl Miller masasının arkasında oturmuş, büyük bir kâğıdı -büyük olasılıkla inşaat planlarını- dörde katlıyordu. İçeri girdiğimiz anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

İnşaat ofisleri neden her zaman kurumuş çamur ve günlük kahve gibi kokardı?

Kapıyı arkamdan kapattım. "Merhaba Carl."

Kâğıdı katlamayı bitirmeye zahmet etmeden masasının ü z e r i n e koydu. "Bayım.

Carmichael. Açıklayabilirim-"

Beş adım attıktan sonra masasının önünde durdum. "Bahaneleri geçip paramı teslim ettiğin kısma hızlıca geçmeye ne dersin?"

Lisede kurduğum kumar çetesi yıllar içinde kartopu gibi büyüdü ve beni New York'un -belki de tüm Doğu Yakası'nın- en popüler bahisçisi haline getirdi. Bu popülerlik beni bazı güçlü insanlara götürdü. O güçlü insanlar beni çevrelerine aldılar. Bu çevre kumardan, silah ticaretine ve ülkedeki en seçkin centilmen kulüplerinden birine sahip olmaya kadar genişledi. Yirmi altı yaşındayken New York'un yeraltı dünyasının kralıydım. Üç parçalı bir takım elbise içinde lanet olası Hades.

Arada bir, hatlarda tetikte bekleyen biri ortaya çıkıyordu. Her zaman çiğneyebileceğinden fazlasını ısırarak bir pislik vardı. Genellikle yeni başlayanlar olurdu. Onları yola getirmek için tek yapmam gereken bir ziyaretti. Nadiren ikinci kez gitmek zorunda kalırdım.

Carl'ın bana dört bin dolar borcu vardı. Bu bazılarına göre devede kulaktı ama ders derstir ve ben ders verme fırsatını asla kaçırmadım.

"Oğlum-"

Sözünü kestim. Orospu çocuklarının bir şeyden kurtulmak için konuşmaya ihtiyaç duyduklarında doğruca çocuklarına yönelmeleri ne tuhaftı. "Mazeret yok, Carl. Hatırladın mı?" Etrafında dolaşıp kalçamı masasının kenarına yasladığımda gözeneklerinden boncuk boncuk ter sızıyordu. Telefonum yine çaldı. Görmezden geldim... yine. "Ellerinle çalışmayı seviyor musun?" Bakışlarım onun yuvarlak, sakallı yüzünden tombul, sosis parmaklarına kaydı.

Ellerini büktü ve açtı.

Leo odayı geçip yanımda durdu ve bana bir bıçak uzattı. Bıçak yeni bilenmişti ve geyik boynuzu sapı parlatılmıştı. Onu kullanmak beni neredeyse zecekti.

"Bay Carmichael, lütfen..." Sözleri kesilirken dudağı titredi.

Bu isim beni hep korkutmuştur. Bay Carmichael benim babamdı. Ben sadece Chandler'dım.

"İnsanlar her zaman ellerin gücünü hafife alır." Başıımı eğdim ve onu inceledim. "Sence de öyle değıl mi?"

Başını salladı, nutku tutulmuştu.

Bileğini tutup elini masanın ahşap yüzeyine dayadığım ve bıçağı tam tepesinden saplayıp eti ve kemiğı deldiğıim anda telefonum tekrar çaldı.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Carl iini burkan bir uluma sesi çıkardı.

"Siktir!" Cebimden telefonu çıkardım ve dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Bu kadar önemli olan şey de ne?"

Grey'in sesi çizgiyi geçti, pürüzsüz ve sakindi - şu anda benimkinin tam tersi. "Onu yakaladım."

Kahretsin.

Carl hıçkırarak ağıladı. Yüzü smk ve gözyaşlarıyla kaplıydı ve elinin altındaki kan masanın üzerinde birikmişti.

"Ve?" Grey'in zamanlamasına sinirlenerek cevap verdim.

"rdek, ördek, kaz, gt herif. O sensin. Onu sana getiriyorum."

Siktir.

Vedalaşmadan aramayı sonlandırdım, telefonu cebime geri koydum ve Carl'a sııttım. "Görünüşe göre bugün senin şanslı günün. Az önce daha önemli bir şey ıktı." Cebimden pamuklu bir mendil çıkardım.

takım elbise ceketini aldı ve kanı silmesi için masasının üzerine fırlattı.
"Bıçağın sende kalmasına bile izin vereceğim."

Dördüncü Bölüm

Grey yedi saatlik uçak yolculuğunun tamamını telefonuyla geçirirken ben de annemin geceleri benimle paylaştığı masalların farklı versiyonlarını okudum. Artık biraz daha karanlık, çok daha kirliydiler ve kahramanlar her zaman şövalye ile kötü adam arasındaki çizgide yürüyor gibiydiler. Belki de annemin bana başından beri anlatmaya çalıştığı şey buydu. Belki her ikisi de olmak mümkündü.

Canavarı, Heathcliff'i ve karısını tavan arasına kilitleyen adamı destekledim. Gatsby'nin Daisy'nin kalbini çalmasını istedim.

başkasına söz verildi.

Alexander'dan önce sadece bir erkekle çıkmıştım, bu yüzden romantizm hakkında bildiğim her şey bu hikâyelerden ve hayal gücümden geliyordu. Bir prensle nişanlıydım, ama romantik bir kur yapmamıştık. Edepsiz bir flört bile yoktu. Birkaç kez birlikte öğle yemeği yedik - akşam yemeği yemedik - ve bir kez bir at gösterisine katıldık, kesinlikle basının yararı için. Sohbet her zaman kibardı ama asla samimi değildi. Her cümlesi halka yaptığı konuşmalar gibi prova edilmiş gibiydi. Elimi tuttuğunda ya da yanağımdan öptüğünde bile, olması gerektiği gibi hissettirmiyordu.

Alexander yakışıklı, çekici ve önemli olan her konuda başarılı biriydi ama odaya girdiğinde midem bulanmadı. Adını duyduğumda kalbim yerinden fırlamadı. Geceleri yatağıma uzanıp onun dokunuşunun benimkinden daha iyi hissedip hissetmeyeceğini merak etmedim. Düğün tarihimize sadece aylar vardı ve ben onu bir yabancıymış gibi hissediyordum.

Sadie'yi düşündüm ve onun da babam için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ettim. Onları hiç sevgi gösterirken görmemiştim, kimsenin bakmadığını düşündükleri sessiz anlarda bile. Babam sevecen bir insan olduğundan değil. Değildi. Evlendikleri zaman, babamın *neden* başka biriyle evlenmeye karar verdiğini umursamayacak kadar kalbim kırılmıştı. Annemin ölümünün acısı hala çok tazeydi. Bizim dünyamızda görücü usulü evlilikler her zaman olurdu. Aşk tesadüfi olmaktan çok stratejik görünüyordu. Şimdi sık sık Sadie'ye bakıyor ve evliliklerinin sadece başka bir ticari işlem olup olmadığını merak ediyordum. *Acaba o da benim gibi miydi?*

İki kitap ve bir uykudan sonra, şık bir SUV'un arka koltuğunda New York'un manzaralarını seyrediyordum. Camlar parlak dış yüzey kadar siyahtı ve içeriği kimsenin görmesine izin vermiyordu.

sinirlerimi yatıştırdı. Pürüzsüz, tereyağlı koltuklar dokundukları yerde tenimi serinletti. Grey yanımda oturuyordu, her zamanki gibi sessiz ve soğuktu.

Cam ve çelikten yapılmış binalar beton yüzeyden gökyüzüne doğru uzanıyordu. şehre beton ormanı dendiğini duymuştum. şimdi nedenini biliyordum. Yüzlerce insan kaldırımlar boyunca koşuşturuyordu. Çoğu, yanlarından geçen yoğun trafiği fark edemeyecek kadar konuşmakla meşguldü. Burası Ayelswick'in yeşil yamaçlarının tam tersiydi. Havada ve kemiklerimde yankılanan bir akım vardı. Tüm vücudum onunla birlikte titreşiyordu.

Heyecan, korku ve huzursuzluk her yanıma sarmıştı. New York'a geledi yirmi dakika olmuştu ve şimdiden keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Yüksek binalardan birinin önündeki kaldırıma yanaştık ve durduk. şoför indi ve Grey'in kapısını açtı.

Grey araçtan inmeme yardım etmek için elini uzattı. Sonra arkadan üç çantamı indirmekle meşgul olan şoföre baktı. "Onları ben alırım. Sen burada bekle."

şoför itaat etti. Onu suçlamadım. İnsanlar genelde Grey ile tartışmazdı. "Siktir git" derse, "Bir delik seç" diye cevap verirdiniz.

Babam *havaalanında buluşmayı* pek sevmezdi, o yüzden orada olmaması beni şaşırtmadı ama yine de onu görmeyi bekliyordum. Onun yerine, döner cam kapıda asık suratlı bir adam bizi karşıladı, önce ikimize sonra da valizlere baktı. Grey kendini tanıttıktan sonra adamı kenara çekti, duymamam için sözlerini alçak sesle ve sessiz bir şekilde söyledi. Bu yeni bir şey değildi. Hayatım boyunca sessiz konuşmaların içindeydim. Sırlar Ayelswick'in kalp atışlarıydı.

Bir süre sonra, Suratsız Adam cebinden telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Olan bitenden memnun görünerek başını bana doğru salladı. "Bu taraftan," dedi bizi mermer zeminli ve kristal avizeli açık bir lobiye götürürken.

Duvarlar, altın benekler ve girdaplarla yumuşatılmış cilalı simsiyah taşlarla kaplıydı. Hayatım boyunca ihtişamla iç içe olmuştum ama hiçbiri böyle bir yerde hissettiğim lüks duygusuyla kıyaslanamazdı. Telefonumu çıkardım ve anı olsun diye birkaç fotoğraf çektim. İçimde kabaran duyguyu şişelemenin bir yolu yoktu ama en azından buna sahip olacaktım. Ayelswick'te böyle otellerimiz yoktu. Turistlerimiz bahçelerle çevrili ve aile yadigârlarıyla dekore edilmiş konukevlerinde kalırlardı.

Grey'i takip ederek yirmi bir kat yukarı çıkan bir asansöre bindim ve sonra devasa bir alana açıldım. Mutfak, oturma odası ve yemek odası, bir tarafında açık, modern bir merdiven bulunan büyük bir alanda birleşiyordu. Her şeyi içime çekerken telefonumu odaları bölen büyük mutfak adasına bıraktım. Merdivenlerin tepesinde, oturma odasına bakan açık bir çatı katı vardı. Bir duvarı boydan boya kaplayan ve şehir silüetinin pitoresk manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere doğru yürüdüm. Dekor şık ve erkeksiydi; koyu renk deri, bembeyaz vurgu parçaları ve krom.

"Burada kaldığınız süre boyunca burada olacaksınız," dedi Grey.

"Babam bizimle burada mı buluşacak?"

Özel dikim takım elbisesinin kollarını çekiştirdi, bana bakma zahmetine girmedim. "New York'ta olduğunu söyledim. Bizimle burada buluşacağını hiç söylemedim."

Dakikalar öncesinin tüm heyecanı, mermer döşeli zeminde bir korku birikintisine dönüştü. "Ama onu göreceğim, değil mi?"

"Sonunda, evet."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ağzım pamukla doluymuş gibi hissediyordum. "Yani yalnız mıyım?" Saray dışında hiçbir yerde uyumamıştım ama bir otelin içinin neye benzediğini bilecek kadar televizyon izlemiştim ve burası öyle bir yer değildi. Burası birinin eviydi, çok zengin ve çok erkek birinin. Ve ben onunla yalnız kalacaktım. Bu beni örümcek ağına takılmış bir sinek gibi hissettirdi.

"Ev sahibiniz birazdan burada olacak. Tüm sorularınızı yanıtlayacak." Daha uğursuz sözler. Ya da belki de sinirlerim onları öyle gösteriyordu.

O. Biliyordum.

"Babamı görmeyi tercih ederim."

"Korkarım bu mümkün değil."

"Neden? Burada olduğunu söylemiştin. Neden bu mümkün değil?" Sesim titriyor, her kelimedede daha da yükseliyordu. Kalp atışlarım artık çılgınca hızlanmıştı.

"Ne kadar az bilerseniz, o kadar iyi olur."

Grey'i iyi tanı mıyordum ama tehlikeli olduğunu anlayacak kadar tanıyordum. Bununla ilgili her şey tehlikeli hissettiriyordu.

Hızla asansöre geri döndüm ve düğmeye bastım. Kapıların açılmasını beklerken kalbim küt küt atıyordu ama bu yeterince hızlı olmuyordu.

Grey bana doğru baktı ve bakışlarıyla beni sabitledi. Kısa bir an için gözlerindeki mavinin soğuk derinliklerinde bir şey parladı ama ne olduğunu söylemek için çok erkendi. "Alt kattaki güvenlik görevlisine kimsenin içeri girmediğinden emin olması için iyi para ödendi. Asansörün çalışması için bir kod gerekiyor ve yangın merdivenine açılan kapı da anahtar olmadan açılmıyor. Bu yüzden, yirmi bir kattan beton bir levhanın üzerine atlamayı planlamıyorsanız, olduğunuz yerde kalmanızı ve kendinizi evinizde hissetmenizi öneririm."

Dudaklarından çıkan her kelime omurgamda buz gibi bir ürperti yarattı.

Grey saatini kontrol etti, varlığımdan rahatsız olmuş gibiydi. "Gitmem gereken bir yer var." Sanki onun emrine itaat ediyormuş gibi asansörün kapıları açıldı. "Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece uslu durman gerekiyor." Asansörün içine adım attı ve gözleriyle onu takip etmem için bana meydan okudu.

Ben yapmadım.

Bakışlarım mutfaktan oturma odasına, yemek odasına ve merdivenlere kadar çılgınca dolaştı. Başka bir çıkış yolu ararken nefesim ciğerlerimi kısa, hızlı patlamalar halinde terk etti.

Dudaklarını büktü. Bu kadar güzel bir şey nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? "Chandler Carmichael'la kalıyorsun, aşkım. Ne aradığına dikkat et. Ne bulacağını asla bilemezsin." Bir kod girdi ve kapılar kayarak kapanmaya başladı. "İyi olacaksın. Güven bana." Sonra asansör kapılarının ardında kayboldu ve beni yapayalnız bıraktı.

Tüm bunların gerçekliği midemin çukuruna ağır bir yük gibi yerleşti. *Bu bir yalandı.* Hepsi bir yalandı.

Tutunacak hiçbir şeyim olmadan okyanusun ortasına bırakılmış gibi hissediyordum. İçimdeki her şey bana yüzmemi söylüyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu. Tek yapabildiğim burada kalıp suya basmaktı. Ve boğulmamak için dua etmek.

Beşinci Bölüm

Güven kazanıldı.

Kaçırılmış, okyanus ötesine sürüklenmiş ve tanımadığım bir adamın evine bırakılmıştım. Tüm bunlar, New York'a yeni kültürleri deneyimlemek için geldiğim söylendikten sonra oldu.

Hayır. Grey Van Doren'a *güvenmiyordum*. Artık güvenmiyorum.

Chandler Carmichael her kimse ona kesinlikle güvenmiyordum.

Asansörü ya da merdivenleri kullanamayacağımı söyledi. Ama telefonum hâlâ yanımdaydı. Bir ilham patlamasıyla mutfak adasına koştum ama telefonumun yerinde olmadığını fark edince yıkıldım. Grey, ben sanki tatildeymişim gibi pencereden dışarı bakmakla meşgulken telefonu araklayıp cebine atmış olmalıydı.

Koridorlarda her zaman kraliyet mensuplarının fidiye, intikam ya da haklı olduğunu düşündükleri başka bir cesur neden için kaçırıldıklarına dair hikayeler fısıldanırdı. Muhafızlarımızın olmasının nedeni buydu. Babamın Ayelswick'ten onsuz ya da Liam'sız ayrılmama asla izin vermemesinin nedeni buydu. Bu hikayeleri duymuş ve sineye çekmişim. Benim başıma geleceğini hiç düşünmemişim. Belki de bu yüzden Grey babamın burada olacağını söylediğinde ona inandım. Arkadaş olmaları gerekiyordu. Babam ona güvenmişti.

Ona güvenmemeliydim.

Peki ya Sadie? Her şeyin yalan olduğunu biliyor muydu? Onun ihanetini düşündükçe içim burkuldu. Bana bir günlük vermişti, Tanrı aşkına. Elbette bilmiyordu.

Liam öğrendiğinde ne yapacaktı? Onu ve Da'yı polisler ve dedektiflerle dolu bir odada, sinirli bir şekilde volta atarken hayal ettim. Sonra annemin sesini duydum, bana kendimi kurtarabilmenin ne kadar önemli olduğunu söylüyordu.

Grey beni aramaya çıkmamam konusunda uyarmıştı, ben de aynen öyle yaptım. Tüm kilitli kapıların düğmelerini tıkırdattım ve kilitli olmayanları açtım. Bu çatı katının her santimetre karesi erkeklik çığlıkları atıyordu. *Ve aşırı telafi*. Adam inanılmaz derecede düzenliydi; buzdolabındaki küçük plastik meyve kaplarını istifleyişinden dolaplardaki tabakları boyutlarına göre dizişine kadar. Şimdiye kadar, tüm işaretler

inanılmaz derecede titiz bir temizlik personeli ve etkileyici olmayan penisi olan anal-retentive kontrol ucubesine işaret etti.

Neden onun penisini düşünüyordum ki?

En az kırk yaşında ve bekâr olmalıydı. Muhtemelen haki pantolon giyiyor, saçlarını yana ayırıyor ve eğlenmek için Pisagor teoremini hesaplıyordu.

Çatı katındaki odaları teker teker aramaya devam ettim. Üst katta sadece bir kapı açık bırakılmıştı. Bu oda diğerlerinden daha az erkeksiydi ama yine de yumuşak gri duvarlarıyla temiz ve berraktı. Eskitme kaplamalı siyah bir şifonyer ve pelüş beyaz nevresimlerle kaplı bir platform yatak vardı. Odanın diğer tarafında, koyu renkli taştan bir makyaj masası ve krom armatürleri olan özel bir banyoya açılan açık bir kapı vardı. Duş, cam duvarları ve baş üstü de dahil olmak üzere her yönden gelen muslukları olan bir canavarlıktı. Şu anda, bu duş ağrıyan kaslarıma cennet gibi görünüyordu. Büyük bir cam duvar duşu büyük boy bir küvetten ayırıyordu. Zihnimin çarpık bir bölümünde, hapishanelere göre buranın o kadar da kötü olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Odadan çıktım ve aramaya devam ettim. Lüks olsun ya da olmasın, bu hapishaneden kaçacaksam, burası ve burada yaşayan adam hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmem gerekiyordu.

Altıncı Bölüm

"Planlar değişti. Lincoln'ün evinde buluşalım." Grey'in sesi Pagani'mdeki ses sisteminde yankılandı.

Lincoln Huntington'ın 42nd Sokak'ta restore edilmiş bir tiyatrosu vardı. Kız kardeşi Tatum orada baleler düzenlerdi. Şimdi o gittiğinden beri, yeraltı, amatör MMA dövüşleri için kalıcı olarak kuruldu - Bro Code dışında herhangi bir organizasyonun kurallarına uymayan türden.

"Evdeki misafirim ne olacak?" Öngörülemeyen gelecek için başımın belası olarak da bilinir.

"Uslu duracağına dair içimde bir his var."

Tercümesi: Onu tehdit etti.

Harika. Korkmuş bir tavşanın evine giden kurnaz bir tilkiydim. Sanki durum zaten berbat değilmiş gibi.

Gözlerimi kendi kendine sırtan Leo'ya diktim ve vedalaşmadan aramayı sonlandırdım. "Ne kadar şirin değil mi?" Ona sordum.

"Havluları katladığını ve yatakları yaptığını hayal ediyorum. Ona krep yedirip kahve getirecek misin?"

"Eğer çeneni kapatmazsan seni sikimle besleyeceğim."

"Sana kokulu mumlar yaktırına kadar bir hafta veriyorum.

Bridgerton."

Arabayı kaldırıma çektim ve kapıları açtım. "Dışarı."

Gözlerini bana dikti. "Ne oluyor lan? Evim on üç blok ötede." "Umarım Adidas'ını giymişsindir, o am ayakkabılarını değil."

"Onlar Hey Dudes, ve bok gibi havalılar. Son zamanlarda sana bir pislik olduğunu söylemiş miydim?"

"Bir dakika oldu," dedim uzanıp kapısını açarken. "Dışarı."

Leo gözlerini devirdi, sonra arabadan çıktı ve kapıyı çarparak kapatırken bana ters ters baktı. Ben boş tehditler savuran biri değildim ve bunu bilecek kadar tanık olmuştu. Eğer *siktir* git dediysem, bu tartışmaya açık değildi.

Yolculuğun geri kalanı sessizdi, tam da sevdiğim gibi.

Sinemanın arkasındaki otoparkta Grey siyah bir cipin yan tarafına yaslanmış, yanında da Caspian Donahue duruyordu.

Dünyadaki tüm büyük medya kuruluşlarına göre Caspian ve şimdiki eşi Tatum altı ay kadar önce bir uçak kazasında ölmüşlerdi. Haberler tamamen gerçek dışı değildi. Uçak düşmüştü. Sadece onlar uçakta değildi. Çok tehlikeli bir adama tonla para borcu olan iki benzer yem sağlamıştım. Onları ben öldürmeseydim, o öldürecek ve benim yöntemim daha hızlı ve daha az acı vericiydi.

Arabamdan çıktım ve gömleğimin manşetlerini çekiştirdim. "Yüzünü gösterdiğine göre işler ciddileşiyor olmalı."

Caspian ve Tatum Barbados yakınlarında uzak bir adada yaşıyorlardı. Düğünleri için orada bir hafta geçirmiştim. Grey de oradaydı. Lincoln da oradaydı. Biz ve Tatum'un en iyi arkadaşı Lyric dışında kimse onun hayatta olduğunu bilmiyordu.

"Bok gerçektir." Caspian sıırttı. "Temizleme zamanı geldi. Kokmaya başladı."

Grey tiyatronun arka kapısının kolunu tuttu. "Hazır mıyız?" "Tabii ki," diye cevap verdim.

"Hadi yapalım," diye devam etti Caspian.

Uzun bir koridoru takip ederek eskiden sahne arkası gibi görünen bir yere geldik. Sonra her şey açıldı ve oditoryum ortaya çıktı. Tiyatronun büyük bir kısmı karanlıktı. Kirişlerden boş koltuk sıralarının üzerine ürkütücü kırmızı bir ışık yayılıyordu ve tek bir spot ışığı sekizgen şeklindeki dövüş kafesini aydınlatıyordu.

Kafesin içinde, Lincoln'ün babası Malcolm Huntington, Lyric'in göğsüne bir bıçak dayamıştı. Derisi kan içindeydi ve bronzlaşmış yüzü solgundu.

Ben Linc değildim ve Lyric de benim kızım değildi ama o pisliğin ona yaptıklarını görünce kara kalbim bile ikinci el bir öfkeyle doldu.

Lincoln birkaç metre ötede iki büklüm olmuş, ağzından tükürükler saçılıyordu. Gözlerini babasına dikmişti.

Başka bir adam kafesin bir tarafına yaslanmıştı, yüzü ve göğsü kıpkırmızı olmuştu. Babam ve Ayelswick kralı kafesin hemen dışında, kötü yüzlerinde memnun bir ifadeyle duruyorlardı.

Ne sikime girdik biz?

Varlığını ilk belli eden Grey oldu. Gölgelelerin arasından çıktı, Caspian da hemen arkasındaydı. "Beyler, sanırım Caspian Donahue'yu tanıyorsunuz." Sesi önümüzde duran sahneye hiçbir tepki vermediğini belli ediyordu.

Malcolm bembeyaz kesildi, sonra Lyric'i yere bıraktı ve bıçağın bir gümbürtüyle mindere düşmesine izin verdi. Lincoln hemen koşup onu kollarının arasına aldı.

Tanrım, bir kız daha ne kadar şey yaşayabilir ki?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Götürün onu buradan," dedim.

Grey kafesin kapısını açarak Lincoln'ün kollarında Lyric'le içeri girmesine izin verdi. Malcolm'un Lyric'e yaptıklarına baktığında Grey'in buz gibi tavrında bir an için bir kırılma gördüm. Sertçe yutkundu ve kızın parçalanmış bedenine bakarken gözleri yumuşadı. Ama bu sadece bir saniye sürdü. Sonra hepimizin bildiği o taş gibi soğuk pisliğe geri döndü.

Önce babama, sonra Malcolm'a -ki o da kafesten çıkmayı başarmıştı-, sonra da Ayelswick Kralı Winston Radcliffe'e baktı. "Siz üçünüz oturmak isteyebilirsiniz."

"Bu bir tür şaka mı?" Malcolm, bir tür süper kahraman montajı gibi arka arkaya duran üçümüze bakarken sordu. O

salladı. Sesinden belli oluyordu.

Güzel. Tam da istediğimiz yerdeydiler. Taş gibi soğuk ve altı ayak altında olsalar daha iyi olurdu ama *sarsılmak* başlangıç için iyi bir yerdi.

"Bu uygun olurdu, değil mi?" Grey cevap verdi.

Üç Yardakçı, çeneleri dik ve omuzları savaşa hazırlanır gibi dikilmiş bir şekilde orada duruyordu.

Lanet savaşı biz getirdik. Bu dünyada güç bir ayrıcalık ya da doğuştan gelen bir hak değildi. Onu alacak kadar cesur olanlara aitti.

Malcolm başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Deli oğlum ve Caspian Donahue'ya benzeyen biri tarafından korkutulmamızı mı bekliyorsun?"

Caspian'ın ağzı acı bir sırıtışa dönüştü. "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Malcolm'un gözlerinin içine bakmasına izin vererek bir adım daha yaklaştı.

"Bu mümkün değil," dedi Malcolm.

"Oh, bu çok mümkün. Babama sorabilirsiniz. O da en az senin kadar şaşırmıştı." Caspian sırtıttı. "Oh, bekle. Yapamazsın."

Malcolm'un gözleri tanıdıkça büyüdü.

Babamın bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim.

Arkama bakmaya zahmet etmedim.

Eskiden babamdan korkardım. Hayatımın büyük bir bölümünde Pierce Carmichael, her zaman birilerine bir şeyler kanıtlamaya çalışan, korkutucu ve intikamcı bir varlıktı.

Ta ki ben de korkutucu ve intikamcı olmaya karar verene kadar.

Evlatlık olmama rağmen, onun koyu ten rengine ve şiddetli kontrol dürtüsüne sahiptim, ama benzerliklerimiz burada sona eriyordu. Ona hiç benzemiyordum ve bir bok kanıtlamak zorunda değildim.

"Peki ya Tatum?" Malcolm sordu.

Caspian bizi onlardan ayıran üç metrelik mesafeyi hızla geçti ve elini Malcolm'un boğazına doladı. "Onun adını söyleyemezsin."

"Khalid?" diye sordu babam. Sesi açık bir yaraya dökülen asit gibiydi.

Caspian cevap verecek kadar uzun süre ona döndü. "Cehennemde babama eşlik ediyorum." Tekrar Malcolm'a baktı. Malcolm'un boğazını sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Geri kalanınızın onlara katılmasını beklerken."

Khalid bu hasta toplumun bir başka pislik üyesiydi. Tatum'u ele *geçirme* umuduyla iğrenç bir oyunla ormanda peşine düşmüştü. Başına geleni hak etmişti.

Grey, Caspian'ın yanına geldi ve bir elini omzuna koydu. Bakışları Malcolm'a odaklanmıştı. "Gördüğünüz gibi planınız işe yaramadı. Şimdi, üç kişinin ölümüne neden olan uçak kazasını ve o gece Grove'da olanları manipüle etmek gibi sinir bozucu küçük bir sorunla uğraşmak zorundasın."

Grove, Obsidian Kardeşliği'nin erkeklerinin *gelenek* adına kötü fantezilerini gerçekleştirdikleri New York'un kuzeyindeki iki bin dönümlük bir ormandı. İlk elden görmüştüm ve hatırası beni hasta ediyordu.

Malcolm boğazındaki eli tutarken öksürdü ve hırıldadı. Caspian ona birkaç saniye daha baktı ve sonunda onu bıraktı. Malcolm hemen nefes almaya başladı.

İşte bu. Bunun için yaşıyordum. Neredeyse sikimi sertleştirecekti.

Grey elini Caspian'ın omzundan çekti.

Babam öne çıktı. "Grove'da bir grup erkeğin bir araya gelip iyi vakit geçirmesi dışında hiçbir şey olmadı. Çocuklar

yıllarca saklambaç oynadı. Bunda suç teşkil edecek bir şey yok."

Genç kızlara tecavüz ve işkence etmeyi *iyi* bir *zaman* olarak görmesi beni hiç şaşırtmadı.

Ona baktım ve gülümsedim. "Aynı fikirde olmayabilecek dört tanıgım var."

Dövülmüş, işkence görmüş, üzerlerine işenmiş ve tecavüze uğramış dört kız.

Lincoln Huntington ve ben o gece dört kızını ormandan çıkardık ve bizden başka kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir yere götürdük. Oraya Tatum'u Khalid'den kurtarmak için gitmiştik ama sonunda çok daha fazlasını ortaya çıkardık.

Babamın yüzü soldu. "Kızlar. O sendin." Yutkundu. "Onları sen aldın."

Gözlerim kısıldı ve Pierce Carmichael'ın boku yediğini anladığı anı zihnimde canlandırdım. "Biraz yardım aldım."

Grey boğazını temizledi. "Son bir küçük ayrıntı ve sonra yakanızdan düşeceğiz." Bakışlarını krala çevirdi. "Crimson Sin adında bir web sitesi var. Duydunuz mu?"

Kral ve Malcolm bakışlarını paylaştılar. Kahretsin, keşke bunun fotoğrafını çekseydim.

Crimson Sin, erkeklerin genç kızlara akla gelebilecek her türlü iğrenç şeyi yaptığı ve bunları filme alıp sattığı, abonelik tabanlı bir porno sitesiydi. Hâlâ kaynağının lojistiğini çözmeye çalışıyorduk ama Malcolm ve Kral'ın işin içinde olduğunu biliyorduk.

Kimseden ses çıkmayınca Grey devam etti: "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Doğrudan kralın önüne geçti, yüzüne birkaç santim yaklaştı. Grey taşaklıydı. Ondan hoşlanmıştım. "Buradan çıktığında yapacağın ilk şey o lanet siteyi kapatmak olacak." Bir adım geri çekildi ve sanki bu normal, günlük bir iş toplantısıymış gibi bir elini cebine soktu. "Ve bunu yapmak için

Bunu yaptığınızdan emin olun, buraya gelirken Ayelswick'e uğradım ve küçük bir sigorta poliçesi aldım."

Kral Winston derin bir nefes aldı ve Grey'e ters ters baktı. "Sadie'yi sen aldın."

Gri kıkırdadı. "Kraliçemi aldığımda, onu geri vermek gibi bir niyetim olmayacak."

"Peki kim?"

Kim

olduğunu

biliyordum.

Ve muhtemelen şu anda o şımarık kıcıyla kanepemde oturmuş, benim Little Debbie dondurmamı yiyordu.

"Yakında öğrenirsin," dedi Grey ve kafesin arkasındaki, Lincoln'ün ikinci kattaki çatı katına çıkan merdiven boşluğuna doğru başıyla işaret etti. "Bugünlük bu kadar. İlgilenmemiz gereken başka işler var."

Caspian Malcolm'a son bir kez baktı. O piç Caspian onu öldürmediği için şanslıydı. Lincoln zaten bu işin üstünde olmasaydı, muhtemelen öldürürdü. Ama sınıfla paylaşma saçmalığı devam ediyordu. Herkesin bir sırası olsun. Vesaire, vesaire, vesaire.

Grey'in kralla bir anı vardı. İntikamı yakında gelecekti ve bu olduğunda orada olmak için sol taşağımı verirdim. Onu geç. Bir parmağımı verirdim. İki taşağımın da sağlam olması gerekiyordu.

Babamın biraz kıvranmasını bile izleyebildim. Sonuç olarak, oldukça güzel bir gündü.

John Caldwell, Bölge Savcılığı koltuğuna oturmayı başarmış, bencil ve açgözlü bir serseriydi. Ayrıca kötü bir kumar alışkanlığı vardı. Biliyordum.

Çünkü ben onun bahislerini alan bahisçiydim. Şu anda bana aşağı yukarı on yedi bin dolar borcu vardı.

Eve dönerken Bluetooth ekranımı açtım ve onun adına doğru ilerledim. Sekreteri beni hemen bağladı. *Aferin kızıma.*

"Selam, John. Ben Chandler Carmichael."

"Chandler..." Bir duraklama ve derin bir nefes. "Hey. Ben de seni aramak istiyordum..." Oyalıyordu. Borcu olup da ödeyemeyen orospu çocukları hep oyalanırdı.

Onun acısına son verdim. "Para için aramıyorum." Telefonda derin bir iç geçirdi. Sanırım rahatlamıştı.

Önümdeki şerefsizin biri, kırmızı ışıktaki geçenler yüzünden frene bastı. Kornaya basmadım. Burası New York'tu. Yaya geçidi geri sayımı kimsenin umurunda değildi. Canları ne zaman isterse o zaman karşıdan karşıya geçerlerdi. İlk araba ben olmadığım için şanslıydılar çünkü dikkatsiz yayalar için frene basacak türden bir adam değildim.

"Sana e-posta ile gönderdiğim şeyi hatırlıyor musun?" "Evet, senatörle olan."

Lincoln babasının ölmesini istiyordu ve bu da benim bunu sağlama alma yöntemimdi.

"İcabına bakarsan ödeşmiş oluruz."

Uzun bir hava akımı daha. Sonra sessizlik. Sonra, "Oldu bil."

"İyi konuşmadı, John. İyi günler dilerim."

Üç şehir bloğu sonra, apartmanımın kapalı otoparkına giriyordum. Ben ona daire diyordum. Aslında çatı katıydı. Caspian, Tatum'la birlikte sahte bir şekilde ölmeye karar verdiklerinde burayı bana bırakmıştı.

Tropik bir adaya taşınmak. Sadakadan hoşlanan biri değildim ama aklı başında hiçbir erkek Hudson Yards'ta karşılıksız bir adresi geri çevirmezdi.

"Her şey yolunda mı?" Doğrudan çatı katıma çıkan asansörün yanında duran güvenlik görevlisine sordum.

"Evet, efendim. Bay Van Doren ayrıldığından beri kimse girip çıkmadı."

Açık asansörden içeri adımımı atarken omzuna vurdum. "Harika gidiyorsun dostum. İyi çalışmaya devam et." İğneleyiciydi ve hıyarın tekiydim.

Şifremi girdim ve numaraların yirmi birinci kata kadar yanıp sönmesini izledim. Çelik kapılar açılıp bana oturma odamın geniş bir görüntüsünü verdiği anda onu fark ettim.

Koyu renk saçları uzun dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Lacivert elbisesinin ince askısı bir omzundan aşağı düşmüştü ve sütyen giymediği belliydi. Pencereden şehre bakarken sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Uzun bacakları çok kısa elbisesinden dışarı taşıyordu ve yalınayaktı.

Kremsi beyaz tene sarılmış, mavi ipeğe batırılmış ve dolgun kırmızı dudaklarla tamamlanmış bir cazibesi vardı.

Ona güvenecek o kadar insan varken beni seçtiler. Lanet olası aptallar.

Yavaşça, bilerek arkasını döndü - normal bir insanın odaya giren birinin sesini duyunca döneceği gibi aceleyle, endişeyle değil. Bu daha çok beni bekliyormuş, hatta bekliyormuş gibiydi.

Uzun kirpikleri kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Dolgun dudakları mükemmel bir dudak büküşü oluşturuyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve gülümsedim. "Merhaba, Prenses."

Yedinci Bölüm

Vücudumda agresif bir kemik yoktu. Bunun için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. İnsanlar her zaman dostumdu, ya ihtiyaçtan ya da mecburiyetten. Sarayın muhafızları vardı. Bazen açık sözlüydüm -genellikle meraktan- ama asla kavga çıkarmadım. Annemin beni yetiştirdiği prensesin her bir parçasıydım.

Şimdiye kadar.

Şimdi tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş, mutfakta bulduğum bir bıçağı kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırmış, sabırla

düşmanın eve dönmesini bekliyor.

Şehre bakarken, binaların hemen ötesindeki nehri bir an için görebildiğimde, elektronik bir ping sesi duydum ve ardından asansör kapılarının açılma sesi geldi. Camda bir hareket vardı, bir yansıma görüntüye yaklaşıyordu, özel dikim bir takım elbisenin pahalı kumaşı altında gizlenmiş sert çizgiler ve pürüzlü kenarlardan oluşan bir silüet.

Yavaşça, temkinli bir şekilde, nefesimi tutarak ona doğru döndüm. Büyülenmiş gibi çenesinin keskin kıvrımına ve onu kaplayan saat beş yönündeki gölgesine baktım. Birkaç tutam siyah saç alnına düşmüş, parlak yeşil gözlerini saklamadan önce durmuştu. Bronz teniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Dolgun dudakları ya kızgın ya da etkilenmemiş olduğunu gösteren bir çizgi halindeydi. Ya da her ikisini de. Takım elbise ceketini silkti, sonra odaya doğru yürürken bir sandalyenin arkasına attı. Giydiği açık mavi düğmeli ceket, lacivert pantolonunun kalçalarını sardığı gibi pazularına ve omuzlarına yapışıyordu.

Son birkaç saat içinde bu adamla ilgili kafamda canlandırdığım tüm imgeler yanılttı. Yani. Hem de çok. Yanılttı.

Şeytan bir melek olarak başladı.

Midem sıkışmıştı. Birdenbire geniş, açık oda ikimiz için de çok küçük gelmeye başladı.

Kesinlikle kırk değil.

Yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu.

"Merhaba, Prens," o dedi, onun ses hiçbir şey ama Derin, Kadifemsi bir yumuşaklık, pürüzsüz bir tende ipek bir bornoz gibi bedenimin üzerinde kayıyordu.

Yutkundum, ona bu şekilde tepki verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Kaçmak istemeliydim. "Sen Chandler olmalısın."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben pizzacı değilim."

Hayatım boyunca maske takmak için eğitildim. Gülümsemek. Baş sallamak. Yatıştırmak. Kendi adımı bilmek kadar içime işlemiştir. Ve şu anda o maskeyi takacak, adamı yatıştıracak, sonra da onu bıçağı kullanıp buradan çıkabilecek kadar yaklaştıracaktım. Havadaki gerginliği kırmaya çalışarak küçük bir gülümsemeyi zorladım. "Daha yaşlı olduğumu sanıyordum."

"Ben de bu gece buranın bana kalacağını düşünmüştüm." Sırıttı ve bu nedense kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden oldu. "Sanırım ikimiz de şanssızız." Her kelimesinde yargı, alay ve aşağılama vardı.

Burada olacağımı bilmiyordu. Beni burada istemedi. Belki bıçağa ihtiyacım olmazdı. Belki de benim gitmemi istediği kadar o da gitmemi istiyordu.

Bir yanım Grey'in beni olduğu kadar onu da buna zorlayıp zorlamadığını merak ediyordu.

Reddedilmesi bir yanıma hayal kırıklığına uğrattı.

O kısmı omzuma konan bir böcek gibi uzaklaştırdım.

Maske hafifçe kaydı ve gözlerim ona dikildi. Maskeyi bir kez taktığımda, *asla* kaymazdı. Yabancıların bebekleri üzerime kustuğunda ve yaşlı kadınlar neden hâlâ evlenmediğimi sorduğunda bile. Bu adam saniyeler içinde bana bunu yaptırmayı başarmıştı.

"Babamla yapacağım bir telefon görüşmesi her şeyi açıklığa kavuşturur ve beni yolunuzdan çeker." Eğer aradıkları bir fidyeyse, bu onların şanslıydı.

Başını eğdi ve bir aslanın fareyi kuyruğundan yakalamadan hemen önce izlediği gibi beni inceledi. "Üzgünüm, Prenses. Baban bu sefer sana yardım etmeyecek."

Ona doğru bir adım attım. "O zaman neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

Cevap vermedi. Sadece aynı yoğun bakışlar ve çenesinde hafif bir tik.

"Para mı?"

Ellerini ceplerine soktu ve sıkılmış gibi iç çekti.

Bıçağı sakladığım kanepeye yaklaştım, *ona* daha *da* yaklaştım; *bu* büyük bir hataydı çünkü şimdi onun kokusu etrafımı sarmıştı, odun ve baharatın baş döndürücü bir karışımı. Erkeksi. Tıpkı onunla ilgili diğer her şey gibi. "Neden sorularıma cevap vermiyorsun?"

"Çünkü yanlış soruları soruyorsun." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki tüm bu olanlardan eğlenmiş gibiydi. "Ve eğer burada durup bir tür sapıkça bıçak oyunu planlamıyorsan, bıçaklarımı ait oldukları yerde, mutfakta bırakmanı öneririm." Bakışları kanepeye kaydı, sonra tekrar bana baktı ve bıçağı alıp mutfağa geri götürdü.

Beni bırakması için onu bıçakla tehdit etmek buraya kadarmış.

Çenemi yukarı kaldırdım ve duruşumu düzelttim, savaşa hazırdım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Gözlerimi sıkarak kapattım ve bu soruyu kafamdan uzaklaştırdım. "*Babamın* ne yapmasını istiyorsun?" Bu olmalıydı. Bir şeye ihtiyaçları vardı, sadece kralın verebileceği bir şeye.

Ellerini ceplerinden çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne de olsa o küçük güzel kafanın içinde bir beyin var."

Bana güzel dedi.

Konu bu değil, Ani.

"Kardeşim iyi mi?" Grey bana zarar vermeyeceklerini söyledi ama Liam hakkında hiçbir şey söylemediler.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım, hiç susmaz mısın sen?" "Cevap ararken değil."

"Zamanı geldiğinde cevapları alacaksın." Omzunu omzuma sürterek yanımdan geçti ve merdivenlere doğru yürüdü. "Şu anda, zamanı geldi

Yatağa. İyi geceler, Prenses."

Ve böylece beni oturma odasında tek başıma bıraktı.

Çekiç gibi çarpan kalbimin her atışıyla birlikte nabzım da kulaklarımda atıyordu. Evimden binlerce mil uzaktaydım, beni burada istemeyen bir adamla birlikteydim, kardeşimi aramanın bir yolu yoktu, babamın nerede olduğunu bilmiyordum ve bu daireden çıkmanın bir yolu yoktu. Bana yalan söylenmiş ve kaçırılmışım ve o bana cevaplar için uygun bir zaman olmadığını söyleyecek kadar cesurdu.

Siktir et onu.

Şimdi tam zamanıydı.

Sekizinci Bölüm

"Hayır." Elimi vurgulamak için cama vurdum, sonra yüzümü buruşturdum çünkü bu adam bir kez daha kendimi kaybetmeme neden olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık iki saat önce Grey'in haklı olduğunu anladığımda *kendimi kaybetmişim*. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Atlayacak kadar çaresiz kalsam bile pencereleri açamazdım. Hepsinin üstünde küçük, beyaz plastik alarmlar vardı.

Evet. Kontrol etmişim.

Chandler avucumun cama çarpma sesinden bile irkilmedi. Ya da o *lanet* şeyi fark ettiğimde nefesimin dişlerimin arasında tıslamasına.

acıttı. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi elleri cebinde merdivenleri çıkmaya devam etti.

Ben de onu takip ettim. "*Yatma vakti değil. İyi geceler değil Prenses,*" dedim onun mesafeli tonunu taklit ederek. "Sorularıma cevap verene kadar olmaz."

Arkasını dönmedi. Sanki onunla konuşmuyormuşum gibi, sanki odada hiç yokmuşum gibi.

Takip etmeye devam ettim, ona yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ciğerlerim sıkışmıştı ve aldığım her nefeste etrafımdaki oksijenin azaldığını görebiliyordum - ya da en azından öyle hissediyordum. "Ya da babamı aramama izin ver."

Merdivenlerin üstündeki açık çatı katına ulaştı ve yürümeye devam etti. Nefesimi tutamadım.

Neden nefesimi tutamıyordum ki? Nefes almak bile acı verirken nasıl güçlü kalabilirdim ki?

"Ya da kardeşimin iyi olup olmadığını söyle." *Lütfen Liam iyi olsun.* Onu bir koridora kadar takip ederken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, ama onları kırıştırdım, kırılmayı reddettim.

"Ya da bir fikrim var, gitmeme izin verebilirsin." Büyük olasılıkla sırtından sekeceğini bilmeme rağmen sesimi yükselttim. Ağgözlölük ediyordum ve bunu biliyordum. Ama denemek zorundaydım. Sanki boş bir mezara düşmüşüm ve bir ip arıyordum.

Sadece bir ipe ihtiyacım vardı.

Etrafında döndü, dişlerini sıkarken çenesi gerildi. Gözlerindeki ateş tüylerimi diken diken etti. "Benim hatam." Eliyle göğsünü sıvazladı. "Dil engeli falan. Yavaş konuşayım ki anlayabilesin."

Dil engeli mi? Ne küstah bir herif.

"Siktir git, sik kafalı. Ben İngilizce konuşurum." Tek fark aksanlarımızdı, kelimelerimiz değil.

Bu onu eğlendirmiş gibi güldü, sonra bana doğru yürümeye başladı ve beni yolundan çekilmeye zorladı. "Paran zerre kadar umurumda değil." Bana doğru bir adım attı. "Babanı aramayacaksın çünkü bir işe yaramayacak."

Bir adım daha geri çekildim, yavaş ve düzenli nefes almaya odaklandım.

Öfke -ya da ona yakın bir şey- vücudundaki her gözenekten yayılırken iki adım daha attı ve sırtım duvara dayanana kadar beni ondan uzaklaşmaya zorladı. "Ve eğer akıllı olsaydın, şu anda milyonlarca gereksiz soru sormak yerine seni bırakmadığım için bana teşekkür ediyor olurdun."

Bu pislik. Ben zekiydim. Günde bir kitap okurdum, sınıfımın ilk yüzde üçünde mezun olurdum ve on gerilim filminden dokuzunda olay örgüsünü tahmin ederdim.

Zekiydim, lanet olsun.

Peki, neden beynim şu anda lapadan başka bir şey değildi?

Tek algılayabildiğim ne kadar inanılmaz derecede yakın olduğu ve yakınlığının kalbimi nasıl hızlandırdığıydı.

Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

Avucunu başımın hemen üstüne koydu, duvara yaslandı ve eğildi. "Kardeşin iyi." Sırıttı ama sırıtışında dostça bir şey yoktu. Neredeyse zalim demeye cüret edecektim. "Muhtemelen şu anda taşaklarını daracık bir amcığın içine sokmuş, seni hiç düşünmüyordur." Nefesi yüzümde dans ediyordu, öfke ve alkolle ısınmıştı.

Bunlar, uygun görgü kurallarının sınırları içinde boğulmuş bir adamın sözleri değildi. Bunlar, görgü kurallarını bilen bir adamın sözleriydi.

Bir kadının vücudunda dolaşan, onu duvara çarpan ve adını söylemesini isterken onu sikiyle dolduran bir adam.

Göğsüm gerildi, nefes almam zorlaştı. Göğüs uçlarım sundress elbisemin altında sertleşmişti ve bakışları hemen göğsüme düştüğünde bunu fark ettiğinden hiç şüphem yoktu. Utanç verici bir sıcaklık tenimi kızarttı. Vücudumun tamamen yabancı birine verdiği tepki karşısında sersemlemiş bir halde zihnim dakikada bir mil hızla koşuyordu. Yıllardır birikmiş cinsel gerilim patlamakla tehdit ediyordu. Tek mantıklı açıklama buydu.

İffetli, tecrübesiz bir namuslu değildim. Playboy Prensi Liam Radcliffe ile kardeş gibi büyüdüm. Gördüğüm ve duyduğum şeyler amatör bir porno filmde bile yer alabilirdi.

Kendi isteğimle bekâr kalmadım. Mecburiyetten bekârdım. On sekizinci yaş günümde, bekaretimi çıktığım saray muhafızına kaybettim. Ertesi gün nişanlandığımı öğrendim. Muhafızdan ayrılmakla kalmadım, birilerine söylerse işini kaybetmekle tehdit ettim. Prens Alexander bakire bir gelin bekliyordu ve babam ne yaptığımı öğrenirse ölürdü. Özensiz ve hızlıydı ve her zaman hayal ettiğim gibi değildi. O zamandan beri, kendimi bir daha asla böyle birine verme riskini alma dürtüsüne sahip olmadım. Karnımın alt kısmında karıncalanan ve kalçalarımın arasında biriken arzuyu hiç hissetmemiştim. Aşk kitaplarımdan ve pille çalışan oyuncaklarımdan uzak durdum, dışarıda beni benim kendimi tatmin ettiğimden daha iyi tatmin edebilecek bir erkek olmadığına ikna oldum. Bildiğim kadarıyla, pis ağızları ve yetenekli elleri olan erkeklerin hepsi kurgusaldı. Öyle bir şey yoktu.

Şimdi Chandler karşımdaydı, üzerime eğilmişti, kokusu etrafımı sarıyor ve yasak yerlerimin karıncalanmasına neden oluyordu. Ve sözleri... sözleri iyi bir kızın yüzünü kızartabilirdi ama ben daha fazlasını isteyen meraklı bir asiydim. Daha fazla yakınlık. Tenimde daha fazla onun sıcak nefesini. Daha fazla kelime

Müstehcen konuşmalar için yaratılmış bir sesi olan bir adamın ağzından dökülüyordu.

Tek parmağıyla çenemi kaldırarak gözlerimi ona dikmeye zorladı. "Bu kısma dikkatini ver. Bu çok önemli." Sonra eğildi, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Gitmene izin vermeyeceğim" diye fısıldadı.

Sözleri soğuk olsa da parmaklarının tenimle buluştuğu yerden göbeğimin altına kadar bir sıcaklık dalgası yayıldı içime. Tek bir dokunuş tüm gerginliğimi yüzeye çıkararak beni içten dışa doğru rahatlattı. Omurgamda ürperti yaratması gerekirken, tek bir parmak ucuyla tüm endişelerimi, tüm şüphelerimi yok etti.

"Bu konuşma bitmiştir. O senin odan." Koridorun karşısında, daha önce bulunduğum odayı işaret etti. "Şimdi. Git. Siktir git. Yatağa." Biraz önce tehdit ettiği gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde konuştu.

Bu bende taşaklarını tekmeleme isteği uyandırdı. Bunun yerine iki elimle göğsünü iterek onu kendimden uzaklaştırdım.

Bileklerimi kavradı ve onları yerinde tuttu, gözlerinde ateşle bana baktı.

Vücudum savunmasız pozisyonda titredi. Çaresizdim ve onun merhametine kalmıştım. Bundan nefret ediyordum.

Ve daha fazlasını istedim. Bir parçam onu zorlamak, sınırlarını test etmek istiyordu ama bunu deneyecek kadar aptal değildim.

"Eğer bana bir daha izinsiz dokunursan, o narin küçük ellerindeki her bir parmağı kırarım," diye hırladı. Sonra ellerimi sanki zehirle kaplıymış gibi bıraktı.

Koridorda ilerleyişini sessizce izledim, kapanan bir kapının sesiyle irkildim. Sonra eşyalarımı almak için aşağı indim.

Çantalarımı odama taşıdım, onunkinin karşısındaki odaya, o otuz adım uzaktayken benim uyuyacağım odaya.

Banyoya girip yüzüme soğuk su çarptıktan sonra yatağın üzerine bir bavul bıraktım ve elbisemi çıkardım. Ayaklarımın etrafında ipekten bir su birikintisi oluştu. Serin hava çıplak tenimi öptü, meme uçlarımı sert tepeler haline getirdi ve büyük boy bir tişört giydiğimde onları hassaslaştırdı ve yumuşak pamuklu kumaş onlara sürtündü. Vücudum duvara sabitlenmiş olmaktan dolayı hâlâ canlı bir tel gibiydi.

Deri ciltli günlük gözüme çarptı, ben de onu çıkardım ve ilk sayfasını açtım. Kırıksıklığın içine sıkıştırılmış, beyaz bir kurdeleye bağlı ince mavi bir kalem vardı. Sadie her şeyi düşünmüştü.

Düşüncelerimi yazdım, sonra günlüğü kıyafetlerimin üzerine attım. Yorganın altına girdiğimde gerçekler yüzüme vurdu ve yanlışıyla bavulu yere düşürdüm.

Birinci gün:

Ben bir kulede kilitli bir prensesim.

Ve ejderha da burada benimle

birlikte.

Dokuzuncu Bölüm

Grey bana prensesin alingan ve çok meraklı olduğunu söylemedi. Aslında, bana hiçbir şey söylemedi. Bildiğim her şeyi Instagram'dan öğrendim.

Kesinlikle bir meydan okuma olacaktı. Meydan okumaları severdim. Sikimin seğirmesine neden oluyordu. En son ne zaman meydan okuduğumu hatırlayamıyordum.

Giydiği o lanet elbise kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. İpek, daracık bedenine yasadışı olması gereken şekillerde yapışıyordu.

Kişisel banyomda duşu başlattım ve gömleğimin düğmelerini çözüp açarken kendimi akan suyun sakinleştirici sesine odakladım.

Cep telefonumu cebimden çıkardığım anda bir mesaj geldi. **Baba:**

Üçünüzün bugün yaptığı gösteri kolay kolay unutulmayacak.

Ben: Amaç da buydu zaten.

Hatırlamalarını istedik, akıllarında kalmasını umduk.

Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Ben: Sanırım bu ikimiz yapar.

Kiminle uğraştığımı çok iyi biliyordum: Maddi kazanç için genç kızlara tecavüz eden bir grup hasta, sapık puşt. Şimdiye kadar hiçbir şey babamın bu işe karıştığını göstermiyordu ama bu bir bok ifade etmiyordu. Orada durdu ve Malcolm Huntington'ın tek kelime etmeden masum bir kızı katletmesine izin verdi. Ben çocukken bana olanları görmezden geldi. Benim gözümde bu onu -ve annemi- en az bunu yapan kadın kadar suçlu yapıyordu. Onun için hiçbir şey yapmazdım.

Babamdan nefret etmiyordum. Ama onu *sevmiyordum* da. Hayatınız boyunca kaşık kaşık nefretle beslendiğinizde sevginin ne olduğunu bilmek zordu. Ona tahammül ettim. Ama bir gün günahlarının bedelini ödeyecekti. Hepsi ödeyecekti.

Bir zamanlar ruhumu gölgeleyen karanlıktan utanıyordum. Beni kırık ve yaralı bırakan geçmişimden kaçtım. Ta ki beni rahatlatan karanlığın aynı zamanda beni olduğum kişi haline getirdiğini fark edene kadar. Ondan kurtulmuştum. Ve artık hiçbir şeyden korkmuyordum.

Gömleğimi banyonun zeminine fırlatır fırlatmaz koridorun öbür ucundan büyük bir gürültü duydum.

Sikeyim.

Odamdan çıkıp kapıyı açarak onun odasına girmem yaklaşık dört saniye sürdü. "Ne yapıyorsun lan sen?" Kapıyı çevirip

ışık düğmesi, karanlık odayı aydınlatıyor. "O ses de neydi?"

Eğilmişti, kışından başka bir şeyi yoktu, yerdeki bir şeyle uğraşıyordu.

Arkasını döndü, gözleri ya ani parlak ışıktan ya da öfkeden kısılmıştı.

"Beni korumak için burada olduğunu bilmiyordum."

"Sen umurumda bile değilsin. Burada öfke nöbeti geçirip eşyalarımı parçalayacaksın diye endişelendim." *Yalan değil.*

Giydiği düz beyaz tişört kışını zar zor örtüyordu ve hâlâ sütyen giymediği belliydi. Ya da pantolon. Pembe pamuklu külotunun küçük üçgenini yakaladım. O küçük üçgen gözlerimle amı arasındaki tek engeldi.

Tanrım, lanet olsun.

Ondan başka herkese sevimli gelebilecek bir hırıltı çıkardı. "Tanrım, sen bir pisliksin."

Dilimi ağızımın damağına vurdum. "Hadi ama Prenses. Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Eminim bundan daha kötüyümdür."

Gözlerini devirdi ve yatağa geri tırmandı. "Duyduğun o ses bavulumun *yanlışıklıkla* yere düşmesiydi." *Yanlışıklıkla* kelimesini vurguladı.

Yatağın yanında, yüzü açık, üzerine bir sürü giysi yığılmış bavulu duruyordu. İçeri girdiğimde uğraştığı şeyin bu olduğunu tahmin ettim.

"Çıkarken ışığı kapat." Bana sırtını döndü. "Ve bana *Prenses* demeyi kes. Benim adım Anniston."

Dönüp odadan çıkarken başka bir şey söylemedim, ışığı açık bıraktım çünkü... pislik.

Yatak odamın kapısını kapattım ve telefonumu aldım, Grey'in numarasını bulana kadar kaydırdım.

Winston'a kabul ettirmenin başka bir yolunu bul. Onun gitmesini istiyorum.

Yarın.

Onuncu Bölüm

Ağlama.

Ağlama.

Ağla.

Hay

ır.

Ağl

a.

İlk gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü ve duygularımın hain olduğunu anlamamı sağladı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ciğerlerim sıkışana ve boğazımın arkası acıyana kadar.

Asiller zayıflık göstermezdi ve kaçırılmış olsam bile buna şimdi başlamayacaktım.

Kaçırıldı.

Ve mücadele bile etmedim. Sadece bir uçağa atladım ve dünyanın öbür ucuna uçtum.

Tanrım. Ne kadar safmışım?

Işığı kapatıp tekrar yatağa girdikten sonra yorganı göğsüme bastırdım ve başımı yastığa yerleştirdim. Gözlerimi sıkarak kapatırken dizlerim karnıma doğru kıvrıldı. Öfke, hayal kırıklığı ve üzüntü aynı anda içimde yuvarlanıyordu. Chandler'ın beni göz göre göre bir baş belası olarak görmemesine ve bunu yaptığında beni bu kadar rahatsız etmesine öfke. Yanlış insanlara güvenmeme izin verdiğim için hayal kırıklığı. Ve üzüntü çünkü sadece evde olmak istiyordum. Yatağıma uzanıp kitaplarımdan birini okumak istiyordum. Babamın yüzünü görmek ve kardeşime sarılmak istiyordum.

Gözyaşlarım şimdi daha sert akıyordu ve ben de akmalarına izin verdim. Ama hepsi bu kadardı. Kendime bu andan başka bir şey için izin vermedim. Yarın sabah başım dik uyanacaktım.

Yarın, bir çıkış yolu bulacaktım.

Ertesi sabah kan çanağına dönmüş gözlerle ve uykumda gözyaşlarımın yanaklarımda kuruttuğu gergin deriyle uyandım. Yataktan çıktım ve üzerime bir

bir çift şort.

Chandler'ın odasının önünden geçerken zemin çıplak ayaklarımın altında serindi. Kapalı kapısını görünce kalbim güm güm attı. Açık olmasını beklediğimden değil. Yine de bir parçam onun diğer tarafta bir yerde olup olmadığını merak ediyordu. Uyuyor muydu? Uyanık yatıp tavana mı bakıyordu? *Beni merak ediyor muydu?*

Bir yanım da onun gitmiş olmasını
umuyordu. Nefesimi tuttum ve
düğmeyi denedim.

Kilitli.

Ve sonra panik başladı.

Ya duyduysa? Ya topuzun hareket ettiğini gördüyse?

Hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenlere koştum, dibe ulaşana kadar parmak uçlarımda merdivenleri birer birer çıktım.

Perdeler kaldırılmış, sabah güneşinin alt kattaki odalara dolmasına ve tenimi ısıtmasına izin verilmişti. Pencereden dışarı baktım, nefesimi tutarak aşağıdaki sokaklarda koşuşturan şehri izledim ve Chandler'ın her an odasından çıkmasını bekledim. Eve döndüğümde, güneş ışığının sabah çiyinden yansımalarını ve parlak çiçeklerin onun sıcaklığına açılmasını izliyorum olurdum. Burada öyle bir şey yoktu.

Güneş ışığından başka bir sıcaklık yoktu.

Sadece soğukluk vardı.

Kanepenin köşesine kıvrıldım ve bekledim.

Plan yaptım.

Ve bekledim.

Asansör kodunu aşmanın bir yolunu düşündüm. Eğer aşağı inersem, kalabalık kaldırımdaki insanlardan birinin telefonu olmalıydı. Grey babamın New York'ta olduğunu söyledi. Sadece onu bulmam gerekiyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki?

bir kral bulmak olabilir mi? İri yarı adam muhtemelen bana yardım etmeyecekti ama belki başka biri edebilirdi. Sadece oraya gitmem gerekiyordu.

Ben de öyle
düşünmüştü
m.

Ve
bekledim.

Chandler'ın evde olmadığından emin olana kadar. Saat neredeyse on birdi. Eminim şimdiye kadar kalkmış olmalıydı.

Asansörü açtım ve içeri adım attım. Kapılar önümde kapandı ve uzun bir nefes verirken gerginlikten tüylerim diken diken oldu. Tuş takımına baktım ve Grey'in tehdidini hatırladım.

Asansörün çalışması için bir kod gerekiyor ve yangın merdiveninin kapısı anahtar olmadan açılmıyor. Bu nedenle, yirmi bir kattan beton bir levhanın üzerine atlamayı planlamıyorsanız, olduğunuz yerde kalmanızı ve kendinizi evinizde hissetmenizi öneririm.

Tanıdık şarkılardan ve cümlelerden oluşan sayı kalıpları zihnimden geçti. Bu adam hakkında doğum tarihi ya da telefon numarası gibi daha fazla şey bilseydim, daha iyi bir başlangıç yapabilirdim. Bir akrebin iğnesi kadar keskin sözleriyle çıldırtıcı derecede muhteşem olduğunu bilmek beni çok uzağa götürmedi.

Bir saat boyunca kod üstüne kod girdim. Üç basamaklı sayılar. Dört basamaklı sayılar. Hepsi farklı kalıplar. Ta ki başım yaklaşan bir baş ağrısıyla zonklamaya başlayana kadar. Bu imkansızdı. Kombinasyonlar sonsuzdu ve ben kaç sayıya basacağımı bile bilmiyordum. Grey beni buraya ilk getirdiğinde dikkat etmiş olmayı diledim.

Sonunda pes ettim, mutfığa gittim ve bir bar taburesine oturdum. Düşüncelerimi temizlemek için gözlerimi ovuşturdum. Bir yolu olmalıydı. O kilitli odalardan birine girip silah olarak kullanabileceğim bir şey,

herhangi bir şey bulabilsem bile. *Çünkü bıçak fikri çok işe yaramıştı.* Ayrıca pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir silah gördüğümde de oldukça emindim.

Dün gece onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmiş. Tamam, yani silah yok. Ama belki bir ofis vardı ve ofiste telefon ya da en azından bilgisayar olurdu.

Aman Tanrım, mutfak. Gümüş takımlar. Bunu dün gece neden düşünemedim?

Ayağa fırladım ve bir mutfak bıçağı bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. *Bingo*.

Kendimi Chandler'ın yatak odasının kapısının koyu renkli ahşabına bakarken bulana kadar attığım her adımda midem düğümlendi. Eve gelip ne yaptığımı öğrenmesi ya da daha kötüsü beni işimin ortasında yakalaması düşüncesi omurgamda korku yarattı. Şimdiye kadar bana zarar vermemişti ama bu vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kendimi bir suçlu gibi, ait olmadığım bir yere izinsiz giren bir hırsız gibi hissediyordum. Kilit kırmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. YouTube için telefonum bile yoktu.

Nereden başlayacağımı düşünürken bakışlarım gümüş kapı kolundan kilide ve ince çatlağa kaydı. En bariz seçenek sivri ucu anahtar deliğine sokup çevirmektir ama bu işe yaramadı. Hiç şaşırmadım. Bu kadar kolay olsaydı, insanlar her zaman kilitleri kırardı diye düşündüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Her an Chandler gelebilirdi ve ne yapacağı belli olmazdı.

Çömeldim ve mandalın kapı çerçevesiyle birleştiği yeri buldum, sonra bıçağı küçük yarığa kaydırıp ve kıpırdattım.

Hiçbir şey.

Bir tutam saç alnıma ve gözümün üzerine düştü, ben de bir hışımla onu uçurdum. Sonra tekrar denedim. Mandalı çevreleyen metal bir plaka onu içeri itmemi engelliyordu. Bu yüzden bıçağı ve tüm gücümü alıp plakanın arkasına sıkıştırdım ve onu

kapı çerçevesi. Tahta yarıldı ve çatlak genişledi, bana bıçakla mandalı itmek için yer bıraktı.

Kapı açıldı.

İçerideydim.

Aman Tanrım. *İçerideydim.*

Yatak odası da en az evin geri kalanı kadar canlı ve erkeksiydi. Yerler koyu renk parkeydi ve büyük bir kısmını kaplayan büyük, pelüş gri bir halı vardı. Ayrıca oturma odasındaki gibi bir pencere duvarı vardı, ancak manzara koyu mavi perdelerin arkasına gizlenmişti. Mobilyaları bembeyazdı ve mavi yatak takımları vardı. Yatağının karşısındaki ince, dikdörtgen şömine dışında duvarları çıplaktı.

Her yerde bir şey aradım, herhangi bir şey. Bir telefon. Bir dizüstü bilgisayar. Neden kaçırıldığıma dair bir ipucu. Üzerinde asansör kodu yazan bir şey. Yangın çıkışının anahtarı. Kelimenin tam anlamıyla bir şey bulmayı umuyordum. Şifonyer çekmecelerini ve komodinleri aradım. Banyo dolaplarına ve dolabındaki kıyafetlere baktım. Bulduklarım, korkunç bir saat koleksiyonu, bir çekmece dolusu rulo yapılmış ve renklerine göre düzenlenmiş kravat ve bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla ayakkabıdan başka bir şey değildi.

Odasından çıkıp kapısını kapatır kapatmaz asansörün kapıları aşağıya doğru kayarak açıldı.

Kahretsin.

Aceleyle koridoru geçtim, kapıyı kapattım ve nefesimi tuttum. Kanım damarlarımda donmuş, ne yaptığımı anlamasını beklerken beni felç etmişti. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bacaklarım pes etmek üzereydi, ben de yatağa oturdum.

İki dakika geçmeden sesi duvarlarda yankılandı. "Ne yaptın lan sen?"

Odamın kapısı çarparak açıldı. "Ne yaptın *lan* sen?" diye tekrar bağırdı. Sertçe yutkundum, korku boğazımı sıkıyordu.

"Odama mı girdin? Eşyalarımı mı karıştırdın?" Chandler kapımın önünde durdu, kapıyı açmak için kullandığım bıçağı elinde tutarken bakışları deliciydi.

"Evet mi, hayır mı, Prenses? Bu oldukça basit." Odama doğru yürüdü.

"Cevaplara ihtiyacım vardı ve sen bana onları vermedin, ben de onları kendim aramaya gittim." Neden burada olduğumu öğrenebilseydim, gitmeme izin vermesini sağlayacak bir yol bulabilirdim.

"Cevap istediğinizi söyleyip duruyorsunuz. Gerçeği öğrenmek için yalvarıp duruyorsun. İşte gerçek..." Yatakta oturduğum yerin önünde durdu ve parmaklarıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Baban iyi bir adam değil. Grey Van Doren iyi bir adam değil. *Ben iyi bir adam değilim.*" Bıçağı boğazımın çukuruna getirirken sesi sakın ve sabitti.

Çelik uç etime battı ama derimi parçalamadı. En azından şimdilik. Yumruklarım yanlarımdaki yorganı sıktı. Bunun dışında hareket etmedim. Yutkunmadım. Nefes bile almadım.

"Kötü adamlarla yatarsan ne olur biliyor musun Prenses?" Bakışları gözlerimden bıçağın boğazıma değdiği yere kaydı, sonra tekrar yukarı baktı.

Gözlerim pantolonunu zorlayan ereksiyona takıldığında irkilerek nefesimi içime çektim; kalın, sert çıkıntıların hepsi mükemmel ayrıntılarla belirtilmişti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve zihnimden sızan karanlık düşünceleri engellemek için savaştım. *Elbette, o...*

Vücudum, koparılmış ve titreşmeye bırakılmış bir tel gibi, tam olarak anlayamadığım bir gerginlikle mırıldandı. Gerçek korku böyle mi hissettiriyordu? Hayır. Bu korku değildi. Bu başka bir şeydi, korkudan daha karanlık bir şey. Bu öfke, sıcaklık ve utancın ruhu parçalayan bir karışımıydı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Gözlerinin parlaklığı karanlık ve fırtınalı bir hal aldı. "Kötü şeyler."

On Birinci Bölüm

CHANDLER

Ya çok cesur ya da çok aptaldı ve ben etkilenme ile iyice sinirlenme arasında gidip geldim.

Bıçağı boğazına dayadığımda gözlerindeki bakış saf bir panikti. Ben ondan çok daha güçlüydüm. Tek bir itiş, elimin hafif bir kuvveti yetecekti ve bıçak narin derisini delip geçecekti. Her nefes alışımnda neredeyse kanının kokusunu alıyordum. Boğazındaki o küçük nokta

kalp atışlarıyla titriyordu. Boğazına onlarca kez bıçak dayamıştım ama hiç böyle hissetmemiştim. Ağzımı sulandırdı. Aletimi sertleştirdi. Ve bu ona yapmak istediğim şeyin sadece bir tadıydı.

Adrenalin damarlarıma hücum ederken nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Ona zarar vermek *istiyordum*.

Hayır.

O değil.

Onun temsil ettiği her şeyi yok etmek istedim.

Ama o kırılmayı reddetti ve bu beni daha da körükledi. Onun masum ve çaresiz olması gerekiyordu. Yetişkin adamlar önümde sinmişken, bu kadın burada oturmuş, bakışlarımı hiç ürkmeden karşılıyordu. Bakışları karanlıktı, odaklanmıştı, yoğundu, sanki o gözlerin arkasında milyonlarca düşünce kaynaşıyordu. Hepsini istiyordum. Onun sözlerini, çığlıklarını ve gözyaşlarını istiyordum. Nefesimi içime çektim, o çok sevdiğim korkunun kışkırtıcı kokusunu arzuluyordum. *Onun* yerine tatlı lavanta, vanilya ve... seks kokusunu aldım.

Islak amın nasıl koktuğunu biliyordum ve onunki de damlıyordu. Gözleri sikimi kaya gibi sert bulduğunda dudakları hırıltılı bir nefesle aralandı. Bu beni onun korkusundan, meydan okumasından, direnişinden daha çok tahrik etti. Onun teslimiyetini istiyordum. Kırılmasına *ihtiyacım vardı*. Nasıl olacağı umurumda değildi.

Sikim iç çamaşırama yapışmıştı, sert, kalın ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Nazik bir adam değildim. Zevklerim her zaman seksin daha sert tarafına doğru eğilmişti, ama bu? Bu bir sonraki seviyeydi.

"Kötü adamların u k a l a prenseslere ne yaptığını biliyor musun?"

Aklından geçenleri söylememeye çalışıyormuş gibi dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı.

"Onları susturduk."

Çikolata ve balın mukemmel karışımı olan geniş gözleriyle bana baktı, ikimizin de ne olacağını bildiği şeyi yapmamam için sessizce yalvaran gözlerle. Bu onun hatası değildi, hiçbiri değildi. Yine de bunun için onu cezalandırmak istiyordum. Masum insanlar her zaman borçlu olmadıkları borçları dediler. Ben bilirdim. z ailem beni şeytanın kapısına bırakmaya karar verdiği andan beri başkalarının günahlarının bedelini dyordum.

Karma tam bir srtkt.

Ve onu sikimde boğmak üzereydim.

Bıçağı boynundan çenesinin altına kadar takip ettim. "Ne kadar güzel bir boğaz. Beni ne kadar derine götürebileceğini merak ediyorum."

Yutkundu ve tereddüt etmesi sikimi daha da sertleştirdi.

Bıçağı yatağın üzerine bıraktım, sonra başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Diğer elimle pantolonumu çıkardım.

Anniston gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ve işte oradaydı. Sonunda. Beklediğim an buydu. Onun alçakgönüllülüğü parmaklarımın ucundaydı. Kader onu bana gümüş bir tepside sunmuştu. Onu bu odada kilitli tutmak ve boktan babasına söyleneni yaptırmak için ne kadar uzun sürerse sürsün mutsuz etmek kolay olurdu. Ama onu gördüğüm anda içimdeki karanlık kaosa dönüşmeye başladı. Onu *tutmak* yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu bu şekilde, tamamen merhametimle arzuluyordum. Onu atımın altında tutmak beni tatmin etmiyordu. Ona kontrolüm altında ihtiyacım vardı.

"Evet." Başparmağımı dudaklarının arasına sokup ağzının içine girmeye zorladım. "Evet."

Sikimi serbest bırakır bırakmaz dudakları aralandı. "İşte böyle, Prenses. Aç ağzını."

Başparmağımı dişlerinin arasından geçirip ağzını daha da açtım. Sonra daha da açtım. Dilinin üzerinden boğazının arkasına kadar kaydırdım. "Evet. Tam oturacak."

Sanki bir tür rahatlama arayışında olduğunu göremediğimi düşünmüş gibi sırtını kamburlaştırdı ve amını yatağa dayadı.

Ağızına götürdüğümde kalın tacım precum ile parlıyordu. Başparmağımı dışarı kaydırdım ve gözlerinde meydan okuma parlarken çenesini kavradım. "Eğer beni ısıırırsan, bu yatağı kanınla ıslatmak için iki kez düşünmeyeceğim." Bakışlarım bıçağa kaydı ve onun gözleri de beni takip etti. "Anladıysan başını sallla." Başını bir kez salladı. "Güzel." Bu onun kazanamayacağı bir savaştı.

Başını dudaklarının arasından geçirip diline doğru kaydırırken bir iniltiyi yuttum. Tanrım, ağzı çok yumuşak ve çok sıcaktı. Dişlerimi sıktım ve daha derine ittim. Bana baktı, yanakları çukurlaşırken dudakları penisimin etrafında kapandı ve ben kendimi kaybettim. Elimi saçlarına götürdüm, yumruğumun etrafında döndürdüm ve uzun, tembel hamlelerle ağzını sikmeye başladım. Boğazının arkasına vurduğumda gözyaşları yanaklarına düşerken gözlerinde panik parladı. Öğürene kadar orada tuttum. Yüzünden daha fazla gözyaşı dökülürken Anniston o geniş gözleriyle bana baktı. Hay sikeyim.

Geçmişimden gelen şeytanlar serbest kaldı ve göğsümün etrafındaki dikenli sarmaşıklar gibi üzerime yayıldı, kanamaya başlayana kadar sıktı ve sıktı.

Saçlarını okşadım ve daha sert sıktım. Daha derine daldım.

Karanlık, bana bakan yüzünü artık görmeyene kadar etrafımda dönüp

durdu. Başıımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım, öfkeyi kafeslemeye çalıştım.

ruhumun içinde kaynıyordu. Beni bir arada tutan sarmaşıklar sonunda koptu. Ağzına sokuldum, sikimi acımadan boğazından aşağı ittim. Tekrar ve tekrar. Karnım sıkışana ve taşaklarım serbest bırakılma ihtiyacıyla zonklayana kadar.

Aletimden çenesine doğru bir tükürük izi bırakarak çekildim. Yumruğum etimin etrafını sardı. Üç çılgınca, kısır pompayla orgazm vücudumdan koptu ve çözüldüm, çenesine, göğsüne ve elime sıcak sperm ipleri fırlattım.

Gözlerini kırpmadan bana bakarken göğsü kabarıyordu.

Aletimi pantolonuma geri soktum, dölümün tenini kapladığı sarhoş edici yola bakarken bir inilti yuttum. "Bu bir ders olsun Prenses. Benimle oyun oynama. Ben her zaman, *her zaman* kazanacağım."

On İkinci Bölüm

Duşta durdum, sıcak suyun vücuduma yağmasına izin verdim, *onu* tenimden temizledim. Yıllar boyunca saraya yönelik tehditler olmuştu. Kardeşim ve ben tünellere gönderilmiş ve muhafızlar tarafından korunmuştuk. Babamdan günlerce haber alamadığımız ve iyi olup olmadığına dair hiçbir fikrimizin olmadığı anlar olmuştu. On dört yaşında bir kız olarak annemin yatağının kenarında durmuş ve bana anlattıklarını dinlemiştim

Hayatımın geri kalanını onsuz geçirecektim. Ama kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bir duygu karmaşası, serbest kalmak için kükreyen bir canavarın pençeleri gibi içimi parçaladı. Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirdim, gözlerimi kapatırken şampuanı kafa derime masaj yaparak uyguladım. Vücudumdan akan sabun köpüğüyle birlikte kanalizasyonda kaybolmak istedim. Bacaklarım titriyordu. İçim karmakarışık.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve içimdeki savaşa teslim olarak bir çığlık attım. "Senden nefret ediyorum, Chandler Carmichael."

Nedenini söylemeden beni burada tuttuğu için ondan nefret ediyordum.

Sanki bir şeyleri almak onun doğuştan hakkıymış gibi irademi elimden aldığı için ondan nefret ediyordum.

Onun acımasızlığı benimde ısı kıvılcımlarının sıçramasına neden olduğu için kendimden nefret ediyordum.

Benden daha büyük, benden daha güçlü ve benden daha acımasızdı. Eğer deneseydim onunla savaşırdım. Ama denemedim. Karanlık, bilinmeyen bir nedenden dolayı, beni kontrol etmesine izin verdim. Ve beni en çok korkutan şey de buydu.

Saçımdaki şampuanı ve vücudumdaki sabunu duruladım, ardından titremem geçene kadar suyun sakinleştirici sıcaklığının altında durdum.

Chandler Carmichael güzelliğe bürünmüş bir tehlikeydi ve eğer ondan kurtulacaksam kendimi toparlamam gerekiyordu.

On Üçüncü Bölüm

CHANDLER

Club Stiletto, ödeyebileceğinden daha fazla borcu olan bir adamın bana "hediyeydi". Üç ayımı burayı yeniden düzenlemek için harcadım ve ardından burayı ülkenin en seçkin beyefendiler kulüplerinden biri haline getirdim. Müşterilerimin neredeyse tamamı şişe servisi sipariş ediyordu ve VIP kabini almak için can atan ünlülerden oluşan iki sayfalık bir bekleme listesi vardı. Ailem buna utanç verici diyordu. İçeri alınmadıkları için kızgın olduklarından oldukça emindim. Mutlu

Saatler yeni başlamıştı ve salon tıklım tıklımdı. Kulübün merkezinde bir ana sahne yerine, odanın etrafına dağılmış yedi bar vardı. Her barın kendi direği vardı. Tepedeki ışıklar, beyaz mermer bar üstlerinde kırmızıdan mora doğru yayılıyordu. Ses sisteminden şehvetli bir ritme sahip derin bas sesler yükseliyordu. VIP kabinleri arka duvar boyunca sıra sıra dizilmişti ve her biri mahremiyet için kırmızı kadife perdelerle kapatılmıştı. Üzerime geçirdiğim siyah düğmeli bluzun kollarını sıvadım ve perdeyi geri çekerek Leo'ya dairesel kabinlerden birinde katıldım. Buraya gelirken arabamdan aramış ve benim için bir buluşma ayarlamasını rica etmişim. Halletmem gereken bir şey vardı, Anniston'la olanları aklımdan çıkaracağını umduğum bir şey.

Ben içeri girdiğimde bir şişe Blanton's'un yarısını bitirmişti bile. Kızlarımdan biri bacaklarını masanın ortasındaki direğe dolayarak baş aşağı asılı duruyordu. Leo dudağını ısırıp kızın göğüslerine bakarken uzun sarı saçları masanın üstünü tozlandırıyordu.

Bardağına biraz daha burbon doldururken, "O yeni," dedi.

"Bu onun ilk günü ve eğer onu bıraktırırsan taşaklarını kör bir usturayla tıraş ederim."

Leo o adamdı - gözlük takan ve akıcı bir şekilde "inekçe" konuşan ama bir hayvan gibi sikişen ateşli bir adam. Onu kaç kızımı sikiyle boğarken yakaladığımın sayısını unuttum. Ördek yavrusu gibi onu takip ettiler, sonra personelimin yarısını siktiğini öğrendiklerinde işi bıraktılar.

Sahte bir selam verdi. "Emredersiniz efendim, Kaptan Cockblock." Boş bir bardağı ve şişeyi masanın üzerinden bana doğru kaydırды. "Neden bu kadar gerginsin? Prenses şimdiden taşaklarını mı patlattı?"

Aslında, sikimi boğazına sokmayı yeni bitirmiştim. Onu tam da istediğim gibi yakalamıştım, hava almak için çırpınırken gözleri yaşıyordu.

sikimin etrafında. Arzumu tatmin etmeliydi. Kendimi özgür hissetmeliydim. Ama anlaşılan yeterli değildi. Canavar tadına bakmıştı ve şimdi daha fazlasını istiyordu.

Onu görmezden gelerek bardağımın dibini kehribar rengi sıvıyla doldurdum.

Elini yumruk yapıp ağzına götürdü ve gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin! Öyle."

Burbonu bir yudumda içtim. Zengin karamel aroması boğazımdan aşağı yumuşakça kaydı. Clarissa -yeni kız- sağ tarafa döndü ve direğin etrafında dönmeye başladı.

Leo elini bıraktı ve vücudunu bana doğru eğdi. "Onu becermek istiyorsun."

Hayır.

Ona *zarar* vermek istedim. Arada bir fark vardı.

Yoksa var mıydı?

Benim sevişme anlayışım çoğu insanın alışık olduğu tipik şehvetli şeylerden olmadığı için bunu söylemek zordu. Seks ve öfke aynı madalyonun iki yüzüydü. Benim için hep böyle olmuştu. Belki de bu yüzden böyle tepki vermiştim. Çok kızgındım ve Anniston tamamen benim insafıma kalmıştı. Tek başına güç, her erkeğin ıslak rüyasıydı. İstemediğim bir şeyi asla almazdım, ama onunla durum farklıydı. Onunlayken, kontrol ihtiyacı beni tüketti. Beni ele geçirdi. Onun üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışırken, kendi üzerimdeki kontrolü kaybetmiş olmam ne kadar ironikti?

Perde hareket etti ve garsonlarımdan biri kafasını içeri uzattı. "Affedersiniz, Bay Carmichael." Gözleriyle karşılaştığımda yanakları pembeleşti. Anniston'inki gibi onun ürkek sıcaklığı da sikime hiçbir şey yapmamıştı. Leo'nun aksine, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar ben personelime asla dokunmazdım. "Burada seni görmek isteyen bir adam var. Adının Jared olduğunu söyledi."

Hapishane gardiyanı.

"İçeri gönderin," dedim *teşekkür* etmeden. Kimseye kibar olduğumu düşündürmek için bir neden yoktu.

Bir an sonra Jared, 1.80 boyundaki tıknaz bedenini Leo'nun diğer tarafındaki kabine kaydırды. Kirli sarı saçları kafasına yakın kesilmişti. Mesleğinin her zerresine uygun görünüyordu.

Bardağıma bir parmak daha burbon doldurdum, sonra onun bardağına da bir tane doldurdum. "Bu kadar kısa sürede buluşabildiğinize sevindim." Bardağı masanın diğer tarafına kaydırдыm.

Jared gözlerini Clarissa'dan ayırmadan içkisinden bir yudum aldı.

Bana baktı ve ben de başımı salladım. İşaretimi aldı ve onun önünde eğildi, ellerini uyluklarının arkasından bacaklarının arasına götürdü.

Hayatta erkeklerin nadiren *hayır* dediğı iki şey vardı: Para ve kadın. Neyse ki ikisine de sınırsız erişimim vardı.

"Bugünlerde Malcolm Huntington adında bir mahkum size teslim edilecek. O mahkum ile bir arkadaşım arasında bir buluşma ayarlamamı istiyorum."

Lincoln'ün babasıyla bire bir görüşmeye ihtiyacı vardı. Bunu hak etmişti. Bununla ne yapmayı seçeceği ona bağlıydı.

Jared bana dik dik baktı. "Senatör mü?"

"Evet. Yapabilir misin yoksa başka bir arama mı yapmam gerekiyor?"

Güvenilir bir kaynak bana bunun Jared'in havuzun ahlaki açıdan gri ucuna ilk dalışı olmadığını söyledi. Adamım olduğundan emin olmasaydım onu aramazdım.

Bardağıma kaldırdım ve masanın üzerine bir deste fatura bıraktım. "Buraya ne senin ne de benim zamanımı harcamaya gelmedim."

Desteyi aldı ve inceledi, bir eliyle tarttıktan sonra diğer eliyle benimkine uzandı.

Sözlü onay yok. Başka iletişim yok.

Sadece ikimizin de izini süremeyeceğimiz, dile getirilmemiş bir anlaşma. Leo'ya güvenmiştim.

Kızlarıma güvenirdim. Onları iyice incelemeden işe almadım. VIP kabinlerinin mahremiyetinden hiçbir şey çıkmadı.

Ve Jared'in rolünü oynamazsa sonunun ne olacağını çok iyi bildiğine inanıyordum.

Artık Lincoln için her şey hazır olduğuna göre, eve gitme ve sikimdeki kahverengi gözlü, esmer acıyla başa çıkma zamanı gelmişti.

Dansçılarımından biri kalabalığın arasından sıyrılıp göğsüme çarptığında kapıya giden yolu yarılamıştım. Burnundan kan akıyordu. Dudağı patlamış, göz çukuru şişmiş ve morarmıştı. Bir adamın ona arkadan saldırdığını, sonra yüzünü arkadaki tuğla duvara çarptığını ve sonra da yumruğuna bir kağıt parçası sıkıştırdığını söyledi. Hikâyesini bitirmeden güvenliği kovdum, çünkü böyle bir şeyin olmasına izin vermiştim. O bana sarılıp ağlarken ve lanet gömleğime kan bulaştırırken notu okudum.

Sen benimkini bozarsan, ben de seninkini bozarım.

Notun ve kızın fotoğrafını çekip Caspian ve Grey'e gönderdim. Mesaj açık ve netti ve intikam arzumu neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu.

Winston Radcliffe Ayelswick'in kralı olabilirdi ama New York yeraltı dünyası benim acımasız ellerimle kurduğum krallığımdı. Benim imparatorluğumla uğraşan herkes dizlerinin üstüne çökecekti. Bunu nasıl yapmam gerektiği benim için önemli değildi.

Bölüm On Dört

Küçükken mutfağa gizlice girer ve Şef Duncan'ın yemeklerimizi hazırlamasını izlerdim. Annem bundan nefret ederdi. Duncan sebzeleri doğrarken beni kasap bloğundan yapılmış adanın tepesinde bacaklarımı sarkıtarak otururken her yakaladığında, bir kraliçenin yerinin mutfak *olmadığını* söyleyerek beni oradan sürükleyerek çıkarırdı. Duncan'la mutfakta olmak beni mutlu ediyordu. Bir kraliçenin yerinin onu mutlu etmesi gerekmez mi?

Bir şekilde, her zaman mutfağa geri döndüm ve o da beni tekrar dışarı sürükledi. O öldükten sonra mutfağa bir daha adımımı atmadım. Şefler Liam ve benim için kahvaltı alanına tepsiler dolusu kurabiye bırakırlardı. Film izlediğimizi ya da oyun oynadığımızı bildiklerinde patlamış mısır paketleri bile bırakırlardı. Tüm yemeklerimiz biz tavaya dokunmadan hazırlanır ve servis edilirdi.

Yemek yapmak benim güçlü yanımdı değildi.

Yine de buradaydım, bir tencere suya makarna atıyor ve yanına koyacak bir çeşit sos bulmak için dolapları karıştırıyordum çünkü o odada duvarlara bakarak, merdivenlerden gelen ayak seslerini duymayı bekleyerek ve bundan sonra ne olacağını merak ederek bir saniye daha geçiremezdim. Şu anda düşüncelerimden nefret ediyordum. Her biri Chandler'a, ağzıma zorla girdiğinde içimi yalayan sıcaklığa geri dönüyordu. Kulaklarım utançtan ısındı. Bu yanılttı. Bunu varlığımın en derin yerinde biliyordum. Ama bu, onu her düşündüğümde meme uçlarımda sertleşmesini ya da tüylerimin diken diken olmasını engellemiyordu.

Chandler kötü adamdı ve ben her zaman kötü adamlardan hoşlanmışımdır. Ama o *benim* kötü adamımdı ve bu bir aşk romanı değil, bir hayatta kalma hikâyesiydi.

Yirmi dört saattir kaçışımı planlıyordum ve şu anda Grey'in beni terk ettiği zamankinden daha yakın değildim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa aklımı kaybedecektim. Ayrıca, eğer buradan çıkabilirsem, enerjime ihtiyacım olacaktı. Bir de açlıktan ölüyordum.

Makarna haşlanırken Mariah Carey'nin *Fantasy* şarkısının sözlerini bağıra bağıra söyledim ve kendi ritmimle dans ettim. Mariah'ya karşı hiçbir şeyim yoktu ama kalçalarımı salladım ve Grammy'yi hedefliyormuş gibi avazım çıktığı kadar şarkı söyledim. Zorlukların ortasında, bir an için bile olsa yeniden *normal* hissetmek güzeldi.

Erişteleri süzüp domates sosuna buladığım sırada asansörün kapısı açıldı. Arkamı döndüm, tahta kaşık mikrofon gibi, kıcım bir aşağı bir yukarı zıplıyordu, Chandler'ı elleri cebinde ve tek kaşı havada dikilirken buldum.

Kahretsin.

Kaşığı tezgâhın üzerine bıraktım ve ağzımı kapattım. Oda sessizliğe gömüldü, geriye sadece göğsümde gümbürdeyen kalbimin sesi kaldı.

"Benim yüzümden durma," dedi sırtarak. Gözleri gittiği zamanki fırtınalı denizler yerine parlak yeşildi ve sesi erimiş çikolata gibi pürüzsüzdü.

Beyaz düğmeli gömleğinin bir omzu kan içindeydi. Bencil yanımla bu kanın bana ait olmadığına şükrediyordu. Başka bir yanımsa -daha derin, daha ahlaksız bir yanımla- gömleğinde kanla dolaşan bir adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Kollarını kıvrarak damarlı kollarını ve pahalı saatlerinden birini ortaya çıkarmıştı. Ellerini ceplerine sokuş şekli gri pantolonunu kıcımın üzerine iyice çekiyordu. Saatler önce dışarı çıktığından beri bir şeyler değişmişti ve ben sadece kıyafetlerini kastetmiyordum. Öfkesi artık dalga dalga yayılmıyordu.

Muhtemelen gömleğindeki lekeyi kim bıraktıysa ondan çıkarmıştır.

Boğazımı temizledim, sonra sosu makarnaya karıştırdım. "Ben de tam yemek yapıyordum."

"Gece sekiz buçukta mı?"

Omuz silktim, sonra tabak aramak için dolapları açmaya başladım. "Acıkmıştım." Aslında açlıktan ölüyordum. Son yemeğimden bu yana neredeyse iki gün geçmişti.

Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve tam arkamda durdu. Daha önce koparılmış olan tel gerildikçe nabzım yükseliyor ve tekrar koparılmayı bekliyordu. Sanki o her yaklaştığında ruhumdaki o ince çatlak açılıyor, karanlığın biraz daha dışarı sızmasına izin veriyordu. Ağzımı sikerken başını geriye atmış, üzerimde yükseldiği görüntüler içime bir yıkım topu gibi çarptı. İçgüdüsel olarak kalçalarım sıkıştı.

Vücudum sinsî bir hilekârdı.

Etrafıma uzanıp, orman ve baharat kokusunun aramızdaki havayı doyurması için eğildiğinde yakınlığını görmezden geldim. Burada ondan kaçmaya çalışıyordum ama bedenim olduğu yerde donup kalmıştı.

Nefes aldı. "Bir şey çok lezzetli kokuyor."

Muhtemelen yemeği kastetmiş olsa da sözleri midemi bulandırdı.

Dolabı açtı ve iki seramik yemek tabağı çıkardı, sonra geri çekildi.

Tabakları almak için arkamı döndüm, neredeyse ona çarpıyordum. Yakındı, çok yakındı - bir adımdan fazla değil - nefesimi kesecek kadar yakındı. Bir elektrik ürpertisi midemden ayak parmaklarıma kadar beni kavradı. Boğazımdaki düğümü yuttum. "Teşekkür ederim."

Kan lekesi bana dik dik baktı.

Attığım her adımda, tam orada, arkamda bir gölge gibi süzülüyordu. Sanki bedenim ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş gibi kokusu burnumda tütüyordu.

Ona hiç yemek vermemeyi düşündüm. Onunla bir yemeği paylaşmak istemedim. Onunla *hiçbir şey* paylaşmak istemedim. Ama bir nefes verdim,

Her iki tabağa da ikişer kaşık makarna koyup tezgâhın üzerine bıraktı.

Chandler çatalını makarnaya saplayıp bir ısırık alırken sırttı. Bütün yüzü buruştu. "Aman Tanrım. Bunun yemek olduğunu sana kim söyledi?"

Ouch.

Ona Gordon Ramsey olduğunu kim söyledi?

Bir çatal dolusu makarna aldım ve kendi kendime tadına baktım, hepsini yutmadan önce neredeyse boğuluyordum. "Pekâlâ, yemek pişirmek benim yeteneklerimden biri değil."

Ağzını bir peçeteyle sildi, sonra beni tezgâha yasladı. Başparmağını ağzımın köşesinde gezdirdi. Dudaklarına güzel olduğu kadar ölümcül bir gülümseme yayıldı. "Yetenekleriniz hakkında her şeyi biliyorum, Prenses." Aynı başparmağını dudaklarına götürdü, sonra yüzümden sildiği sosu yalamak için dilini döndürdü.

"İlk kez yapıyorsanız bu bir yetenek değildir."

Gözlerini soyut bir şey kararttı, ihtiyaçla harmanlanmış öfke gibi bir şey. "Bir daha söyle."

"Bugün erken saatlerde... bu benim ilk seferimdi." Ve o zamandan beri bunu düşünmeyi bırakmamıştım. Hatırası her derin, karanlık parçamı işgal etti.

İki eli de yanlarımdaydı ve beni hapsediyordu. "Hiç sikildin mi, Prenses?"

Vücudumun onun sözlerine bu kadar hevesle karşılık vermesinden nefret ediyordum. Ağzımın kurumasından ve midemin taklalar atmasından. "Sana adımın Anniston olduğunu söyledim ve bu seni ilgilendirmez."

"Sanırım bu benim işim." Öne doğru eğildi, bacaklarımın arasına yerleşti ve taş gibi sertleşmiş sikiinin kalın çıkıntılarını karnıma bastırdı. "Bıçağı elime aldığımda amının sırlıslıkla olmadığını söyle bana."

boğazına ve sikimi dudaklarına. Söyle, ben de çekip gideyim. Biri gelip seni kurtarmaya karar verene kadar o lanet odada çürümene izin vereceğim."

Ona hatalı olduğunu söylemeliydim. Çılgılık atıp onu itmeli, bir daha yanıma yaklaştırmaktansa çürümeyi tercih edeceğimi söylemeliydim. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. *Çünkü bu bir yalan olurdu.*

"Bence tehlikeyi, isyanı, babamı kızdırma fikrini seviyorsun." Bakışları daraldı. Sözcükleri özür dilemez nitelikteydi. "Ağabeyin gibi hizmetkârları sikmeyi hayal ediyor musun? Muhafızlara tatlı amcığının tadına baktırmanın hayalini kuruyor musun?" Nefes alamıyordum. "Ya da belki bunu çoktan yapmışsındır. Ağzın bakirdi. Ama bu amının bakire olduğu anlamına gelmez." Gardiyanı bilmesine imkân yoktu. Kimse bilmiyordu. Saçlarımı boynumdan süpürdü ve parmak uçları tenimde binlerce küçük şok dalgası gibi hissettirdi. Dudakları boğazıma dayanmıştı. "Bence mükemmel prenses kirli bir kötü adam ister. Ve bence o şortun içine uzanıp külotunu yana çeksem, sırılsıklam olursun." Ereksiyonunu tekrar bana doğru iterken dilini boynumun kenarında gezdirdi. "Merak etme bebeğim. Seni kirleteceğim. Çok yakında. Seni mahvedeceğim."

Chandler haklıydı. Sırılsıklam olmuşum. Ama bunun tek nedeni, zihnim fırsat bulamadan bedenimin tepki vermesiydi. Sözleri müstehcen, erotik ve yeni bilenmiş bir bıçak hassasiyetiyle söylenmişti. Yaşam tarzıma yönelik bu iğneleme açıkça beni aşağılamak içindi. *Bir kez daha.* Beni klişeleştirmişti. Beni bir kutuya koymuştu. Vücudum Chandler'a içimde yaşayan bir şey yüzünden tepki verdi, çünkü ondaki bir şey içimdeki bir şeyi uyandırdı. Bunun babama isyan etmekle hiçbir ilgisi yoktu. Bu onun savaşıydı, benim değil.

Aramıza uzandım ve sikini elimle kavradım. "Belki de diğer beyninle düşünmeye başlamalısın." Onu sıktım. Sertçe. "Bu yanlış anladı."

Yıldırım hızıyla, eli boğazımdaydı. Parmak uçları etime batarken gözleri vahşileşmişti. "Bana dokunmakla ilgili ne dedim ben?"

Dün geceki sözlerini hatırladığımda panik göğsümü ele geçirdi, onları unuttuğuma inanamadım. Şimdi her şeyi berbat etmiştim. Hayvan serbest kalmıştı.

Vahşi bakışları içime işlerken göğsü kabardı. İçimi yaktı.

Elimi düşürdüm. Kulaklarım, irtifa değiştiğinde ya da suyun altına girdiğimde olduğu gibi patladı. "Özür dilerim," diyebildim ama sesim boğuk çıkmıştı.

Beni orada, güçsüz ve hava almak için çırpınır halde, birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca tuttu. Sonra boğazımdaki tutuşu gevşedi ve ağır nefesleri sakinleşmeye başladı. Sonunda beni bıraktı. Elim boğazıma götürdüğümde bana bakmaya devam etti. Boynumdaki ağrıyı ovarken bakışlarını üzerimde tuttum.

Sana ne oldu böyle? Kardeşim bana hep canavarların doğmadığını söylerdi. Yaratılırlar. Benden uzaklaşırken Chandler'ın çenesindeki kaslar esnedi ve gerildi.

Sonra asansöre doğru yürüdü ve beni mutfakta tek başıma bıraktı.

"Seni kim canavar yaptı?" Kapanan kapıların ardında kaybolurken ondan çok kendime sordum.

İkinci gün:

İnsanlar kafeslere ait değildir.

On Beşinci Bölüm

Bana dokundu.

Sadece bana değil, sikime de dokundu.

Son on yılımı karanlığa gömerek geçirdiğim duygular yüzeye doğru tırmanmaya başladı ve ardında bıraktığı her şeyi yok etti.

Onu kırmak, elimi ince boğazına dolamak ve gözyaşları güzel yüzünden aşağı akarken nefes almam için bana yalvarmasını sağlamak istedim. Onunla ilgili her şey bana nefret ettiğim her şeyi hatırlatıyordu. Kendi şeytanlarımı.

beni boğuyordu. Kendi bedenim bana ihanet ediyordu çünkü aynı zamanda o şortu onun daracık bedeninden yırtıp atmak ve çığlık atana kadar onu becermek istiyordum.

Ve sonra özür diledi. Hayatımda hiç kimse benden özür dilememişti. Kafalarına silah dayadığımda ya da boğazlarına bıçak dayadığımda merhamet dilenen bu pislikler sayılmazdı.

"Özür dilerim."

İki kelimeydi ama aletimin etrafına bir kement de atabilirdi.

Ona bir kez baktım. Tatlı sesinden bir ipucu ve ona doğru çekildim, girdaptaki bir sal gibi emildim. O kocaman masum gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu ve tek düşünebildiğim, onu da benim mahvolduğum gibi mahvetmeyi ne kadar çok istediğimdi. Ama sonra onun özrünü tekrar ettim. Tekrar eden bir kısır döngü gibiydi.

Zihnim kaos içindeydi. Beni delirtmeden önce uzaklaşmalıydım.

Onu kırabilirdim.

Onu kırabilirim.

Geri döndüğümde Stiletto hâlâ doluydu. Bunda şaşılacak bir şey yok. Öğle yemeği saatlerinde gelen müşteriler, işten sonra gelenler ve akşam yemeğinden sonra eşi ve çocuklarıyla gelenler arasında, kulüpte nadiren "yavaş" bir zaman vardı.

En iyi kızlarım sahnede idi, en iyi servis elemanlarım içkileri dağıtıyordu ve en iyi barmenim içkileri hazırlıyordu. Burada olmama *gerek* yoktu. Bu genellikle evde bir elimde bira ve televizyonda maç izlerken olurdu - beyzbol, futbol, basketbol, fark etmezdi. Hepsi bana para kazandırıyor. Organize rekabet bir yatırımdı ve yatırımlarıma göz kulak olmayı severdim.

Merdivenlere giderken bara uğradım. "Ofisime bir Shiner Bock gönder."

Barmen bana baktığında kaşlarını kaldırdı.

Evet, geç saate kadar çalışıyorum. Ne olmuş yani?

"Ne oldu? Biramız bitti mi?" Sırıttı.

"Hayır."

"Güzel." Yürümeye başladım, sonra omzumun üzerinden baktım. "O zaman iki olsun."

Merdivenlerin tepesinde ana katı gören bir çatı katı vardı. Bazen dirseklerimi çelik korkuluklara dayayarak burada durur ve aşağıda olup biten her şeyi izlerdim. Krallığını denetleyen bir kral gibi. *Ya da etki alanını izleyen bir tanrı gibi.*

Bu gece, izlemek gibi bir isteğim
yoktu. Bu gece yalnız kalmaya
ihtiyacım vardı.

Tüm bahis müşterilerim Avrupa'daki platformumuzda çevrimiçi hesaplar açtı. Hepsi bir takma ad kullanıyordu ve hesaplarına günün yirmi dört saati her yerden -telefonlar, tabletler, bilgisayarlar- erişilebiliyordu. Leo, Vegas sistemine girip hatları ele geçirdi ve ben de her şeyi bir ana panodan yönettim. Şanslıydım ki bu, kumarı yirmi dört saatlik bir iş haline getirdi.

Genellikle geceleri bu pisliği kendi haline bırakır ve her sabah dökümünü kontrol ederdim. Şu anda, masa sandalyemi çekip Mac'imi çalıştırıyor ve uzun bir sayı gecesine hazırlanıyordum. Salı gününü geçirmek için ideal bir yol değildi ama alternatifinden daha iyi olduğu kesindi.

Kulüp müziğinin nabızı ofisimin duvarlarını dövüyordu.

Güm. Güm. Güm güm.

Şimdiye kadar tanımadığım bir şarkı çalmamıştı. Bu T.I.'dan *Private Show*'du.

Kapı açıldı ve Leo iki elinde birer bira şişesiyle içeri girdi. Deri koltuğumda arkama yaslandım.

Sırıttı. "Ne? Başka birini mi bekliyordun?" Kapıyı ayağıyla kapattı, sonra yanıma geldi ve biraları masama koydu. "Daha büyük göğüslü, 1.80 boylarında ve sarışın birini mi?"

"Neden hala buradasın?"

"*Sen* neden buradasın?"

Biralardan birini aldım ve köpüklü sıvının boğazımı serinletmesine izin verdim. "Çünkü tapuda benim adım var." Bir içki daha aldım, sonra şişeyi masaya geri koydum. "Bu da istediğim gibi gelip gitmek için kimsenin iznine ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor."

Koca kıcını masamın üstüne koyarken iki elini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Charla'nın iki birayla yukarı çıktığını gördüm ve bu orospulardan birini sikmek konusunda fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

İşle zevki karıştırmak konusunda ne hissettiğimi biliyordu. Kızlarımdan biriyle asla yatmamıştım ve yatmazdım da. Seks yaptığımda, bu tek gecelik bir ilişkiydi ve onlar bile nadirdi.

"Onlara 'kaltak' demeniz, neden bekar olduğunuz hakkında çok şey söylüyor."

"Bekârım çünkü kalbim ana yemekle tatmin olsa da aletim açık büfeyi tercih ediyor." Pantolonunun içindeki sikini ayarlayarak sözlerini vurguladı.

Onu görmezden gelerek şifremi girdim.

Henüz içmediğim ikinci biramı aldı ve uzun bir yudum çekti. "Biliyor musun, eğer hangi takımda oynayacağını yeniden düşünüyorsan, sikimi emmene izin verebilirim." Şişeyi tekrar dudaklarına götürdü ve kenarından sıırıttı. "Ben fırsat eşitliği sağlayan biriyim."

"Sen neden bahsediyorsun lan? Neden senin sikiyle bir şey yapmak istediğimi düşünüyorsun ki?"

Bir sürü kızla yatmıştım. Leo kadar çok değil ama *takımım* hakkında hiçbir sorum olmadığını bilecek kadar.

Yutkundu, sonra şişeyi yere bıraktı. "Sadece söylüyorum. Uzun zamandır arkadaşız ve senin hiçbir şeyden *ondan* kaçtığın gibi kaçtığını görmedim."

Mac'imi uyku moduna aldım. Bu gece hiçbir iş yapmamın imkânı yoktu. "Ondan kaçmıyorum. Yapacak işlerim vardı."

Leo ayağa kalktı ve masamın etrafından dolaşarak sandalyemin hemen yanında durdu. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Benim için bir web sitesine bakmanı istiyorum." Bir çekmece açtım ve bir not defteri ile kalem çıkardım. "Adı Crimson Sin," dedim kâğıda adını yazarken, sonra not defterinden yırtıp ona uzattım. "Onu kim barındırıyor? Kökeni nerede? Bunun gibi şeyler."

"Bunu yapabilirim." Bana bir bakış attı, sessizce saçmalıklarımı yüzüme vurdu.

Sandalyemi masamdan uzaklaştırdım ve ayağa kalktım. "Güzel. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Ben onun yanından kapıya doğru yürürken Leo kıs kıs güldü.

"Koşmuyorum lan," dedim ve ışığı kapattım, böylece siktir olup gitme vaktinin geldiğini anlayacaktı.

Gecenin geri kalanını ofisimdeki kanepede uzanarak, karanlığa bakarak ve tüm günü kafamda tekrarlayarak geçirdim. Kokusu kıyafetlerime sinmişti. Parmak uçlarımda altındaki tenini, kalp atışlarının boğazında attığını hissettiğimde içime dolan gücü neredeyse hâlâ hissedebiliyordum. Ellerim, sanki hâlâ onun ellerini sıkıyormuşum gibi sıkılıp açılıyordu.

Onu orada kavradım. Karanlığı daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bir siren beni çağırıyor, baştan çıkarıyor, daha ne kadar ileri gidebileceğimi görmem için yalvarıyordu. Oral seks sadece başlangıçtı.

İntikamdan daha büyük bir cazibe yoktu ve bu kızla geçirdiğim her saniye kendimi o lanet elmaya bakan Adem gibi hissetmeme neden oluyordu.

Prenses beni korkutmadı.

Ona yapmak istediğim şeyler yüzünden kendimi korkuttum.

On Altıncı Bölüm

Annem bana hasarlı insanların tehlikeli olduğunu, çünkü onlar için cehennemin ev olduğunu söylerdi.

Chandler tehlikeliydi. Bu çok açıktı. Beni rahatsız eden şey, nedenleri yanlış olsa da haklı olmasıydı. Onun içindeki karanlığa çekilmiştim. Benim sorunum neydi?

Sonunda pes etmeden önce makarnamın yarısını yedim. Açlık bile o şeyin tadını güzelleştirmiyordu. Mutfağı temizledim, bulaşıkları yıkadım, sonra televizyon izlemeye çalıştım. Çılgın düşünceler kafamın içinde çınlayıp duruyordu.

bir patlamadan sonra. Chandler cehennemi sadece evi yapmamıştı. Orayı krallığı haline getirmişti; benim ait olmadığım bir krallık çünkü benim kendi krallığım vardı. Kendi yatağım, kendi sarayım vardı, ağabeyim ve babam muhtemelen şu anda endişeden hasta olmuşlardır. Sadece kendim için değil, onlar için de buradan çıkmam gerekiyordu.

Kaçma ihtiyacı göğsümü kavradı ve beni boğmaya başladı.

Odasında yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu. Yangın merdivenine açılan kapının mandalının üzerinde metal bir plaka vardı, bu da yatak odasının kapısında yaptığım bıçak numarasını imkânsız kılıyordu. Asansörün ş i f r e s i n i çözmenin hiçbir yolu yoktu.

Asansör.

Vay anasını.

Bu kadar.

Chandler gitti. Bu da bir noktada geri döneceği anlamına geliyordu. Tek yapmam gereken o gelene kadar asansörde oturmaktı. Geri dönmek için şifreyi girmesi gerekecekti. Bu benim çıkış yolumdu.

Cüzdanımı aldım ama çantalarımı bıraktım. Paraya ihtiyacım vardı, kıyafete değil. Sonra aşağı indim ve düğmeye basarak asansör kabinini onun çatı katına çağırdım, içeri girdikten sonra hiçbir yere gidemesem bile bana ulaştığında kapıların otomatik olarak açılacağını biliyordum. Kırım yerde, başım arka duvara yaslanmış halde kaçışımı planladım. Artık hiç olmadığım kadar yakındım. Tek yapmam gereken bu binadan çıkmak ve kaldırımda izlediğim kalabalığın içinde kaybolmaktı. Gerisini oradan çözecektim.

Derin bir nefes aldım ve o anı bekledim. Ve bekledim. Dakikalar saatlere dönüştü ve sonunda uykuya daldım. Araba vites değiştirip hareket etmeye başladığında gözlerim yeni açılmıştı.

Yerimden sıçradım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Yol boyunca kat numaralarının yanıp sönmesini izledim.

20.

18.

15.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Chandler'la yüz yüze gelmek üzere olduğumu ve ondan kaçmaya çalışacağımı fark etmek bacaklarımı güçsüzleştirecek kadar sert vurdu. Bu, odasına zorla girmekten çok daha korkunçtu.

Derin nefes al, Ani. Bunu yapabilirsin. 10.

6.

Kapılar açıldı ve gözlerimiz buluştu.

Gülümsedi, sonra kenara çekildi, sanki tam olarak ne planladığımı biliyormuş ve bunu uygulamama izin veriyormuş gibi. Ne tür bir sosyopat birini tutsak eder, sonra da kaçışını sırtarak izler?

Kaçışın bir yanılsama olduğunu bilen türden.

İllüzyon olsun ya da olmasın, bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı beni harekete geçmeye zorladı. Ayaklarımın ucuna basarak asansörden dışarı fırladım, hareket etmezsem kendimi dışarı fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

Geçen günkü iri yarı adam beni takip etmeye başladı ama Chandler onu dirseğinden tutarak durdurdu.

"Bırak gitsin," dedi, hiç sarsılmadan.

Chandler'ın normal olmadığının bir kanıtı daha. Normal insanlar aynı anda hem nazik hem de korkutucu olmazlar.

Bir an bile duraksamadan cam kapılardan geçip kaldırıma koştum.

Panik damarlarımda buz gibi dolaşıyor, donup kalmama ve etrafıma bakmama neden oluyordu. Şehir, etrafımdaki yaşamla titreşiyordu. Arabalar yanımdan geçiyordu, bazıları sessizdi, bazılarıysa arkalarından gelen ritmik bas sesleriyle. İnsanlar tek başlarına ve gruplar halinde yürüyordu. Hiçbiri bana doğru bir bakış bile atmadı.

Chandler her an o binadan çıkıp beni yakalayabilir ve tekrar içeri çekebilirdi ve ben bunu durdurmak için çaresizdim. Buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nereye gideceğimi bilsem bile, oraya nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yanımdan geçen bir sonraki kadının kolunu tuttum. "Bana yardım edin. Lütfen." Sesim çaresiz ve tanınmaz haldeydi.

Kolunu tuttuğum yerden çekti ve yürümeye devam etti.

Her şey kırılğan hissettiriyordu, sanki ayaklarımın altındaki toprak parçalanıp beni yutabilirmiş gibi.

Dişlerimi sıktım ve bir nefes aldım, sonra başka birinin, bu sefer bir erkeğin önüne koştum. "Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?"

Başını salladı ve yürümeye devam etti. En azından beni tamamen görmezden gelmedi. Bu bir ilerlemeydi.

Chandler'ın ortaya çıkmasını bekleyerek kapılara bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Takım elbiseli bir adam önüme çıktı. Yaşlıydı. Seçkin biriydi. Sesi de nazikti. "İyi misin?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Sadece... buradan çıkmaya... ihtiyacım var."

Endişemi hissetmiş olmalı ki kaldırıma çıktı ve bir kolunu havaya kaldırdı. Birkaç saniye sonra parlak sarı bir araba yanımıza yanaştı ve durdu.

Nazik yabancı arka kapıyı açtı. "İyi şanslar," dedi ve ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Arka camdan arabanın trafiğe geri dönmesini, adamın ve Chandler'ın binasının uzakta kaybolmasını izledim.

Şoföre "En yakın havaalanına lütfen" dedim.

Aman Tanrım.

Ben yaptım.

Ben çıktım.

Şeritlere girip çıktık ve yüksek binaların yanından hızla geçtik. Bazı sokaklar diğerlerinden daha sessizdi. Bazıları sakin görünürken diğerleri hayat doluydu. Her dönüş beni özgürlüğüme bir öncekinden daha çok yaklaşıtıyordu.

Beklenti içimi titretti ve kalbim göğüs kafesine çarptı. İstedğim şey buydu. Tutsak olduğumu öğrendiğimden beri bu anı hayal ediyordum. Peki, neden midemin çukurunda bu dırdırcı ağrı vardı?

Çünkü New York'tan kaçmak Chandler'dan da kaçmak demektir.

Her ne kadar -daha küçük ölçekte- içimde gömülü olan karanlık onun içindekini yansıtıyor olsa da ve onun dokunuşu beni her şeyden daha seksi ve canlı hissettirse de, ben bir tutsaktım. Ve o da beni esir alan kişiydi.

Bu Fate'in tanışma randevusu fikri değildi.

Öyle değilse tabii.

Şakaklarımı ovuşturarak bu saçma fikri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?" Şoföre sordum.

Dikiz aynasından bana baktı. "Özür dilerim. Özel hat. Müşterilerin arama yapmasına izin vermiyorum."

"Bu çok önemli."

Güldü ve başını salladı. "Evet." Sakızını şapırdattı. "Bu her zaman önemlidir."

Yolculuğun geri kalanında başka bir şey söylemedim. Bu taksiyi çağıran adam dışında, buradaki insanlar çok kopuktu. Chandler'ın evini yapmak için burayı seçmesine şaşmamalı. Ayelswick'in sakın sadeliğini şimdi olduğu gibi özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, havaalanında olduğumuzu fark etmemiştim, tıpkı bunun gibi uzun bir araba kuyruğunda kaldırımın yanında duruyorduk.

Şoför bana baktı. "Nakit mi kart mı?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

Sakızını şapırdatarak ağzının bir tarafından diğer tarafına doğru hareket ettirdi. "İhtiyacın olursa uygulamayı kullanabilirsin."

Oh. Doğru. Ödemek zorundaydım.

Çantama uzandım, cüzdanımın içinde olmadığını fark edince panikle yutkundum.

Cüzdanımı aldı.

Tabii ki cüzdanımı aldı. Tıpkı Grey'in telefonumu aldığı gibi. Çılgık atabilirdim ve eğer bu beni deli gibi göstermeseydi atardım da.

Cesur görünmenin anahtarı her zaman soğukkanlılığınızı korumaktı. Yıllar süren pratik beni bu konuda uzman yapmıştı. Kimse ne zaman gergin, üzgün ya da utanmış olduğumu anlamazdı. *Ya da korktuğumu.* Chandler Carmichael performansın ötesini gören tek kişiydi.

Boğazımı temizledim ve gülümsedim. "O kadar acelem vardı ki cüzdanımı unutmuşum."

Gözlerini kısmıştı. "Kimliğin olmadan uçağa binmeyi nasıl planladın?"

Gördüğünüz gibi efendim, kaçırıldım ve kaçırılanlar cüzdanımı çaldı.

"Babam Ayelswick Kralı'dır. İhtiyacınız olan her şeyi size verebiliriz. Sadece onunla temasa geçmem gerekiyor. Telefonunuzu kullanmama izin verirsiniz-"

Şoför kapısını açıp yüzüme çarparak önümü kesti. Devasa binanın içine doğru hızla ilerleyişini hayretle izledim. Büyük cam bölmelerden, bir polisle konuşmak için durmadan önce insan gruplarının etrafından dolanmasını izledim. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içgüdülerim benim lehime olmadığını söylüyordu. Sonra beni işaret etti ve ikisi de arabaya doğru yürümeye başladı. Bu noktada etrafımızdaki herkes bize bakıyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen yüzümü asmadım.

Tamam, Anniston. Rahatla. Bu iyi bir şey. Sadece polise gerçeği söyle. O yardım edebilir. Bu onun işi.

Terminal ile bu vagon arasındaki boşluğu kapatırken ağır ayak seslerini duyar gibi oldum.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve zihinsel olarak hikâyemi çalıştım.

Sonra da keşke kapalı tutsaydım dedim.

Onları açtığımda gördüğüm ilk şey, Chandler'ın yüzünde hınzır bir sırıtışla polise ve şoföre yaklaştığı oldu.

On Yedinci Bölüm

Anniston benden kaçmaya çalışan ilk kişi değildi. Savaş ya da kaç içgüdüğü insan doğasının bir parçasıydı. İnsanlar korkuya kapıldıklarında fare gibi dağılırlardı.

Ama gölgelerde bekleyen aslanı hep unuttular.

Berbat bir geçmiş ve öngörülemez bir şimdiki zaman sayesinde hayatım yapı etrafında dönüyordu. Kontrolü severdim. Buna ihtiyacım vardı. Onunla geliştirdim. Hangi

Ofisimdeki kanepede uykusuz bir gece geçirdikten sonra yorgunluktan bitap düşmeme rağmen, kulüpten eve döndüğüm andan itibaren Anniston'ın ne planladığını tam olarak biliyordum.

Her sabah asansöre binerdim ve her öğleden sonra eve geldiğimde asansör lobi katında beni beklerdi. Hiçbir zaman yukarıdan geri gelmesini beklemek zorunda kalmadım çünkü yukarı çıkması için hiçbir neden yoktu.

Dün sabah bir istisnaydı. Ona çıkış yolu olmadığını kanıtlamak için arabayı geri göndermiştim. Tahminlerden bir servet kazanmıştım. Bu benim alanımdı. Çoğu insan tahmin edilebilirdi ve prensesin de farklı olmadığını düşündüm. Ama *öyleydi*. Anniston'ın şifreyi çözmeye çalışmayacak kadar meraklı olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey, bunun imkânsız olduğunu anladığında yatak odama gireceği; beklenmedik bir hareketti ve bedelini ağzıyla ödemişti.

Ayrıca iki gün içinde iki kez denemesini beklemiyordum ama işte buradaydı ve beni bir kez daha şaşırttı.

Onu durdurmaya çalışmanın ya da peşinden gitmenin bir anlamı yoktu, özellikle de başarısızlığını izlemekten ne kadar zevk alacağımı biliyorken.

New York onun hakkında hiçbir şey bilmediği büyük bir şehirdi. Bu kaltağın her sokağını, ara sokağını ve tünelini biliyordum. Şehir benden sır saklamazdı. Ama Anniston *benim* kafesime hapsolmuş çaresiz bir hayvandı.

Pisliğin teki taksi çağırmasına yardım etti. Kız gözden kaybolduğu anda burnunu kırdım.

"Ailen sana yabancılarla konuşmamayı öğretmedi mi?" Yumruğumu sıkarken ona sordum çünkü... siktir.

Tişörtünü burnuna kadar çekti ve bana anlaşılmaz birkaç küfür savurdu.

Ayakkabılarına tükürdüm, sonra otoparka gidip arabamı aldım. Gidebileceği tek bir yer vardı, ben de en yakın havaalanını seçtim ve o tarafa yöneldim.

Kaldırıma yanaştığımda, şoför bir polisi taksisine doğru sürüklüyordu - muhtemelen kadının onu kazıkladığını düşündüğü için. Bunu tahmin ettim çünkü cüzdanı torpido gözümdeydi. Keşke kaybolduğunu fark ettiğinde yüzünü görebilseydim.

Anniston arka koltukta oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde tavana bakıyordu.

Yardım için istediğin kadar dua edebilirsin bebeğim. Melekler bile şeytani atlatmana yardım edemez.

"Sorun nedir?" Onlara yaklaşıırken sordum.

Şoför taksisini işaret etti. "Kaltak beni kazıklamaya çalışıyor. Kraliyet ailesinden olmakla ilgili saçma sapan şeyler söylüyor."

Cüzdanımı çıkardım. "Ne kadar borcu var?"

Cevap vermeden önce bir saniye beni inceledi. "Kırk yedi dolar."

Ona yüz dolarlık bir banknot uzattım. "Bu her şeyi karşılar." Cüzdanımı cebime geri soktum ve memura baktım. "İyi miyiz?"

Başını salladı ve omuz silkti. "Biz iyiyiz." Ve sonra terminale doğru geri yürüdü.

Anniston kapısını açtı ve arabadan atladı. "Bekle," diye bağırdı polisin arkasından.

Onu görmezden geldi. Ona göre o, taksi şoförünü kazıklamaya çalışan bir kadından başka bir şey değildi. Ve ben de Chandler Carmichael'dım.

Girişe doğru koştu. "Düşündüğünüz gibi değil. Kaçırıldım."

Artık çok geçti. Çoktan omzundaki mikrofona konuşuyor ve döner kapılardan geçiyordu.

Yanına gittim, elini tuttum ve sırtımın alt kısmına yerleştirdim. Silahımı orada hissettiğinde vücudu kaskatı kesildi. Onu kullanmayacaktım, onun üzerinde değil, ama bunu bilmesine gerek yoktu. Etraftaki birkaç kişi durup baktı ama umurumda değildi. Anniston'ın vücudunda ne bir saç teli ne de bir iz vardı. Kimse kaçırıldığına inanmayacaktı.

Önce şoföre, sonra bana baktı, ifadesi sert ve gözleri genişti. "Ciddi misin?"

Taksi şoförüne el salladım. "Buradan sonrasını ben hallederim."

İki elini de havaya kaldırdı. "Beni ilgilendirmez," dedi ve taksisine binip uzaklaştı.

Yolcu kapısını açtım. "Arabaya bin." "Ya binmezsem?"

Tanrım, bu kadın.

"Lanet olası arabaya bin ve öğrenmek zorunda kalmayacaksın." "Çığlık atacağım." Kahverengi gözlerinde isyan kıvılcımları çıktı.

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Güzel. Çığlık atanları severim. Sikimi sertleştiriyor."

Nefesi kesildi, sonra yavaşça eğildi ve tek kelime etmeden yolcu koltuğuna kayd.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapısını kapattım, sonra etrafından dolaştım ve sürücü tarafına bindim. "Muhtemelen pişman olacağım bir şey yapmak üzereyim, ama yapmadan önce, bunu senin istediğini anlamalısın." Bu saçmalıktan bıkmıştım. Bu oyundaki yerini bilmesinin zamanı gelmişti.

Ben kaldırımdan uzaklaşırken gözlerini ileri dikti.

"Bunu anlıyor musun?" Onu yok etmek, hayallerini paramparça etmek ve benimle savaşıma isteğini kırmak üzereydim. Çarpık, berbat olan şey ise bir yanımdan bundan heyecan duymasıydı. "Bunu sen istedin. Seni bundan korumaya çalıştım."

Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Beni korumana ihtiyacım yok."

Bir omzumu silktim. "Nasıl istersen öyle olsun." Parmaklarımı Winston Radcliffe'in adını bulana kadar ön panelimdeki ekranı kaydırdı.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Merhaba."

Anniston hemen koltuğunda doğruldu. Gözleri parlarken nefesini içine çekti.

Tam konuşmak üzereyken uzanıp elimle ağzını kapattım. "Merhaba, Winston." Sonra bizim taraftaki aramayı kapattım ve ona baktım. "Sıra sana da gelecek. O zamana kadar," dudaklarıma hayali bir fermuar çektim. "Ya da aramayı hemen şimdi sonlandırabilirim." Parmağımı kırmızı dairenin üzerinde tuttum.

"Hayır." Sesi titriyordu. Gözleri umutla parlıyordu. "Bekleyeceğim."

"Chandler." Sesi kısıldı. "Grey'le çoktan konuştum. Biraz zamana ihtiyacım var.

daha fazla zaman. Bu sadece benim kararım değil."

Trafiğe girerken koltuğumda arkama yaslandım ve telefonun sesini açtım. "Neden aradığımı bilmiyorum ama öğrendiğim iyi oldu. Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde aldığımı söylemek istedim." Direksiyonumun arkasındaki düğmeyi kullanarak sesi açtım, böylece Anniston konuşmamızın tek kelimesini bile kaçırmayacaktı.

"Anniston iyi mi?"

Şimdi de kızı için endişelenmeye karar verdi. Ona saraydan birini kaçırdığımızı ilk söylediğimizde, kız aklının ucundan bile geçmemişti.

Arabanın diğer tarafına baktım. Dizleri bir matkap gibi zıplıyordu ve avuçlarını uyluklarının üzerinde gezdirmeye devam ediyordu.

"O iyi, ancak benim kız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Kulübümdeki dansçı hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ve yüzü iyileşene kadar işsiz kaldı.

"Eğer kızıma zarar verirsen-"

Anniston sanki hoparlöre daha yakın olursa onu daha iyi duyabilecekmiş gibi ön panele doğru eğildi. "Baba, benim. Ben iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum." Sesinde işe yaramaz bir inanç vardı.

Ona ters ters baktım ve kendi kendime, "İşte o lanet olası ağız gidiyor," diye mırıldandım. Belki de onu susturmak için tekrar becermem gerekiyordu. Ona sırasını beklemesini söyledim.

Winston derin bir soluk aldı. "Biliyorum, tatlım. Üzerinde çalışıyorum. Seni yakında eve götüreceğim." Sesi endişeli bir baba gibi çıkıyordu. Saçmalık. Endişeli bir baba, kızını teminat olarak kullandığımızı öğrendiği anda o web sitesini kapattı. Bu adam daha fazla zaman isteyecek kadar cesurdu.

Omuzları dik ve kaşları çatık bir şekilde arkasına yaslandı. Bakışları arabanın hoparlöründe sabit kaldı. "Üzerinde çalışıyorum da ne demek? Burada olduğumu biliyor muydun? Bunca zamandır biliyor muydun?" Sesi umutludan umutsuza dönüştü.

Onun sorularını duymazdan geldi. "O ne derse onu yap, tamam mı?" Koltuğuna geri çökerken gözleri yaşlarla doldu.

Araya girdim çünkü konuşma bitmişti. Yeterince dinlemişti ve artık çenesini kapatma vakti gelmişti. Ben *onlardan* biri değildim. Bir köleye ihtiyacım yoktu. Bana koz lazımdı. "Tık tak, Majesteleri. Ne yazık ki, çaresiz genç kızların aksine, *zaman* sizde çok fazla olmayan bir şey." Ayağım ağır ağır gaza bastı. Yavaş hareket eden bir kamyon sağ şeride geçerek

Geiyorurur. "Ŗu andan itibaren bu iŖi halletmek için beŖ gününüz var." Kırmızı düğmeye basıp aramayı sonlandırdığırda araba sessizliğe gömüldü.

Birbiri ardına arabaların yanından geçerken Anniston pencereden dıŖarı bakıyordu. Ŗehrin ıŖıkları karanlığın içinde parlıyor ve gözlerindeki hüznü ortaya çıkartıyordu.

Pislik olmak yaptığım Ŗeydi. Ben buydum. Bu her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Arada bir nefesi kesiliyordu ve yanağırndan sessizce bir damla gzyaŖı silerken onu hıkırıklarınır yutarken yakaladım. Sonunda konuŖtı: "Burada olduğumu biliyor. Bunca zamandır biliyordu." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi, az önceki mücadele damarlarından tamamen boŖalmıŖtı. "Ŗimdi anlıyorum. Bu hikyedeki prenses ben değilim." Sanki kaybolmuŖ gibi yavaŖa gözlerini kırpıŖtırdı. "Ben bir piyonum."

Gözlerimi yoldan ayırmadım ve onun sözleri karŖısında midemin nasıl sıkıŖtıėını görmezden gelmeye alıŖtım. Onun kırılmasını istiyordum ve iŖte buradaydı. Peki, neden bundan mutlu değildim?

On Sekizinci Bölüm

Tüm vücudum titriyordu ve bunu belli etmemek için tüm gücümü harcadım. Soğukta, çıplak ve çırılçıplak bırakılmış gibi hissediyordum. Kemiklerim bile buz gibiydi. Bunca zaman boyunca babamla temasa geçmeye odaklanmıştım. Zihnimde, eğer ona neler olduğunu anlatabilirim, beni özgür kılmak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Zihnim yanılmıştı.

Başından beri biliyordu.

O ne derse onu yap.

O, Grey ve Chandler arasında bir savaş vardı ve ben de pazarlık kozuydum. Bazıları buna ikincil hasar bile diyebilirdi.

Ben ikincil hasardım.

Ruhumdaki ateş söndü ve beni kül yığınının parmak uçlarımdan kayışını izlemeye bıraktı. Artık savaşmak için bir neden yoktu.

Chandler *sana söylemiştim* deme zahmetine girmedi. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Buna hazırlıklı değildim.

"'Çaresiz genç kızlar' derken ne demek istediniz?"

Bana bakarken trafiğin bir şeridini keserek keskin bir dönüş yaptı. Etrafımızda araba kornaları çalıyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, sonra tekrar yola odaklandı. Tanrıya şükür.

"Babamla konuşurken, *çaresiz genç kızların aksine, zamanın çok fazla sahip olmadığı bir şey olduğunu* söylediniz. Ne çaresiz genç kızları? Ne demek bu? Neden ona beş gün verdin?" Chandler hangi mesajdan bahsediyordu? Babamın neden daha fazla zamana ihtiyacı vardı?

"Belki de ona sormalısın."

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim. "Şu anda onunla konuşmak isteseydim belki konuşabilirdim."

Kendi kendine kıkırdadı ama bu kısa sürdü. Eli direksiyonu kavradı ve yüz ifadesi sertleşti. "O düşündüğün gibi biri değil, Anniston. Başka bir şey sorma çünkü söyleyeceklerim bu kadar."

Şaka yapmıyorum. Onun olduğunu düşündüğüm adam gittiğimi öğrendiği anda beni kurtarırdı ya da en azından çaba gösterirdi. Beni kesinlikle yalnız bırakmazdı. Hayatım boyunca güçlü olduğuma inandım. Asla

daha güçsüz hissettim. Tüm bu sorular beynimi ağrıtıyordu ve Chandler'dan daha fazla bir şey alamadığım açıktı.

Prenses yerine benim adımı, gerçek adımı kullandı. Fırtınanın ortasındaki tek ışık huzmesiydi, bu yüzden elimden geldiğince uzun süre ona tutundum.

"Ben Ani." Ona baktım, bir şekilde onun benim içime girdiği gibi benim de onun içine girip girmediğime karar vermeye çalışıyordum. "Çoğu insan bana Ani der."

Çatı katına döndüğümüzde, lacivert takım elbise giyen uzun boylu, zayıf bir adam bizi lobide karşıladı. Chandler'a kahverengi bir kâğıt torba uzattı. Torbanın içindeki her neyse tarçın, taze pişmiş ekmek ve cennet gibi kokuyordu.

Chandler ona bahşiş verdikten sonra bizi asansöre götürdü. Bekçilik yapan iri yarı adam beni görünce sırtıttı. Yanından geçerken kıkırdadı.

Kapılar kapanırken "Taşları tekmele, göt herif," diye mırıldandım. Onun aşağılamalarını kaldıracak havada değildim.

Chandler hiç etkilenmeden, "O sadece işini yapıyor," dedi. Sanki "iş" bir adam kaçırma olayına göz yummakmış gibi.

"*Ukala dangalağın* gerçek bir kariyer olduğunu bilmiyordum."

Sert ifadesi hiç değişmedi. "Bazı insanların nasıl para kazandığına şaşırırsın." Sözlerinde gizli bir anlam varmış gibi hissediyordum ama depomdaki alaycılık ve enerji azalıyordu.

Senin gibi mi? Sormak istedim ama sormadım. Chandler'ın ne iş yaptığı ya da New York'ta bir çatı katı dairesini nasıl aldığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama tahmin etmem gerekirse, dün gömleğindeki kanla bir ilgisi olduğuna bahse girerdim. Seri katil bir ya da iki kez aklımdan geçti.

Asansörün kapıları açıldığında midem utanç verici sesler çıkarıyordu. Yirmi bir kat boyunca tatlı, tarçınlı işkence. Tatsız makarna

sadece bir yere kadar gitti.

Çantayı mutfak tezgahının üzerine koydu ve içindekileri çıkarmaya başladı. "Havaalanına giderken sipariş ettim. O kadar koşuşturmadan sonra iştahın açılır diye düşündüm."

Sesinde duyduğum şey insanlık mıydı?

İmkanı yok.

Son iki günde duygularımın yaşadığı onca şeyden sonra, belki de bu zihnimin olumluyu yakalama yoluydu. Her iki durumda da, bunu memnuniyetle karşıladım.

Torbanın yanına şeffaf kapaklı iki plastik kap koydu. "Ve bu bok gerçekten yenilebilir." Ve gerçekliğe geri döndük.

Gözlerimi devirdim, sonra mutfak adasının etrafındaki metal bar taburelerinden birine oturdum. Kapağı çektiğimde hayatımda gördüğüm en lezzetli kokan Fransız tostı duyularıma saldırdı. Kalın dilimler pudra şekeriyle kaplanmıştı ve yanlarında çıtır çıtır pastırma dilimleri vardı. Küçük yuvarlak şurup kabını açtım ve üstüne döktüm. Sadece bakarken bile ağzım sulandı.

Chandler yanımdaki tabureye oturdu. "Zehirli olmadığına söz veriyorum."

Plastik çatal bıçak takımımı açarken kaşlarımı kaldırdım. "Bunu birini zehirlemeye çalışan herkes söyler."

Tostunun bir köşesini kesti, şurubun içinde döndürdü, sonra çatalını ağzıma doğru tuttu. "Al. Benimkini alabilirsin."

En son dudaklarıma bir şey tuttuğu zamanı hatırlayarak donakaldım. Sadece varlığı bile damarlarıma sıcaklık yayıyordu.

Gözlerinde sanki o da hissetmiş gibi bir meydan okuma vardı. Çatalı dudaklarımda gezdirerek ağzıma şurup ve pudra şekeri bulaştırdı. Sonra aynısını kendine yaptı. "İşte. Şimdi birlikte öleceğiz."

Romeo ve Juliet gibi.

Aman Tanrım. Resmen aklımı kaçırmıştım. Bu romantizm değildi. Delilikti. Bir saat önce ondan kaçmak istiyordum. Şimdi ise dudaklarındaki şekeri tatmak istiyordum.

Dili dışarı fırladı, alt dudağının üzerinde gezinerek tatlı beyaz tozu yaladı. Çatalı bana geri getirdi. Yoğun bakışları hiç kesilmedi. "Ye."

Eğildim, dudaklarımı ayırdım, ağzım açık, dilim hazır. Durduramadım. Durdurmak istemedim. İki mıknaş gibi birbirimize çekildik.

Chandler çatalı ağzıma soktu ve ben çiğnerken hararetli bakışlarla beni izledi. Sonra uzanıp tostumun bir köşesini kesti ve ağzına attı. Çiğnerken dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi, buraya geldiğimden beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. O gülümseme ruhumun her zerresini eritti.

Kalbim karmakarışık.

Çalkalanıyor.

Vuruyor.

Gürlüyor.

Şu anda çok ham, çok savunmasızdım. Her şey çok taze, çok bunaltıcıydı. Az önce olanlar olmamış gibi davranmak anlamsız görünüyordu.

Bir ısırık daha aldım. "Sana başka bir şey sormamamı söylediğini biliyorum ama

."

Çatalını yere bıraktı. "Bunu gerçekten tekrar yapacak mıyız?"

"Kaç kere gerekiyorsa o kadar yapacağız." Ben de çatalımı yere bıraktım.

"Ve sanırım... her şeyden sonra... bazı cevapları hak ediyorum."

Burnundan nefes verirken çenesi sıkıştı. "Sen tanıdığım en inatçı mazoşist olmalısın." Bar taburesinin arkasına yaslandı ve bakışlarımı karşıladı. "Baban ve Malcolm Huntington adında bir adam bir örgüte üye." Durakladı, "Buna Kardeşlik diyorlar. Ve bu kardeşlikte, bu adamlar bazı boktan şeyler yapıyorlar..." Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. "Genç kızlara."

Midem bulandı ve kusma isteğimi bastırdım. Hayır. Asla olmaz. Babam değil. "Yalan söylüyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle miyim?" Chandler buraya geldiğimden beri bana pek çok şey yapmıştı ama hiç yapmadığı tek şey yalan söylemekti. O Grey'di.

Burada hareketsiz bir şekilde oturmuş, yumurtalı ekmeğe bakıyor ama onu göremiyordum. "Ne tür şeyler?" Hava etrafıma kapandı, beni karanlık, kalın bir bulutun içinde boğdu. Nefes alamıyordum.

"Bilseydin senin gibi birine kâbuslar yaşatacak türden şeyler." Tabureyi tezgâhtan uzaklaştırdı. Metal ayaklar yere sürtündü. "O yüzden rahat bırak."

Bar taburemden zıpladım ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. "Bu neden burada olduğumu açıklamıyor." Kendi sesimdeki titremeyi duydum. "*Beni* neden götürdün?"

"Seni ona ültimatoma vermen için aldık. Kızlara yaptıklarını yapmayı bırak, biz de seni eve gönderelim."

Başka bir hikâyede olsa bu onu kahraman yapardı - masum genç kızları kurtarmak için rehine almak. Ama bu benim hikâyemdi ve rehine bendim. Chandler benim kahramanım değildi.

"Dün... benim odamda... bu onu cezalandırmak içindi. Beni cezalandırarak ona zarar vermek istedim."

"Onun gibi bir şey."

"Şu anda bunu sindiremiyorum." Beni yetiştiren adam Chandler'ın onu suçladığı şeyleri yapmazdı. İhanet göğsümde patladı ve kalbimi binlerce parçaya ayırdı. "Ama bildiğim bir şey var. Onun günahlarının bedelini ödemek için bedenimi kullanmak sana kefaret sağlamaz. Seni de onun gibi yapar."

Üçüncü gün:

Kaçış yok. Prens yok.

Kahraman falan yok.

Güneş ışığı odamdaki perdelerin aralıklarından süzülüyordu. Gecenin çökmesine daha saatler olmasına rağmen, yorganımın altında top gibi kıvrıldım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve zihnimdeki düşünceleri boşaltmaya çalıştım. Grey haklıydı. Bilmesem daha iyiydi.

Kalbim gerçeği görmeyi reddediyordu ama aklım da buna izin vermiyordu. Chandler'ın *çaresiz genç kızlar* dediği ve babamın ne demek istediğini sormadığı telefonu hatırladım. Tartışmadı bile. Tek söylediği yalnız olmadığı ve daha fazla zamana ihtiyacı olduğuydu. Ne için daha fazla zaman? Onları incitmeye devam etmek için mi? Eğer tüm bunlar yalansa, neden işbirliği yapıyordu? Neden *bana* işbirliği yapmamı söylüyordu?

Eğer yalan değilse, o zaman babam bir canavardı. Onu ele geçiren her neyse o kadar hastalıklı ve çarpıktı ki, bunu yapmaya devam etmek için kendi kızını feda etmeye hazırdı. Buradan çıkabilsem bile, artık

eve gitmek istedi. Onlar kazanmıştı. Tüm mücadelem bitmişti ve bu benim savaşım bile değildi.

Bilseydin senin gibi birine kâbuslar yaşatacak türden şeyler.

Babam seyahat ederek çok zaman geçirdi. Başlangıçta beni buraya göndermesini tam olarak sorgulamamamın bir nedeni de buydu. Şimdi ise her zaman nereye gittiğini merak ediyordum. Neden hiç tanıtım fotoğrafı yoktu? Neden onunla iletişime geçmemize izin verilmiyordu? Bir de Sadie vardı. Babamdan çok daha gençti.

Tanrım, kendimi çok
aptal hissettim. Çok
körmüşüm.

Hayatım boyunca bana kaşıkla yalanlar verdi ve ben de hepsini yuttum.

Yataktan fırlayıp banyoya koştum ve tam zamanında tuvalete yetiştim. Sistemimde tamamen kusmaya yetecek kadar yiyecek yoktu, bu yüzden mideme kramp girene kadar porselen kasenin üzerine eğilerek kuru kuru kustum.

Bir el bezini soğuk suya batırıp yüzümde gezdirirken aklımdan milyonlarca soru geçiyordu. Kaç kız vardı? Başka ne gibi şeyler yapmıştı? Annem biliyor muydu? Bana bahsettiği şövalye o muydu? Parlak zırhının ardında karanlık sırları olan şövalye mi? Yoksa kötü adam mıydı?

Liam. Aman Tanrım. Kardeşime nasıl söyleyecektim?

Annem beni yatıştırmak için söylenecek doğru kelimeleri bilirdi. Kaçmama yardımcı olmak için okuyacak mükemmel bir hikayesi olurdu. Bazen yeterince sessizse ve çok ama çok hareketsiz yatarsam, onu neredeyse yanımda hissederdim. Şampuanının kokusunu alabiliyordum. Kötü bir gün geçirdiğimde, beni sarayın arkasındaki bahçelere götürürdü ve sırayla kelebekleri kovalardık, sonra

onlara isim vermek. Artık sadece o kelebeklerden biri olmak istiyordum, böylece kanatlarımı açıp uçabilecektim. Her şeyin basitliğini özlemiştim. Onu özledim.

On Dokuzuncu Bölüm

Pijamalarımı giyecek enerjim olmadığı için elbisemin içinde uyuyakalmışım. Ve ertesi sabah Chandler'ın koridorda gürleyen sesini duyana kadar uyanmadım. Açıkçası, kapımı kapatacak enerjim de yoktu.

"Zamanlama biraz tesadüfî, sence de öyle değil mi?" dedi diğer hattaki kişiye. Sesi kesildi ve konuşmasının geri kalanı sanki daha uzağa yürüyormuş gibi boğuklaştı.

Gözlerimi ovuşturdum ve nefesim kesildi. Bir yanımda dünün bir kâbustan ibaret olduğunu umuyordu ama şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa o da umudun sonuçsuz olduğuydu.

Chandler odama girdi, siyah joggers, düz siyah bir tişört ve beyaz Adidas tenis ayakkabılarıyla günah gibi görünüyordu. "Giyin. Alışverişe gidiyoruz."

Onunla tartışmak istedim ama cephaneliğim kurumuştur. Ayrıca, bir günlüğüne bu daireden çıkma fikri heyecan vericiydi. Duvarlara bakmak ya da burada yatıp uyumak için dua etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Hızlı bir düşün ardından üzerime bir güneş elbisesi geçirdim, dişlerimi fırçaladım ve onunla aşağıda buluştum.

Değer biçen bakışları ruhumun en derin köşelerini kesti. Dudaklarını yaladığında sanki karanlığın kıyısında duruyormuşum gibi hissettim. Bilerek beyaz giymiştim, çünkü şeytan siyahlar içindeydi.

"Birileri güzellik uykusunu almış."

Az önce bana güzel mi dedi?

Sırıttım. "Ve birisi hiç uyumadı."

Bir kahkaha attı, sonra asansöre doğru yürüdü. Onu içeri kadar takip ettim ve kapılar kapanırken nefesimi tuttum. Büyük elini gözlerimin üzerine koyarken vücudu benimkine sürtündü. Bu koku, odun ve baharat, bana bir şeyler yaptı. Nefesim ciğerlerimi terk etmekte zorlandı. Beni benimkinin üzerinde çok yakın hissettiriyordu.

"Gözetlemek yok." Alçak sesi kulağımın kabuğunda gölgelendi.

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

Chandler elini indirdi, sonra da kodu yazarak izlemem için bana meydan okudu. İzlemedim.

Gidecek hiçbir yerim yokken kaçmaya çalışmak boşunaydı. Chandler söylemişti. Beş gün içinde, öyle ya da böyle her şey sona erecekti.

Beni düğmelerin olduğu panel yerine çelik kapılara bakarken yakaladığında yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm.

Arkama geçti. "Bütün gece bunu düşünerek uyanık kaldım ve sen yanılmışsın." Öne doğru eğildiğinde vücudunun sıcaklığı içime sızdı. Dudakları omzuma değdi. "Ben baban gibi değilim." Saçlarımı boynumdan çekip omuzlarımdan birinin üzerinden geçirdi. "Ağzını becerdim çünkü istedim." Yüzünü görmeden sesini duymak, kan dolaşımda ateşlenen yüksekliğe katkıda bulundu. Birdenbire kaçacak hiçbir yeri olmayan kapalı bir alanda sıkışıp kaldığımız gerçeğinin farkına vardım. "Ve sikimi o küçük tatlı amcığına gömdüğümde -ve amcığına gömeceğim-..." Yanımda durdu ve ben de bir nefes verdim. "...*ikimiz de* istediğimiz için olacak." Bakışları ağzıma kaydı ve etimin her santimetresinin beklentiyle titremesine neden oldu.

Dehşete kapılmalıydım. Oynadığımız bu oyun tehlikeliydi. O tehlikeliydi. Ama böyle bir adam üzerinde en ufak bir güce sahip olabileceğimi bilmek beni tatmin ediyordu.

Sertçe yutkundum ve gözlerinin içine baktım. "Bir süre bekleyebilirsin."

Önüme geçti, bakışlarımı tuttu. Tam cevap vereceğini düşünürken kapılar lobiye doğru açıldı.

Chandler uzun bir nefes verdikten sonra beni binadan çıkarıp işlek kaldırıma götürdü. Güneş parlıyordu ve hava ılık ve berraktı.

"Yürüyor muyuz?"

"Tabii başka bir taksi kaçırmayı tercih etmezsen." Gülümse di ve midem alt üst oldu. Bu seferki de dün geceki gibi güzeldi. Gözleri parlıyordu.

"Ayda bir kabahat benim limitim."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Cüzdanım bunu duyduğuna çok sevindi." "Dün gitmeme neden izin verdin ki?"

"Uzağa gidemeyeceğini biliyordum."

Bir kahve dükkanının önünden geçtik. Taze kavrulmuş bir karışımın kokusu sokağa yayılıyordu ve ben de elimde olmadan onu içime çekiyordum. Çayımı çok severdim ama kahvenin kokusunda bir şeyler vardı.

"Evet ama asansörden çıktığımda ya da tam burada, kaldırımda beni durdurabilirdin."

"Bazı insanlara sınırlarının ne olduğu söylenebilir. Diğerlerinin ise kanıta ihtiyacı vardır." "Siz hangisisiniz?"

"Benim sınırlarım yok." Gülümsemesi azalırken ifadesi ciddileşti. "Yapamayacağım hiçbir şey yok."

Yirminci Bölüm

Malcolm Huntington bu sabah tutuklandı. İki saat sonra babam beni arayarak Kardeşliğin bu hafta sonu için düzenlediği saçma sapan bir insan kaçakçılığı bağış kampanyasından bahsetti. İnsan kaçakçılığı umurlarında bile değildi. Bu, kendilerini kahraman gibi gösterirken insanlardan daha fazla para koparmanın başka bir yoluydu. Tüm bunlar olurken kadınlara tecavüz eden ve onları sığır gibi satanlar da onlardı. Bu beni iğrendiriyordu. Bir gün dünya onların gerçekte kim olduklarını öğrenecekti. Biz de bundan emin oluyorduk.

Daha konuşmayı bitirmeden Anniston'ı o lanet olası bağış toplantısına götürmeye karar vermiştim. Medya orada olacaktı. Babam bundan emin olacaktı. Ve Winston'ın, kızının onun isteğine itaat ettiğini bilmesini sağlayacaktım. Ne yapmasını istersem onu yapıyordu. Ve istediğim şey yüzünü göstermesiydi. *İsteyerek benimle* orada olduğunu tüm dünyaya göstermesini istiyordum.

Umarım ona bir kez baktığında doğruyu söylediğini anlamıştır. Lanet olası yılın babası.

Ailem bok gibiydi ama en azından ben bunu bilerek büyüdüm. Anniston yirmi beş yıllık bir yalanı yaşıyordu; ta ki dün onu gerçeğin içinde boğana kadar. *Sonra o da bana geri fırlattı.* Babasının her zaman bildiğim gibi bir pislik olduğunu anladığında yüzüne kazınan acıyı asla unutmayacağım. Duygularım olsaydı, onun için üzülürdüm.

Bu bok beni bütün gece ayakta tuttu. Göğsümde bir bükülme ve çekilme savaşı vardı.

Anniston kötü bir insan değildi. Cesurdu, zekiydi, muhteşemdi ve bunun farkında bile değildi. Vücudunun dokunuşlarıma verdiği tepkiden bahsetmiyorum bile - sanki açılmayı bekleyen bir hediye gibi.

Şefkatli ruhu, gazabımı hak etmediğini fısıldıyordu. Soyu ise hak ettiğine beni ikna etti. Bu destansı boyutlarda bir iç çatışmaydı.

Dün onu boğmak istedim. Bugün, Hudson Bulvarı'nda yürüyorduk ve ona bir elbise bulmaya hazırlanıyorduk.

Hâlâ onu boğmak istiyordum, ama şimdi bu dürtü farklı bir yerden geliyordu; daha ilkel ve daha az şiddetli. Hâlâ benim isteğime boyun eğmesini istiyordum. Hâlâ onu kırmak istiyordum.

Ancak Şimdi boğazını tutarken ve parmak uçlarımla altında hayatının zonkladığını hissederken onun dar pembe amına da batmak istiyordum. Çığlıklarını elimle ağzını kapatarak bastırırken gözyaşlarının yanaklarından süzölüşünü izlemek istiyordum.

Onun acısını istedim.

Onun zevkine ihtiyacım vardı.

Köşeyi dönüp meydana girdiğimizde çenesi düştü. "Aman Tanrım, bu da ne?" Açık alanda dolaşan insan gruplarının arasından geçerek avlunun ortasında on beş kat yüksekliğinde duran bal peteği şeklindeki devasa bronz heykele baktı.

Gemi.

"Bazıları buna sanat diyor," diye yanıtladım.

İkonik heykelin fotoğrafını çekmek için duran turistleri izlerken gözleri büyüdü. Her şey, meydana bakan birden fazla seviyeye sahip büyük bir açık koniydi. Birkaçının kameralarını bize doğru çevirdiğini fark ettim, muhtemelen Anniston'ı tanıdıkları içindi, her ne kadar o ilgiden habersiz olsa da.

"Devam edebilir miyiz?" Sesi bir çocuk gibi merak ve umut doluydu.

Ne oluyor lan? Burası Disneyland değildi ve bu da bir yolculuk değildi. Tam olarak iki bin beş yüz adımlık tam bir günlük egzersizdi. Hastalıklı geçmişten bahsetmiyorum bile. Üçüncü kişi tepeye tırmanıp sonra da ölüme daldıktan sonra, sonunda o boku kapattılar.

"Hayır." Ben sert bir ebeveyndim.

Başını arkaya attı ve inledi. "Hiç eğlenceli bir şey yaptın mı?"

"Asansör eğlenceliydi." O zaman yaptığım gibi arkasına geçtim. "Seni sikimi alırken izlemek eğlenceliydi." Öne doğru eğildim ve kulağına doğru konuştum. Saçları tropik çiçekler gibi kokuyordu, temiz ve tatlı. Harikaydı.

Şimdi aletim sertleşmişti. "Seni beslemek eğlenceliydi." Kalçalarını kavradım, onu daha yakına çektim ve sikimi kıcına sürtmeye başladım. "Sen eğlenmiyor musun, Prenses?"

Nefesi kesildi. "Sanırım farklı eğlence anlayışlarımız var."

"Sadece bekle, bebeğim." Ondan uzaklaştım. "Fikrini değiştireceksin." Aletimi düzelttiğimde bakışları kasıklarına kaydı ve ekledi, "Yakında."

Elini uzattım ve o da kabul etti. Kendimi bunun tekrar kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için olduğuna ikna ettim ama hem aletim hem de beynim bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Elini tuttum çünkü ona dokunmadan ona bu kadar yakın olamazdım.

Meydanı çevreleyen bankların ve ağaçların yanından geçerek cam kapıdan The Shops'a girdik. Ortasında geniş bir açık alan, çok sayıda cam, iç mekan bitkileri ve parıldayan ışıkları olan çok katlı bir alışveriş merkeziydi. Benim için sadece başka bir binaydı. Ama Anniston sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi her şeyi içine çekti.

"Ayelswick'te alışveriş merkezi yok mu?" Sadece resimlerde görmüştüm. Oraya hiç gitmemiştim.

"Evet, ama bu şekilde değil." Dudakları aralandı ve başını yukarı kaldırıp etrafına bakmaya devam ederken boynunun ince sütununu ortaya çıkardı. "Bizim oralarda dükkânlar sokaklar boyunca sıra sıra dizilir. Satıcılar arabalarını kaldırımlara yerleştirir, bunun gibi bir şey..." Büyük boy çay arabası şeklindeki bir büfeyi işaret etti ve devam etti: "Meydan yeşil çimenlerle, ağaçlarla ve çiçek tarhlarıyla kaplı; çocuklar top atarken ebeveynleri de battaniyelerin üzerinde dinleniyor." Bakışları geniş, açık alanı taradı. "Burası hiç böyle değil."

"Özlüyor musun?" Neden sorduğumdan ya da neden umursadığımdan emin değildim ama içimden bir ses burada yanımda olup olmadığını bilmek istiyordu

Keşke başka bir yerde olsaydı.

Ben Grinch'tim, o da inatçı Cindy Lou Who. Anniston etraftayken kalbimin üç beden büyümesi dışında.

Tiffany's ve Fendi'nin önünden geçtik. Anniston, Leña'nın önünde bir an durup cızırdayan bifteğin ve tavada kızartılmış sebzelerin kokusunu aldı. Eve dönerken durup bir şeyler yemek için aklıma bir not aldım.

"Ben öyle sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim."

İki sıradan insan gibi görünüyorduk - hatta sabahı alışveriş merkezinde geçiren bir çift gibi. Aramızda sıradan hiçbir şey yoktu. Yüzünün yumuşak hatları gülümsemesiyle birlikte hareket ediyordu. Kahretsin, gülümsediğinde çok güzeldi. Gülümsemediğinde de güzeldi. Anniston çok güzeldi.

"Grey bana buraya farklı bir yaşam tarzı deneyimlemek ve yeni şeyler görmek için geldiğimi söylemişti." Durakladı, sonra bana baktı. Gözleri büyük ve kahverengiydi, kaybolmuş ama umutluydu.

Bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sonra bıraktı. "Bu tamamen yalan değildi."

Hay sikeyim. Yine o bükülme ve çekilme oldu.

"Geldik," dedim Dior'un girişine yaklaşırken. "Bana ne için alışveriş yaptığımızı hiç söylemedin."

"Bu cumartesi bir etkinlik var. Bir elbiseye ihtiyacın var."

"Bir kadına çıkma teklif etmek için garip bir yöntemin var."

"Biriyle çıkmıyorum ve fark etmediysen söyleyeyim, teklif etme konusunda pek iyi değilim."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, sanki sikimi onların arasından geçirip boğazına soktuğum anı hatırlıyormuş gibi. Acımasız, vahşi ve sadistçe bir hareketti - gurur duyduğum bir şey değildi - ama

Bundan her bahsettiğimde bana bakarak, istediği kadar nefret etmediğini söyledi.

İçeri girer girmez bizi sarı saçları kırpılmış orta yaşlı bir kadın karşıladı. Çamaşır suyu beyazı kaplamaları, parlak kırmızı dudaklarına karşı parlıyordu. "Sadece göz mü atıyorsunuz?" Sahte ses tonu, kalemle çizilmiş kaşları kadar tizdi.

Dört milyon dolarlık bir çatı katında yaşıyordum. Banka hesabımda bunun iki katı bakiye vardı. İşe giderken beş bin dolarlık takım elbiseler giyyordum ve kesinlikle *göz atmaya* ihtiyacım yoktu.

Cüzdanımı çıkardım ve kadına kredi kartımı uzattım. "Ne istiyorsa verin."

Sarışın Anniston'ı tepeden tırnağa süzüyor, zihinsel olarak değerlendiriyor ve sessizce yargılıyordu.

Anniston omuzlarını dikleştirdi ve tek kelime etmeden gülümsedi. İnsanların dile getirilmeyen yargılarına karşı tepkisini gizleyen o maskeyi kaç kez takmak zorunda kaldığını merak ediyordum. Bu konuda çok iyiydi. Ve sonra, benimle birlikte takıp takmadığını merak ettim.

Kibar olmak için yetiştirilmemiştim. Bir dakika daha Anniston'a o şekilde bakmasını izlersem, kendimi kaybedecektim. Anniston'la gözlerimi kilitledim. "Ben dışarıda olacağım. İyi misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim."

Uzaklaşmadan önce onu kolundan tuttum ve kulağına doğru eğildim. "Eğer gidersen seni bulurum. Kaçmayı ya da birine söylemeyi aklından bile geçirirsen haberim olur." Güvendiğim insan sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi. Grey için yarım parmak, o da orta parmaktı. Asansördeki içten bir itiraf Anniston'ı bu listeye ekleyemezdi. Gitmesine izin verdim, sonra dükkândan çıktım, onu yalnız bıraktım - o orospu ve benim

Lanet olası kredi kartı. Bugün ikinci kez, doğru şeyi yapması için ona güveniyor ve bunun geri dönüp beni taşaklarımdan ısırmasını umuyordum.

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi yaşındayken bir sabah, Liam'ın aksine şoför tutmayı reddettiğim için saraydan kampüse arabayla gidiyordum. Yaklaşan kış fırtınası nedeniyle hava kötüleşiyordu ki arabamın lastiği patladı. Üç farklı kişi durup bana yardım teklif etti. Yabancılarla durumu kontrol altına aldığımı tartışmak için harcadığım zaman, yeni lastiği takmak için harcadığım zamandan daha fazlaydı. Zatürreeden bir hafta yatakta kaldım ama kendi lastiğimi nasıl değiştireceğimi öğrendim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. Ben

Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeydim. İnatçılık: bu benim zehirli kusurumdu. Gerçi ben buna "kararlılık" demeyi tercih ediyordum.

New York'a ilk geldiğimde ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Neden burada olduğuma dair gerçeği bilmiyordum. Bu yüzden her duruma uygun bir kıyafet hazırlamıştım. Chandler'ın bana bir elbise almasına *ihtiyacım* yoktu ama nedense almasını istiyordum. Bu adamın benimle ilgilenmesine izin verme düşüncesi karnımın derinliklerinde bir şeyleri karıncalandırıyordu.

Hatta önünden geçerken cennet gibi kokan restorandan paket servis bile almıştı. Yemin ederim ki onun binasına geri dönerken midem kükrüyordu. Etrafımızdaki gün ortası koşuşturması düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyordu. Mutfak adasına oturduk ve huzurlu bir yemeğin tadını çıkardık. Soru sormak yok. Tartışmak yok. Sadece ben, o ve seksten daha iyi olan odun ateşinde pişmiş biftek - en azından benim bildiğim seksten. Kendisi bira içerken benim için bir şişe şarap bile açmıştı.

"Bana elbiseyi gösterecek misin?" diye sordu.

Bir parça biftek kestim. "Bu bir sürpriz."

Bira şişesinden bir yudum aldı. "Bunlarla dolu görünüyorsun."

Sen de öyle.

"Öyle mi? İşte bir tane daha." Bana kızlardan bahsettiği andan beri aklımda bu vardı. Kalbim onlar için acıyordu. Buraya ilk getirildiğimde hissettiğim umutsuzluğun bir parçasını başka birinin hissetmesi düşüncesi beni kahrediyordu. Chandler'ın anlattığına göre, onlar benim kadar şanslı değilmiş. Onların kötü adamları daha çok canavar gibiydi. Yemekleri, elbiseleri ya da pelüş yatakları yoktu. Kabuslar görüyorlardı. Bu beni yiyip bitirdi. Çaresizlik içimi kemiriyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Beni tehdit etmene gerek yok." Alışveriş merkezindeki fısıltılı uyarısını hatırladım. "Kaçmayacağım. Sen ve Grey her ne yapıyorsanız

"Kızlar, Kardeşlik zarar görüyor, yardım etmek istiyorum." "*Kızlar, babam acı çekiyor*" diyemedim. O acı hâlâ çok tazeydi.

Bakışları beni öyle bir şiddetle, öyle bir yoğunlukla sarmıştı ki, içinde kaybolacağımdan endişe ediyordum. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Beni bir sebepten dolayı aldın."

"Evet, nedeni de babanı gözümüzde büyütmüş olmamızdı." Gözlerini kaçırdı, sanki bana gerçeği söylerken gözlerimin içine bakmak ona acı veriyormuş gibiydi. "Dört gün daha, Prens. Dört gün sonra her şey bitmiş olacak." Birasını bitirdi, sonra şişeyi tezgâha çarptı. "Bana ihtiyacın olursa, ofisimde olacağım. Yatak odamın hemen yanındaki kapı." Bar taburesini tezgâhtan uzaklaştırdı, tabağını duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. "Beladan uzak durabileceğini düşünüyor musun?"

Dick.

Eğer yatak odasının kapısına yaptığım saldırıdan, başarısız yemek pişirme girişimimden ya da bir taksiyi kaçırmamdan bahsediyorsa... tamam. Evet. Anladım.

Merdivenlere yönelirken ona "Elimden geleni yapacağım," dedim.

Yemeğimi bitirdim, ikinci bir kadeh şarap içtim, sonra üçüncüsünü. Tabağımı temizledim ve onunkiyle birlikte bulaşık makinesine koydum. Chandler pek kitap meraklısı birine benzemiyordu, ama bir sehpanın üzerine yığılmış birkaç ciltli kitabı vardı, sanırım kapakları dekoruna uyduğu için sadece dekorasyon amaçlıydı. En üstteki Blake Pierce'ın *If She Knew* adlı kitabını aldım, sonra da kanepeye yerleştim. Ne olduğunu anlamadan, son sayfayı çevirirken iki kadeh şarap daha içmiştim. Güneş batıyor, şehrin ışıkları pencerelerin dışında parıldıyordu. Ayağa kalkıp gerindiğimde kemiklerim ağrıyordu. Sanki yıllardır kitap okumamışım gibi hissediyordum. Chandler ofisinde her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Bense kanepeye kıvrılmış, şarap içerken güzel bir kitap okuyordum.

Neredeyse normaldi.

Dördüncü gün:

*Bazen onu hayal ediyorum... Beni
hayal ettiğini.*

Yirmi İkinci Bölüm

Dün bütün öğleden sonra ve akşamı kanepemin köşesine kıvrılıp dekorasyon için aldığım saçma sapan bir kitabı okuyarak geçirdi. Lanet olası bir sohbet parçasıydı ve onu saatler içinde yuttu. Biliyordum, çünkü her otuz dakikada bir onu kontrol etmek için ofisimden çıkıyordum.

Bu da beni buraya getirdi; bugün işten sonra Barnes & Noble'dan bir çanta dolusu bokla evime giriyorum, çünkü aletim bu kadını yalnız bırakmak istemiyor gibi görünüyor.

Aynı yerde oturmuş, bir grup İngiliz aksanlı ve gülünç favorileri olan adamın olduğu bir programı izliyordu.

Yanına yerleştim, çantayı bacaklarımın arasına yere koydum. "Görüyorum ki televizyonu nasıl çalıştıracağını bulmuşsun."

Gülümseyerek bana döndüğünde vücudu rahatlamıştı. "Sadece beş günümü aldı ama evet." Bu gülümseme zehirliydi, bulaşıcıydı.

Gerçekten bir pisliktim. Buradaki ilk gününde ona televizyonu nasıl çalıştıracağını gösterebilirdim.

"Eğer izlediğiniz şey buysa, bunu daha önce fark etmediğimize sevindim."

Gözlerini devirdi, ben de güldüm.

"Benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var." Çantayı yerden aldım, sonra ayağa kalktığımda uzaktan kumandanın düğmesine bastım.

"Çantada ne var?" diye sordu beni üst kata kadar takip ederken.

"Her zaman lanet sorularla." Sesim rahatsız olmuş gibi çıkıyordu ama değildim. Arkamdan iç geçirdiğini duydum ve bu beni gülümsetti.

Yatak odamı ve ofisimi geçtik, koridorun sonunda merdiven boşluğuna açılan kapıda durduk. Cebimden anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım, sonra bizi çatı katına götürdüm.

Çatının tamamı suni çimle kaplıydı. Bir tarafta, ışıklandırılmış bir çardak ve altında bir açık hava kanepesi vardı. Diğer tarafta ise dört sandalyeli yuvarlak bir masa vardı. Ortada, Adirondack sandalyeleri olan gazlı bir ateş çukuru vardı. Ancak asıl odak noktası, kenarı çevreleyen beş ayak yüksekliğindeki cam korkuluktı.

Her şeyi içine çekerken gözleri büyüdü. "Chandler, bu muhteşem."

"The Vessel değil ama bence manzarası oldukça güzel." Kitapları masanın üzerine koydum.

Yirmi iki kat yüksekseydik ve Hudson Nehri ile Hudson Yard'ın tamamını gören mükemmel bir manzaramız vardı. Şehrin ışıkları karanlıkta dans eden ateş böcekleri gibi görünüyordu. Yıldızsız gökyüzünde gök gürültüsü yuvarlanıyordu.

"Üç gün sonra evinde, yatağında olacaksın ve tüm bunlar bir anı olarak kalacak," diye ekledim.

Cam muhafazaya doğru yürürken sırtıttı, sırtını şehre dönüp bana baktı. "Sanırım varlığınızın gücünü hafife alıyorsunuz."

Hay sikeyim. Bu kadın göğsümde bir düğümdü, gün geçtikçe daha da sıkılaşıyordu ve onu parça parça çözene kadar durmayacaktım.

Kollarını iki yana açtı ve başını arkaya eğerek gökyüzüne baktı. Önden düğmeli beyaz bir elbise giymişti. Sütyen yoktu. Hiç sütyen takmamıştı. Bir sütyeni olmadığını düşünmeye başlamıştım. Çatıdan esen rüzgâr göğüs uçlarını kabartıyor ve elbisesini kalçalarından uçuruyordu. İşte bu ıslak rüyaların yapıldığı şeydi. Siktir et televizyonu. Saatlerce burada oturup ona bakmak istiyordum. Çırılçıplak. Ben otuzbir çekerken o da izliyordu, çünkü... siktir. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biriydi. Gök gürültüsü tekrar kükredi, sanki evren bile onu görünce inliyordu. Evren ona sahip olamazdı. O benimdi.

"Ve sen benim nezaketimi abartıyorsun. Seni o cama dayayıp dünyanın gözü önünde sikmeyeceğimi sanma."

Sözlerim üzerine kafasını kaldırdı.

Yanına gittim ve saçından bir tutam aldım. "Bunu ister miydiniz, Prenses?" Dudaklarımı yanağına değdirdim.

Yutkundu ve ben de sırtıttım.

"Ben seni arkadan döverken sıcak amcığın soğuk cama bastırıyor." Vücudu bir başka gök gürültüsüyle birlikte titredi. Havada yağmur kokusu vardı ama *onun* kokusunun yanında hiçbir şeydi. Eğer bu kokuyu şişeleyip üzerime geçirebilseydim, kendimi onun içinde boğardım. Bütün gün ıslak am, her lanet olası gün. Başparmağımı dudaklarına sürttüm. "Belki ağzını tekrar sikmemi istersin." Dudakları aralandı ve başparmağımı içeri kaydırdım. Diğer elim uzanıp onun mükemmel kıcını avuçladı ve bana aitmiş gibi sıktı. *Bana ait olacaktı.* "Ya da belki benimkini becermek istersin." Parmaklarım kıcının çatlağı arasında kaydı, sonra uyluklarının arasına girdi. "Yüzüme binmek ister misin, Prenses?" Başparmağımı çektim ve dudaklarını kendi tükürüğüyle ıslattım. Parmağımı arkadan amının üzerinde kaydırduğımda bir inilti çıkardı - bu lanet inilti diğer tüm inlemeleri utandırdı. *Hay sikeyim.*

"Chandler." Adımı söyledi ve sırtını cama yasladı. Parmakları sanki düşecekmiş gibi kenarı kavradı. *Biliyorum Prenses, ben de seninle birlikte uçurumun kenarındayım.*

Aletim onu önden okşuyordu. Parmaklarım arkadan. Adımı inliyordu. Lanet olası bir fantezinin hayata geçmesiydi.

Ve sonra yağmur yağmaya başladı. Sadece hafif bir yaz yağmuru değildi. Gökyüzü açıldı ve üzerimize düştü. Evren iddiasını ortaya koyuyordu. Gökyüzüne baktım ve onu tersledim. Sonra tamamen mahvolmadan önce elini ve kitap çantasını tuttum ve onu içeri götürdüm.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bu gece gala vardı. Chandler'ın bana söylediği tek şey bunun bir bağış toplama etkinliği olduğu ve önemli insanların orada olacağıydı. Bunun dışında ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Babam her zaman gala düzenlerdi, ama biz onlara *sosyal* etkinlik derdik. Sanırım onlar gibi bir şey olacaktı.

Chandler ister kabul etsin ister etmesin, bu bir randevuydu. Mahkûmlar için üç bin dolarlık elbiseler almazdın. Hazırlanmak üzereydim ki Chandler'ın sesi koridorda yankılandı.

"Şu anda gidemem. Sen ve Lyric bu haftayı idare edebilir misiniz?" Bir duraksama oldu, sonra, "Evet. Hâlâ bebek bakıcılığı yapıyorum."

Sesine doğru ters ters baktım. *Bebek bakıcılığı mı?* Odasına yaklaştığımda neredeyse ona hırlayacaktım.

Kapısı açıktı ve tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş şehre bakıyordu. Vücudu yana doğru eğilmişti. Beyaz bir havlu kalçalarına gevşekçe sarılmıştı ve yatak odasının ışığının yansımaları vücudunun her tarafındaki küçük su damlacıklarında parılıyordu. Uzun boyluydu, ama iğrenç bir şekilde değil; tahmin etmem gerekirse altı ayak, uzun, zayıf bir fiziği vardı. Sıkıydı ama hantal değildi. Ve vücudunda tek bir iz bile yoktu. Piercing yok. Dövme yok. Sadece mükemmel bir zeytin teni. Ve bu sadece açıktaki görüntüsüydü. Havlunun altında, kalın ve uzun sikinin dış hatları pamuğa bastırıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. O siki tanıyordum. Hem de çok yakından. Damarlarını dilimde hissetmiştim. Aman Tanrım. Sanki biri bir kibrit çakmış ve vücudumu içten içe ateşe vermiş gibi her şey bir anda ısındı. Her hareket ettiğinde kaslarının nasıl esnediğine bir kez baktım ve nasıl bir göt olduğunu unuttum.

Tehlikeliydi ve başka tarafa bakmam gerektiğini biliyordum. Ama yarı çıplak bir Chandler'a bakmamaya çalışmak, hapşırırken gözlerini kapatmamaya çalışmak gibiydi. İstesem de karşı koyamazdım.

Arkasını dönmek için hareket etti ve kalbim durdu. Buradaki ilk günümünden bu yana uzun bir yol kat etmiştik ama bu, beni onu gözetlerken yakalamasını sorun etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek odama döndüm ve banyoya girdim. Su küvete dolup odayı sıcaklığın buharıyla doldururken, sütyenimi, külotumu ve havlumu alıp makyaj masasının üzerine koydum. Soyunduktan sonra saçlarımı topuz yaptım, gevşemeye hazırdım.

Ne zaman bir ses duysam, acaba Chandler casusluk yaptığım için beni azarlamak için mi içeri daldı diye merak ederdim. Hiç yapmadı.

Küvet dolunca içine girdim ve suyun yorgun bedenimi rahatlatmasına izin vererek dibe çöktüm. Başımı küvetin arkasına yasladım ve Chandler'ın görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey işe yaramadı, *Outlander*'dan Jamie Fraser'ı düşündüğümde bile. Tüm düşüncelerim koridorun karşısındaki adama geri döndü. Erkeklerin kralı bile onunla kıyaslanamazdı.

Zihinsel olarak yorgundum, duygusal olarak tükenmiştim ve bariz bir şekilde orgazm terapisine ihtiyacım vardı. Vücudumun ona verdiği tepkiyi tarif etmenin tek yolu buydu. Bastırılmış hayal kırıklığı ve öfke sinirlerimi germiştir. Vücudumu tanıyordum, nasıl çalıştığını biliyordum. Tek ihtiyacım olan bir rahatlamaydı.

Bacaklarımı iyice açtım ve parmağımın klitorisimi okşamasına izin vererek o küçük sinir yumağını buldum. Dudaklarımdan sessiz bir inilti koptu.

Tam orta parmağımı yarığımdan aşağı indirmeye başlamıştım ki, tiz bir ses
vınlama sesi beni fantezimden kopardı.

Gözlerimi açtığımda Chandler'ı elinde akülü matkapla banyo kapısında durmuş menteşeleri sökerken buldum. Havluyu, kalçalarından aşağı sarkan ve daha az cazip olmayan bir çift gri eşofman altı ile değiştirmişti.

Ellerim göğsümü örtmek için havalandı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sırıttı. "Saklanmana gerek yok. Benim bir striptiz kulübüm var. Daha önce de memeler gördüm."

Evet, ama göğüslerimi değil. Bu da ne kadar zamandır orada durup beni izlediğini, ne kadarını gördüğünü merak etmeme neden oldu.

Bir dakika... Az önce striptiz kulübü sahibi olduğunu mu söyledi? Birinin göğüslerini gördüğünü düşününce midem bulandı. Ya da onlara dokunması.

Ya da sadece Tanrı'nın

onlarla ne olduğunu biliyordu. Kıskançlık içimi kemiriyor ve bu duygudan nefret ediyordum. "Neden benim kapımı indiriyorsun?" İçimdeki taşı yutarak sordum

Boğazım.

"Az önce yatak odamın dışında durmuyor muydun? Beni izlemiyor muydun?"

Konuşmamı dinliyor musun?"

Evet, ama umarım fark etmemiştir.

Tabii ki fark etti. Bir şekilde her şeyi biliyordu.

Bir eliyle kapıyı yerinde tuttu, sonra dikkatini bana çevirdi. Nüfuz edici bakışları vücudumun her santimetresinde geziniyor, o bana dokunmadan bile kendimi tecavüze uğramış hissetmeme neden oluyordu. Dilini yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra çenesini düzeltti. "Sen benim mahremiyetimi elimden aldın. Ben de seninkini alıyorum." Sonra kapıyı açmaya geri döndü. "Giyin Prenses. Gitmemiz gereken bir parti var."

Kapı çerçeveden ayrıldı ve iki eliyle tutup odamdan dışarı taşımasına izin verdi.

Burada sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde oturuyordum.

Chandler beni çıplak gördü.

Hayır.

Beni çıplak *görmedi*. Beni çıplak olarak *deneyimledi*.

Sadece iki elle kapatılamayacak kadar çok açıkta kalan yer vardı. Vücudumu incelemesi, içime kadar hissettiğim, elle tutulur, elektrikli bir şeydi. Ve daha fazla görmezden gelemeyeceğim bir enerjiyle uğuldamaya bırakıldım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

CHANDLER

Son üç gecedir üst üste yatağında yorganın üstüne uzanmış, tavana bakıyor ve etrafımı bir duman bulutu sarıyordu. Ot zihnimi sakinleştiriyor ve bedenimi rahatlatıyordu ama gerçek uyku bir yanılsamaydı.

Anniston kan dolaşıma sızmasına izin veremeyeceğim bir zehirdi.

Ona hiç bakmadığım için kapımın aralığından beni nasıl izlediğini fark etmediğimi sanıyordu. Onu orada görmeme gerek yoktu. Onun tatlı kokusu alanımı işgal etti. Gözlerini üzerimde hissettim, tenimi ısıtıyordu. Eğer o olmasaydı

Lincoln'ımın sesi kulağıma gelmese, yaptığı o göz sikmeler yüzünden sikim kalkacaktı.

Vücudunun benimkine verdiği tepkiyi görmekten ne kadar keyif alsam da, bu beni savunmasız hissettiriyordu. Ben asla savunmasız değildim. Onun küçük bıçak oyunu kapımı mahvetmiş, tamamen kapanmasını imkânsız hale getirmiş ve aramızdaki tek engeli ortadan kaldırmıştı. Bu yüzden, onun da savunmasız olduğundan emin olmak için odasına gittim... ve onu küvette çıplak yatarken, gözleri kapalı, parmakları klitorisindeyken yakaladığımda yüzyılın şokunu yaşadım.

Fuuuuuuck.

Neredeyse inleyecektim.

Neredeyse bitirmesine izin verecektim.

Bitirmesine izin vermeliydim.

Ama ruhumu karartan açgözlü küçük iblis onu tamamen kendine istiyordu.

Kapılarını ofisime sakladım. Sonra giyindim ve aşağıda mutfak adasının yanında smokin ceketimin manşetlerini ilikleyerek bekledim. Kendime bir içki doldurdum. Genelde bira severdim ama bu gece burbon içmem gerekiyordu.

Arkamda asansörün kapıları açıldı ve Leo açık odaya girdi. Davetsiz.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Oh kahretsin. Bu gece şu şey var," dedi mutfığa girip poposunu tezgâha yaslarken. "Unutmuşum."

İçkimden bir yudum aldım. Kehribar rengi sıvı pürüzsüzce aşağı indi. "Bunu bu sabah konuşmuştuk, göt herif."

Leo cevap vermek için ağzını açtı, sonra Anniston merdivenlerin başında belirince hemen tekrar kapattı. "Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında. Odanın öbür ucundan aletin inlediğini duydum.

Giyeceği elbiseyi kendisinin seçmesine izin verdim ve bana gşstermeyi reddettiğinde bunu umursamadım. Dşrşst olmak gerekirse, o sırada plastik bir torba da giyebilirdi ve bu benim işin bir fark yaratmazdı.

şimdi, keşke onu seçim yapması işin yalnız bırakmasaydım diyorum.

Siyah saten kumaş vşcudunun her kıvrımına yapışıyordu. Elbise yere kadar uzanıyordu ve bir tarafında etek ucundan kalçasına kadar uzanan bir yırtmaş vardı. Ne zaman bir adım atsa, elbise zayıf ve bişimli bacaklarının her santimini ortaya ıkarıyordu. İnce askılar ince omuzlarının şzerinde kıvrılıyordu. Uzun siyah saçları gevşek bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu.

Sikeyim.

Bir kadın nasıl bu kadar gşzel olabilir?

Onu bu halde galaya gştşrmek, aslanların inine biftek atmak gibi bir şeydi. Bu adamların ahlakı yoktu, sınırları yoktu, onu yalnız yakaladıkları anda şzerine atlamamalarını sşyleyen bir vicdanları yoktu.

Ne sikim dşşşnşyordu ki?

"Kahretsin, ahabap. Taşaklarının şiş kalmasına şaşmamalı," diye dşşşnce trenimi bşldş Leo. "Bu bok şlşmcşl."

"O bir prenses, oyuncak değil." "İkisi birden olamayacağını kim sşyledi?"

Ona ters ters baktım. "Bunu aklından bile geçirme."

Tezgâhı itti. "Çok geç. Bştşn gece bu boku dşşşneceğim," dedi ve yumruğuyla mastşrbasyon yapar gibi bir hareket yaptı.

"Leo..." Uyardım ama duymazdan geldi. Merdivenlerin dibinde onunla buluşmak işin yşrşmeye başlamıştı bile.

Kızın elini tuttu ve dudaklarına gştşrdş. Ona dokunduğunu gşrşnce işimde bir şeyler kıpırdandı, gşğsşmde bir sıcaklık hissettim. "Hakkında o kadar ıok şey duyduğum prenses sen olmalısın."

Sanki ondan bahsettiğime inanamıyormuş gibi etrafına ve bana baktı.

Fazla umutlanma, Prenses. Düşündüğün gibi değil.

"Eğer bu dangalakla uğraşmaktan yorulursan -" başıyla bana doğru işaret etti, "- ve sana etrafı gösterecek birine ihtiyacın olursa, haberim olsun." Bunun şifresi şuydu: Sonunda beni arayacak kadar çaresiz kalırsan, seni beceririm.

Leo'yu tanırdım. Nasıl çalıştığını biliyordum. Bir an güler yüzlü ve çekiciydi, bir an sonra ise dizlerinizin üzerine çöktürüp ne kadar iyi bir sürtük olduğunuzu söylerdi.

Anniston onun yorumuna yarı gülümsedi.

"Gülümsüyor," dedi Leo ve Anniston daha da geniş sırttı. "Bunu daha sık yapmalısın."

Burbonumun kalanını da içtikten sonra bardağı ağır bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bıraktım. "Ziyaretinin bir nedeni var mıydı, yoksa sadece başıma bela mı oluyorsun?"

Leo arkasını döndü ve gözlerini bana dikti. "Evet, ama bekleyebilir." Sanki bir şey onu eğlendiriyormuş gibi dudakları kıpırdadı. "Siz ikinize bu gece iyi eğlenceler." Tahmin etmem gerekirse Anniston'a göz kırpmak için ona döndü. "Sonunda seninle tanışmak bir zevkti."

Onu yakalayıp pencerelere çarpmak, sonra da parmaklarımı içine sokmak için vahşi bir ihtiyaç üzerime çöktü, hayır, beni *ele geçirdi*, duygularıma yapışan zehirli bir sarmaşık gibi içime sızdı. Lanet olasıca yaktı.

Asansöre geri dönmeden önce önümde durdu ve kulağıma doğru eğildi. "Eğer o amcığı sen almazsan, ben alırım." Ve sonra ukala bir sırıtışla gitti.

Parmaklarımı yumruk yaptım, sonra tekrar dışarı çıkardım ve derin bir nefes verdim. Anniston'ın kestane rengi gözleri benimkilerle buluştu. "İyi birine benziyor."

"Seni becermek istiyor." Ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

Sıcaklık tenini yeniden kızartırken bakışlarını yere çevirdi. Hay sikeyim.

Birinin aynı anda hem bu kadar masum hem de bu kadar seksi olması hiç de doğal görünmüyordu.

"Leo gibi erkeklerle dolu bir odada olmak üzereyiz. İçlerinden biri seninle her konuştuğunda kızarmamaya çalış."

"Galanın ne olduğunu biliyorum. Sarayda her zaman yaparız. Kardeşim üniversite boyunca avluda partiler verdi. Ve bu şaşırtıcı gelebilir ama orada erkekler de vardı. Bir prenses olabilirim ama hayatımı bir kuleye hapsolmuş olarak geçirmedim."

Liam'ın bir ünü vardı. Ona boşuna Playboy Prensi demiyorlardı. Üstelik ondan dört yaş büyüktü. Anniston'ın bir grup *Liam*'la takılıp parti yaptığını ya da babası gibi erkeklerle gülüp eğlendiğini düşünmek bana pek iyi gelmiyordu. Onun bir şekilde bu dünyadan kaçtığını düşünerek kendimi kandırdım. Oysa o bu dünyanın tam ortasında, köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusta yalnız bir yüzücü olarak büyümüştü.

"Ve bu *partilere* böyle giyinerek mi gidiyorsun?" "Kıyafetimin nesi yanlış?"

"Eğer sikilmek istiyorsan hiçbir şey." Hayal ettiğimde sikim fermuarıma çarpıyordu; ağzı seksi bir "O" şeklinde açılmış, saçları yumruğuma dolanmış ve ben amını sikerken teni morluklarla kaplanmıştı. Dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim. "Sikilmek mi istiyorsun, Prens?"

Kalın siyah kirpiklerinin arasından bana göz kırptı. Dolgun pembe dudakları bir solukta aralandı. Soluduğumuz hava bizi birbirimize çekiyor gibiyken yuvarlak gözleri bana dikilmişti.

Şu anda içimden geçen her bir dürtüyü görmezden gelerek asansörün düğmesine bastım. "Hadi gidelim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Bana kalsa, bu şeye kendi arabamla giderdim ama ister kan bağından ister isimden olsun, ben bir Carmichael'dım ve bu isim bazı beklentileri de beraberinde getiriyordu. Özellikle de bir prensesi eşim olarak aldığımda.

İster bunun gibi bağış toplama etkinlikleri için olsun, ister kulübümdeki müşterilerim için olsun, her seferinde aynı limuzin servisini kullandım. Şoförümüzü düzenli müşterilerden biri olarak tanıdım. Tek kelime etmeden Anniston'a baktı, sonra arka kapıyı açtı. Onun kim olduğunu biliyorsa bile belli etmedi. Yüksek profilli müşteriler onları korkutmuyordu. Gizlilik işlerinin bir parçasıydı. Onları bu yüzden kullandım.

İçeri girdim, smokin ceketimi düzelttim ve Anniston'ın yanıma kayışını izledim. Elbisesinin yırtmacı açılmış, uzun bacakları kalçasının üst kısmına kadar ortaya çıkmıştı. Kafamı dolduran düşünceleri görmezden gelmeye çalıştım; kalçalarını ayırıp yüzümü amına gömerken ellerimin o kusursuz teni morarttığını, dudaklarının sikimin etrafını sardığını, kaygan pembe amını, parmaklarının meme uçlarını sıktığını hayal ettim. Her düşünce bir sonrakine karıştı ve ben farkına bile varmadan sikim taş gibi olmuştu. Oturduğu yerde kaydı ve kışının altını gördüm. Hay sikeyim. Bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım.

"Külot giyiyor musunuz, Prenses?" Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Yoksa elini elbisendeki yırtmaçtan geçirip küvette başladığın işi bitirmek için evde mi bıraktın?"

Gözleri benimkilerle buluşurken diliyle alt dudağını ıslattı. Daha fazla zamanımız olsaydı, o güzel ağzı hemen şimdi tekrar becerirdim.

"Bunu hemen şimdi yapabilirsin." Bakışları renkli bölmeye kaydı. Çenesini parmak uçlarımin arasına aldım ve dikkatini tekrar bana çevirdim. "Seni göremez." Eğildim ve ağzımı boynuna götürdüm. "Beni düşündüğünde amına ne yaptığını göster bana."

Sertçe yutkundum, sonra bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi, ama bu tenini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Açıkta kalan teni uyuşturucu gibiydi. Bir bakışta daha fazlasını istiyordum. Ayrıca başkaları da etkilenmeden önce o lanet elbiseyi parçalamak istiyordum.

"Seni düşünmüyordum." Elbisesini çekerek kapattı ve benim tedarikimi kesti. "Ve bu özel bir andı. Beni gözetlemeye hiç hakkın yoktu."

"Kısasa kısas, bebeğim."

"Sen bir pisliksin." Boğazından yanaklarına doğru pembe bir sıcaklık yayıldı.

Muzaffer bir edayla gülümsedim. Sözleri bir şey söylüyordu, ama vücut dili neredeyse sikim için yalvarıyordu. Dudaklarımdan çıkan her iğrenç kelimeyle, onun içinde daha da derine batıyordum. "Bana hayatım boyunca duymadığım bir şey söyle."

Lincoln Center'a kadar olan yolculuk boyunca tek kelime etmedik ama arabanın içindeki hava gerginlikle doluydu. Şoför kapıyı açtığı anda dışarı çıktık ve Anniston'ı merdivenlerden yukarı çıkarıp girişe yönlendirdim. Metropolitan Opera Binası'nın ikonik kemerli girişleri insan kaçakçılığının sembolik rengi olan maviyle aydınlatılmıştı. Ortadaki fiskiye'nin altındaki ışıklar aynı renkte su akıttıyordu. Paparazziler geniş beton basamaklar boyunca kamp kurmuş, düzinelerce ünlüden herhangi birinin dikkatini çekebilmek umuduyla kameralarını gösterip isimlerini bağırlıyorlardı. İçlerinden birkaçı Anniston'a seslendi, ben de kolumda Anniston olduğu halde durdum ve onlara anlarını yaşattım. Şansım yaver giderse bu fotoğraflar birkaç dakika içinde Twitter'da patlayacaktı. Anniston'ın şerefsiz bir prensle nişanlı olduğunu biliyordum. Sosyal medyası olan herkes bunu biliyordu. Ayrıca sikimde bile değildi. Babası tarafından yapılmış saçma bir anlaşmaydı. Medya buna peri masalı romantizmi diyordu. Sudan çıkmış balığa dönmesini umduğum bir şey daha. Belki nişanlısı, müstakbel gelininin büyük kötü kurtla takıldığını öğrenirse Winston'ın biraz daha hızlı hareket etmesini sağlardı.

O adamı sevmiyordu. Tüm bunlar olurken bir kez bile onun adını anmadı. Prensesimin bir prense ihtiyacı yoktu. Onun bir ejderhanın ateşine ihtiyacı vardı.

İçeride, geleneksel oturma düzeninin yerini siyah beyaz kareli bir dans pistinin etrafındaki yuvarlak, keten kaplı masalar almıştı. Altın perdeler duvarları yerden tavana kadar kaplıyor ve kristal avizeler odaya samimi bir ışıltı veriyordu. Bir tarafta büyük bir sahne vardı

piyano ve ellist modern pop şarkılarının klasik versiyonlarını çalıyordu. Sohbetin alçak uğultusu geniş açık alanı dolduruyordu. Sadece Kardeşlik kadar güçlü bir varlık böyle bir şeyi birkaç gün içinde başarabilirdi.

Bizi ilk karşılayan annem oldu. Sanki içeri girdiğimizi görmek için bekliyormuş gibi koşarak odaya girdi.

"Ayelswick'li Anniston." Botoksunun bile dokunmadığı bir sırıtış ızdı ve Anniston'a sarıldı. "Senin hakkında çok şey duydum. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Ne oluyor lan?

Neden kız arkadaşım la ilk kez tanışıyormuş gibi davranıyordu? Annemi sadece tatillerde ve özel günlerde görmeye özen gösterirdim. şimdi, her gün sohbet ediyormuşuz gibi davranmak istiyordu.

Anniston ona kibar bir gülümseme verdi, bu gülümsemeyi yıllarca çalışarak mükemmelleştirdiğini çabucak öğreniyordum. Benimleyken bazen ağzından kaçırıldığından farklıydı. *Ve daha önce Leo'ya verdiğiinden de.*

Annem sarılmaktan vazgeçti ama Anniston'ın omuzlarını tutarak yüzünü inceledi. "Tanrım, tıpkı annene benziyorsun."

Anniston dondu kaldı.

Sessizlik etrafımızdaki havaya yayıldı.

Kalbim sanki beş kilometrelik bir yarışı yirmi dakikanın altında bitirmişim gibi çarpıyordu. Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Smokin boğucu geliyordu, boynumdaki papyon aldığım her derin nefeste daha da sıkılaşıyordu.

Annem sanki sıra dışı bir şey söylememiş gibi gülümsemeye devam etti.

Sonra Anniston'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi, kibar ama sessiz bir *teşekkürdü bu*.

Boğazımı temizledim. "Babamı bulmam gerek."

Bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı, sanki kalmam için yalvarıyordu. Ona sıkı bir gülümseme verdim ve sonra uzaklaşmak için döndüm. Birden aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam gerekti. Bu onu bir piranalar havuzunda yalnız bırakmak anlamına gelse bile. Bana karşı kendini korumuştı. Eminim annemle de başa çıkabilirdi.

Babam bir omzunu duvara yaslamış, sırtı bana dönük, polis memurları ve itfaiyecilerin de dahil olduğu samimi bir kampanya sayesinde belediye başkanlığına adaylığını koymuş ve kazanmış bir adamla konuşuyordu.

Babamın New York'ta önemli miktarda gayrimenkulü vardı. Politikacılarla ve şehir yetkilileriyle sürekli dirsek temasında bulunurdu. Ama kalabalıktan uzak durma biçimleriyle ilgili bir şey beni meraklandırırdı. Normalde babam görülmek ve duyulmak isterdi. Onaylanmak için can atardı.

Bir sandalye çektim ve yakındaki bir masaya, onlardan uzağa bakacak şekilde oturdum.

Benim burada olduğumdan bile habersiz, sessiz konuşmalarına devam ettiler. "Eminim Huntington'ı duymuşsunuzdur," dedi babam.

Belediye başkanının yüz ifadesini göremedim ama sesindeki acıma duygusunu duydum. "Ne kadar yazık."

"Bu bir utanç kaynağı. Onun yerini alacak birine ihtiyacımız var. Daha dikkatli birine."

Kardeşliğin Malcolm'u bu kadar çabuk kovması beni şaşırtmadı bile. Bu adamlar kendilerinden başka kimseye sadık değillerdi.

Bir garson elinde şampanya dolu bir tepsiyle yanımdan geçti. Genelde ışıltılı şeylerden hoşlanan bir adam değildim ama bir şeye ihtiyacım vardı ve şu anda tek seçeneğim buydu.

Bir bardak aldım, ilk yudumdan sonra hemen pişman oldum.

Babamın sesi duyuluyordu ama yine de sözlerini duymak için kendimi zorlamam gerekiyordu. "Bir sonraki kabul töreni yarın akşam St. Peter's'da.

Sen el-

resmi bir davetiye teslim etti. Yanınızda getirin. Eğer başarılı olursanız, tek yükümlölüğünüz bize karşı olacaktır."

"Anlamı?"

"Yani Kardeşlik her zaman önce gelir. Gururdan önce. Yükümlölükten. Vicdandan." Durakladı. "Aileden önce." *Hadi canım*. "Periyodik olarak masanıza bir yasa tasarısı göndereceğiz. Bizim tasarımız olduğunu anlayabilmeniz için özel laf kalabalığı olacak. Senin görevin bu tasarıların geçmesini sağlamak." Bir an sessizlik oldu, sanki belediye başkanı emin değilmiş gibi. Sonra babam devam etti, "İyi bir ücret alacaksın."

Biliyordum amına koyayım.

İmparatorluklarını yönetmek, çılgın seks oyunlarını oynamak ve ailelerinin hayatlarını mahvetmek onlar için yeterli değildi.

Her şeyin peşindeydiler.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aynı annene benziyorsun.

Bu sözleri duymayalı yıllar olmuştu. Ayelswick'teki insanlar annem hakkında hiç konuşmazlardı, en azından benimle. Ölümünden sonra, elbette tüm uygun anıtları diktiler, ama artık kimse onun adını anmıyordu. Liam ve ben sürekli onun hakkında konuşurduk, hala hayatta olsaydı nasıl olurdu, yetişkinler olarak bizim hakkımızda ne düşünürdü diye merak ederdik. Onun eksantrik aşk hayatı hakkında neler söyleyeceğini hayal ederek hep gülerdik.

Chandler'ın sesinde, gideceğini söyleyip yürüdüğünde hiçbir duygu yoktu.

Akla gelebilecek her duygu aynı anda içime dolduğunda, bir anlığına onun gibi olabilmeyi diledim. Tek bir saniyeliğine, onun yaptığı gibi her şeyi kapatabilme yeteneğine sahip olmayı diledim.

Chandler babasını bulmak için ayrıldıktan sonra Bayan Carmichael'ın yaşlarında zayıf bir esmer geldi. Yere kadar uzanan zümrüt yeşili elbisesi baştan aşağı yapay elmaslarla kaplıydı ve boynunda küçük bir ulusa yetecek kadar elmas vardı.

"Natalie," dedi gözleri Chandler'ın annesinin üzerinde durmadan önce odayı tararken. "Kendini aşmışsın. Bu muhteşem."

Bayan Carmichael sırtıttı ve kadının omzuna narin bir el koydu. "İyi bir amaç için her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Chandler egzotikti, zümrüt gözleri delip geçen yontulmuş bir çerçeve üzerine kalıplanmış zengin bronz gibi, annesi sarı saçları ve çarpıcı mavi gözleri olan kremsi beyaz bir tene sahipti. Benimki gibi doğal görünmese de dudakları dolgundu. Babasının neye benzediğini merak ettim. O da oğlu gibi cilalı taş üzerinde sert kenarlı mıydı? Chandler'ın DNA'sını paylaşan her erkek nefes kesici olmalıydı.

Bakışları bana kayınca diğer kadının ifadesi sertleşti. "Peki bu kim?"

Ayelswick küçük bir ülkeydi, İngiltere ya da İspanya kadar tanınmıyordu, bu yüzden herkesin kim olduğumu bilmesini beklemiyordum, ama nedense bana bakışı canımı yaktı.

Bayan Carmichael'ın eli göğsüne gitti, ağzı bir karış açık kaldı. "Terbiyemi bağışlayın. Bu Anniston Radcliffe, Ayelswick Prensesi. Kendisi ailemizin misafiridir."

Kadın bana bir kez daha dikkatle baktı. "Öyle mi?"

Siyah smokin giymiş ve istiridye dolu gümüş bir tepsi taşıyan bir sunucu grubumuza yaklaştı, sonra eğildi ve Bayan Carmichael'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"İzninizle," dedi, "bir dakika bile sürmez." Beni Diamond Lady ile yalnız ve son derece rahatsız bir halde bırakarak aceleyle uzaklaştı.

Chandler neredeydi? Beni götürdüğü için ona onca zaman küfretmişim, şimdi ise beni alıp götürmesini istiyordum.

Kadın başını bir santim kadar eğdi ve dudaklarını büzerek iki dakika önce yanıma geldiğinden beri beni yüzüncü kez inceledi. "Yani... bir prenses mi?" diye sordu sanki Bayan Carmichael'ın sözlerinin değerini tartıyormuş gibi.

Sırıttım. "Doğduğum günden beri."

Alaycılığım karşısında omuzlarını dikleştirdi. "Chandler Carmichael ile içeri girdiğini mi gördüm?"

"Eminim öyledir." Herkes yaptı. Daha sonra cevap vereceğimi bildiğim fotoğraflar bile vardı. Zamanı geldiğinde bunun için endişelenecektim. Şu anda sadece randevumu bulmak istiyordum. Ya da bir içki. Şampanya kulağa hoş geliyordu.

"Hmm..." Sesi kesildi.

Aramızda dikenli bir sessizlik geçti ve kafasının içinde dönen çarkları görür gibi oldum. Sanki başka bir şey söylememek için tüm gücünü kullanıyormuş gibi burun delikleri açıldı ve gözleri kısıldı.

Tamam, yemi yutacağım.

"Bu seni şaşırttı mı?"

Bir nefes verdi, belli ki ısırđığım için rahatlamıştı. "Şey, sayılır. Genellikle kulübündeki kızlardan birini getirir ya da bu tür şeyler için bir eskort tutar." *Kızlar* kelimesi sanki kirli ve iğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi çıkmıştı ağzından. "Sanırım bunu ailesini utandırmak için yapıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Ya da... belki de bu tür şeylerden hoşlanıyordur." *Bu tür şeylere mi?* Seks gibi mi? Seks ne zamandan beri kötü bir şey oldu?

İnce bir omzunu silkti. "Kim bilir."

Yanaklarım alev alev yandı. Bu şekilde tepki vermem için hiçbir neden yoktu ama kıskançlığın acısını ruhumun en karanlık derinliklerine kadar hissettim. Daha önce de açıkça söylediği gibi, bir sürü meme görmüşü. Birden kendimi gergin, yersiz ve güvensiz hissettim.

Sikilmeye mi çalışıyorsun, Prenses?

Bu sözleri başka kadınlara kaç kez söylemişti? Onların kalplerini de benimki gibi hızlandırıyor ve derilerini yanıyormuş gibi hissettiriyor muydu? Neden umursuyordum ki?

Umursamamalıyım.

Kadın genişçe gülümsedi, inci beyazı dişleri nude renkli rujuna karşı parladı. Neredeyse böbürleniyormuş gibi hissediyordu. "Seninle tanışmak güzeldi, Anniston. Umarım gecenin geri kalanında iyi vakit geçirirsin."

Chandler'ı aramam için beni yalnız bırakarak uzaklaşmasını izlerken içimi bir rahatlama kapladı. Bu otomatik, içgüdüsel bir şeydi. O kötü adamdı, bedenime karanlık, tarıfsız şeyler yapan canavardı, yine de içimde bir şey onun yakınımda olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordu.

Sertçe yutkundum, onu odanın diğeri ucunda gördüğümde göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştım ve gözleri çoktan üzerimdeydi. Elleri ceplerinde ve omuzları geride, odaklanmış bir şekilde duruyordu. Onun alametifarikası, yoğun

Bakışları beni delip geçti, ta içime kadar. İnsanlarla dolu bir odadaydık ve ben ondan başka kimseyi görmüyordum.

Babam yaşlarında, uzun boylu, zayıf bir adam önümde belirdi ve görüşümü engelledi. "Affedersiniz, resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum." Gülümsemesi rahattı ve sesi de tıpkı görünüşü gibi zarifti.

Tanıştırılmadığımızdan oldukça emindim.

Elimi tuttu ve hafifçe eğildi. "Ben Nathan DuPont, New York Belediye Başkanı." Yüz ifademdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki devam etti. "Az önce Pierce Carmichael ile konuşuyordum ve şehirde bir kraliyet ailesinin olduğundan bahsetti."

Şehirde. Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

Piyano tuşlarının zengin, karanlık tınısı etrafımızda yankılandı, ardından müzisyenler Sia'nın *Chandelier* şarkısını çalarken çellonun derin, unutulmaz titreşimleri geldi. Bizden birkaç metre ötede çiftler birbirlerine sarılıp müzik eşliğinde dönmeye ve hareket etmeye başladılar.

Belediye Başkanı onlara doğru başını salladı, sonra da elini bana uzattı. "Gidelim mi?"

"Oh, emin değilim-"

"Hadi gel." Beni kareli dans pistine sürükledi ve itiraz edemeden önümü kesti. "Yaşlı bir adama kendini özel hissettir."

Ellerinden biri sırtımın alt kısmına yerleşirken diğeriyle elimi tuttu. "Daha önce hiç bir prensesle dans etmemiştim."

Bu adamın ellerinin yakınımda olması bana yanlış geliyordu. Birden odada Chandler'ı arama isteği duydum. "Eminim karınla dans etmekten bir farkı yoktur."

Beni etrafında döndürdü ve sert bir bedene çarptım. Tam zamanında ayağa kalktım ve beni delip geçen koyu yeşil gözlere baktım.

Chandler.

Bakışlarını belediye başkanına çevirdi. Ses tonu buz gibiydi ve ifadesi keskin ve alaycıydı. "Böldüğüm için özür dilerim ama randevumu hemen geri istiyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Belediye Başkanı DuPont beni bıraktı ve bir adım geri çekilerek Chandler'a baktığında yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Elbette." Beni tekrar selamladı. "Benim için bir zevkti." Chandler için aynı şeyleri hissetmediği hissine kapıldım.

Chandler içeri girip kolunu belime doladığında gülümsemesine karşılık verdim.

Melodi kasvetli bir akışa doğru derinleşti.

Chandler bedenimi onunkine bastırdı ve kalçasını benimkinin arasına soktu.

Kalbim karanlık notaların yoğunluğuyla eşleşen bir davul gibi çarpıyordu.

Ve sonra beni bıraktı.

Bir an için çekip gideceğini ve beni dans pistinin ortasında tek başıma bırakacağını düşündüm. Nefesimi tuttum, hatta bekledim. Ta ki kalçalarını sekiz figürü gibi bir hareketle bir yana sallayana kadar. Göze pek çarpmıyordu ama hareketinin sessiz gücünü kalçalarımın arasında hissettim.

"Seni yalnız bırakmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi kalçalarını tekrar hareket ettirerek.

Sana katılmaya başlıyorum.

Onunla birlikte hareket ettim, vücutlarımız santimetrelerce ayırdı ama sanki birleşmişler gibi mükemmel bir ritimle hareket ediyorlardı.

Bir elini benimkinin önünde tuttu, hâlâ bana tam olarak dokunmuyordu, Jane Austen romanlarındaki bir kraliyet dansı ya da *The Vampire Diaries*'teki o destansı Damon ve Elena sahnesi gibi. Onun yanan yeşil gözlerinde kaybolmuştum, umutsuzdum. Elektrik enerjisi aramızdaki boşluğu yutmuştu. Başka hiç kimsenin önemi yoktu.

Chandler, eli kolumun üzerinden omzuma, oradan da sırtıma doğru kayarken bakışlarımı tuttu. Kalçaları öne doğru yuvarlandı ve benimkileri sadece iradesiyle geri itti. Yavaşça, saygılı bir şekilde, bana hiç dokunmadan vücudumun kıvrımlarını çizerken gözleri hareketlerini takip etti. Sanki avuçlarıyla benim arasındaki yarım santimlik boşluğu kapatmasını engelleyen görünmeyen bir güç alanı varmış gibi ya da ben lekelenemeyecek kadar kutsal, mükemmel bir şeymişim gibi. Dokunmadan kığımın üzerinden, kalçalarımın ve yanlarımdan geçerek tam göğüslerimin yanında durdu. Çello tellerinin her titreşiminde ve piyano tuşlarının her vuruşunda, sanki çalınan enstrüman benmişim gibi tepeden tırnağa titriyordum.

Tanrım. Onu *her* yerimde hissettim.

Bana dokunmasını istedim.

Lütfen, sadece dokun bana.

Kelimenin tam anlamıyla özgür bırakılmak için yalvaran bir gerçeğin etrafında dans ediyorduk. Sadece bunu yüksek sesle söyleyecek cesarete ihtiyacım vardı.

Yüzümü ona dönmek için başımı kaldırdım. "Neden bana dokunmuyorsun? Dokunursan ne olacağından mı endişeleniyorsun?" *Geçen seferki gibi kırılacağından mı korkuyorsun?*

O yana doğru bir adım attı ve benim bedenim de tereddüt etmeden onu takip etti. Birbirimize çekilmiş mıknatıslar gibiydik, ayrılmazdık. Ama Chandler böyleydi işte, inkar edilemez bir güç.

Koyu renk gözleri benimkileri aradı. "Ben değilim. Ama olmalısın." Nefesimi içime çektim, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Chandler eğildi, yüzümü kendine çekerken parmaklarını saçlarımda derinliklerine batırdı. *Sonunda*. Öne doğru eğildi ve beni neredeyse tam geriye doğru bükülene kadar sırtımı eğmeye zorladı. Sanki görgü kuralları gibi şeylerin var olmadığı bir unutuşa doğru serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Klasik ritmin perküsyonu yerden bedenlerimize kadar titreşirken öylece kaldık. Elbisem yırtıldı ve külotumun ince kumaşından onun kalın kalçasının her esnemesini hissetmeme izin verdi.

Beni tekrar dik konuma getirdiğinde, yumuşak bedenim onun sert bedeniyle çarpıştı.

"Çünkü sana bir daha dokunduğumda," dedi ve gözlerinde vahşi bir açlık parladı, evcilleşmemiş ve vahşi. "Sana *gerçekten* dokunduğumda, tüm bahisler kapanır."

Bir elini sırtımın alt kısmına bastırdı, müzikle birlikte hareket ederken sert siki klitorisime sürtünüyordu. Boğazım kapandı ve yutkunmakta

zorlandım.

Ağız benimkinin üzerinde gezindi, o kadar yakındı ki dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde içtiği şampanyanın ipuçlarını aldım. "Ben burada tatlı şeyler fısıldayıp kendini iyi hissetmeni sağlayacak iyi bir adam değilim. Ben seni insanlarla dolu bu odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktürecek ve nefes alamayana kadar o güzel ağızını sikecek olan şeytanım. Sonra seni bu masalardan birine domaltacağım, aletimi kışına gömeceğim ve parmak eklemlerin beyazlaşıp durmam için bana yalvarana kadar ellerinin kenarı kavramasını izleyeceğim." Burnunun ucunu çene çizgimde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Seni kanayana kadar becermek istiyorum, Prenses." Kalınlığını zonklayan klitorisime sürttü.

Gözleri yüzümü incelerken tek parmağıyla yanağımı okşadı. "Ruhun benimki kadar karanlık olana kadar seni mahvetmek istiyorum. Ve sonra... Sana sahip olmak istiyorum."

Ağızım kurudu ve nefesim ağırlaştı. Sözleri ilkel ve kabaydı ve iğrenmem gerekirdi ama ağrıyor, zonkluyor, *ihtiyaç duyuyordum*.

"Biraz hava almalıyım," diye fısıldadım, nefes nefese kalmıştım.

Bakışları içime saplandı ve eli yanağımdan kaydı. "Bunu sen yap."

Derin bir nefes aldım ve sonra koştum.

Sindirella'nın balodan kaçması gibi.

Masaları geçtim ve garsonlardan kaçtım. İnsanlarla omuz omuza çarpıştım, bana ters ters baktıklarında özür diledim. Sonunda tuvaleti buldum.

Kendimi kabinlerden birine kilitlediğimde kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Sırtımı yasladığımda çelik duvar kavrulan tenime karşı serinlik hissettirdi.

Tahrik olmuşum. Grafik seks okudum. Ara sıra porno bile izledim. Tanrı aşkına, bu adamın sikini ağızıma almıştım. *İstemenin* nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ama hayatımda hiç böyle hissetmemiştim, bu... yakıcı ihtiyacı

şu anda hissettim. Her şeyi tüketiyordu. Vücudum serbest bırakılmazsa patlayacakmış gibi hissediyordum. Her şey karıncalanıyordu. *Her şey.*

Bacağımı yukarı kaldırdım, bir ayağımı önümdeki duvara dayadım ve kendimi banyo kabininin yan duvarları arasına sıkıştırdım. Elbisemin yırtmacı açıldı, tenim ortaya çıktı ve serin hava tenime değdiğinde artan hissi daha da kötüleştirdi.

Tanrım.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, serbest bırakılma ihtiyacımın çekingenliğimin önüne geçmesine izin verdim. Özel bir galada tuvalet kabinindeydim, Tanrı aşkına. Bu adam bana şimdiden hayal bile edemeyeceğim şeyler yaptırıyordu ve henüz bana dokunmamıştı bile.

Hiçbir şey yavaş değildi. Alay etmek ya da parmaklarımı etimin üzerinde gezdirmek yoktu. İçimde ham, umutsuz bir ihtiyaç öfkeleniyor, rahatlamak için yalvarıyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken külotumu yana çektim ve tek parmağımı yarığımın üzerinde gezdirdim. Amım şişmişti. Zonkluyordu. Ve çok, çok ıslaktı.

Buna ihtiyacım vardı.

Günlerdir buna ihtiyacım vardı.

Klitorisimin etrafında bir daire çizdiğimde tüm vücudum titredi. Dudağımı ısırdım, bir inilti tuttum. Ve sonra daha sert daire çizdim. Daha hızlı. Hay sikeyim. Ayağımı daha sert bastırdığımda metal duvar inledi, kalçalarımı elime doğru sallarken ağırlığımı dengeledim.

Evet,

evet.

Tanrım,

evet.

Nefes nefese kalmıştım, sürtünüyordum ve kendimi coşku içinde beceriyordum. Bu his karnım sıkışana kadar artarak devam etti. Her şey

titriyordu.

Tanıdık dalga üzerime hücum etti ve göz kapaklarımın arkasında küçük ışıklar patladı. Ve sonra tüm vücudum gevşedi.

Gözlerimi açıp yalnız olduğuma dua ederken nabzımın sesi kulaklarımda zonkluyordu. Bacağımı indirdim ve zorlukla aldığım nefeslerin sesini dinledim.

Yavaşça nefes

verin. Yavaşça.

Yavaşça.

Suçlu hissetmem gerekirdi ama tek hissettiğim rahatlamaydı.

I gerekir var silinmişkendim temiz önce sabitleme benim
kült ve elbisemi düzeltiyordum, ama içimdeki bir şey onu orada
bırakmak istiyordu.

Kabinin kapısını açıp burada başka biri var mı diye bakarken utanmış olmalıydım.

Banyodan çıkıp Chandler'ı duvara yaslanmış halde bulduğumda az önce yaptığım şeyin farkına vardım.

Duvarı iterek aramızdaki boşluğu kapattı ve bileğimi kavradı. Elimi yüzüne götürdüğünde nefesimi tuttum, parmaklarım burnunun hemen altındaydı ve derin bir nefes aldım.

Birden kendimi ham, çırılçıplak ve teşhir edilmiş hissettim.

Dudakları kıvrıldı. "Sanırım bir gece için yeterince eğlendin." Elimi bıraktı. "Eve gitme zamanı, Küçük Asi."

Küçük Asi.

Prenses değil.

Bunca zamandır beni soyadımdan başka bir şeyle tanımlamasını istiyordum. Tanıdığı diğer kadınlar gibi baştan çıkarıcı ve heyecan verici olmak istiyordum.

Beni mahvetmek istediğini söyledi.

Bunu ben de istedim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Her nefes alışımnda am kokusu alıyordum. Bütün arabam am gibi kokuyordu. Onun lanet kokusuyla sıırıslıklam olmuştum ve sadece tadına bakmıştım. Eve dönene kadar sikim kalkmadı.

Neyse ki kapımı tamir ettirmiştim çünkü çatı katıma döner dönmez odama gittim, kapıyı çarptım ve pantolonumu kalçalarımndan aşağı indirdim.

Yatağa uzandım, sikimi avucumun içine aldım ve Anniston'ın nefesimin ciğerlerimi sert ve ağır bir şekilde terk edişini duyup duymaması umurunda bile değildi. Bir yanımduymasını istiyordu. *İntikam tam bir orospu çocuğu, değil mi Küçük Asi?*

O bir işkenceydi, sade ve basit; beni içten dışa doğru mahveden bir zehir. Parmaklarım amında, diğer elim boğazındayken onu bu yüzden cezalandırmak istiyordum.

Daha sıkı kavradım. Daha hızlı okşadım. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve kalçalarım her hamlede elimi karşılamak için yataktan kalktı.

Bunu duyuyor musun, Küçük Asi? İtişler. İnlemelerimi? Tenin tene çarpmasını?

Umarım öyledir.

Dünyaya göre, dengeli ve zarafet dolu, mükemmel bir prenesti. Benim içinse küçük bir asiydi; her zaman bana meydan okumayı ve beni şaşırtmayı başarırdı.

Daha sert çekiştirdim, daha hızlı okşadım, onu istediğim için kendimi cezalandırdım. "Siktir," diye inledim yüksek sesle, taşaklarımın gerildiğini hissettim.

Süt gibi sıcak döl ipleri karnıma ve göğsüme fişkırarak smokin gömleğimi kapladı. Kuru temizlemeciler buna bayılacaktı.

Siktir et. Onlara iyi para ödedim.

Duş almak için kalktığımda, kapımın altındaki çatlaktan onun gölgesini gördüm. Odadan çıkıp onu duvara çarpmamak için tüm irademi kullandım.

Beni dinlediğini bildiğim için kendi kendime gülümsedim. "İyi geceler, Küçük Asi."

Ertesi sabah, Anniston yataktan kalkmadan önce işe gitmek üzere yola çıktım. Masamın arkasındaki sandalyeye daha yeni oturmuştum ki biri ofisimin kapısını çaldı.

"Önemli olsa iyi olur," diye bağırdım odanın öbür ucundan.

Kapı açıldı ve Leo kafasını içeri attı. "Ee... çığırkan mı? Bahse girerim çığlık atıyordur."

Umarım çığlık atıyordur.

Ayaklarımı masamın üzerine koydum ve sandalyemde arkama yaslanırken bileklerimden çaprazladım. "Bahis yapmak yerine bahisleri kabul etmen iyi bir şey."

Bir avuç dolusu krakeri avucuna boşalttı, sonra da ağzına attı. "Yani o sessiz inleyen tiplerden biri mi?"

"Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer çeneni kapatmazsan-" Kapının bir kez daha çalınması sözümü kesti.

"Tanrım, bu da ne? Ride Chandler'ın Dick Günü mü?" Ayaklarımı indirdim ve dik oturdum. "İçeri gel."

Kapı hafifçe açıldı ve Carl Miller tereddütlü adımlarla içeri girdi. Bıçakla deldiğim elini krem rengi bir bandaj sarmıştı. Vicdanı olan biri bu konuda kendini kötü hissedebilirdi. Ben bulunduğum yere insanlar için üzülerek gelmedim.

"Ah evet." Leo kapıyı işaret etti. "Sana söylemeyi unuttum, Carl Miller burada."

"Yok artık."

Carl temkinli bir şekilde içeri girdi ve masamın üzerine bir deste banknot koydu. Nakit ödeme yapmalarına bayılırdım. İşleri çok daha kolay hale getiriyordu. Ayrıca sadece bir kez mesaj göndermek zorunda kalmamı da seviyordum. Carl iyi bir dinleyiciydi. Bu da hoşuma gidiyordu.

"Kredi limitimi uzatıp uzatamayacağımı merak ediyordum. Sadece birkaç bin."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Masamın önündeki boş sandalyeyi işaret ettim. "Otursana. Sana bir teklifim var."

Carl henüz bilmiyordu ama babamı alaşağı etmemde çok önemli bir rol oynamak üzereydi.

Leo konuşmamıza katıldı. Ondan sır saklamadım. Bunun için bir neden yoktu. Leo'ya hayatım konusunda güvenmiştim, o da bana kendi hayatı konusunda güvenmişti.

Her şey söylenip bittiğinde Carl ayağa kalktı ve teklifimden memnun bir şekilde elimi sıktı, ardından yüzünde bir gülümsemeyle ofisimden çıktı.

"Kahretsin, ahbap. Hatırlat da sana kötü davranmayayım," dedi Leo tekrar yalnız kaldığımızda.

"Hiç şansın yok." Sırıttım.

"Prensesi becersem bile mi?"

"Etrafta dolaş ve öğren."

"Biliyordum." Başını iki yana salladı. "Biliyordum amına koyayım."

"Dün gece bana söylemen gereken bir şey yok muydu? Cinsel yolla bulaşan hastalıkların yayılmasını içermeyen bir şey."

Beni tersledi. "Ah, evet. Beni bağladığın web sitesiyle ilgili. Kapatmak için arka kapıdan girmekte hâlâ zorlanıyorum. Orada mantıklı olmayan başka şeyler de dönüyor." Ayağa kalktı, masamın etrafında yürüdü ve monitörümü işaret etti. "Çalıştır şunu. Sana bir şey göstermek istiyorum." Klavyemi aldı, ben şifremi yazarken ahşap yüzey üzerinde kaydırıldı. Birkaç tuşa basıp fareyi kaydırıdıktan sonra ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak."

Ekrana baktım. "Öyle mi?" İnsanların tuvalet kâğıdından kullanılmış arabalara kadar her şeyi sipariş edebildiği popüler bir web sitesindeydik. Tek yapmaları gereken diğer alıcılardan daha fazla teklif vermektir. Leo bizi pirinç ayakları ve kenarları olan cam bir sehpanın görüntüsüne götürdü. "Yeniden mi dekore ediyorsun?"

"Fiyata bakın."

On beş bin dolar. Kendi malıma bile on beş bin dolar ödemedim. "Zam aldığını fark etmemiştim."

Eğildi ve resmin üzerine tıkladı. *Stokta yok*. "Bu sitede bunun gibi yüzlerce ürün var." Sekmeyi kapattı ve Crimson Sin web sitesine gitti. "Tüyler ürpertici şeylere hazır mısınız?"

"Tabii, çünkü bir porno baskınının ortasında internetten mobilya alışverişi yapmak zaten çok tuhaf değil mi?"

"Şu bağlantıyı görüyor musun?" Sitedeki videolardan birinin başlığındaki bir bağlantıyı işaret etti.

Başımı salladım. "Evet."

Tıkladı ve bizi kahve masasına geri götürdüğünde tüm vücudum uyuştı.

Ne oluyor lan? "Sence bu ne anlama geliyor?"

Tüm bağlantıları kapattı. "Bir teorim var ama biraz daha zamana ihtiyacım var." Evet, benim de bir teorim vardı ve içimden kusmak geliyordu. "Ama IP adresinin izini sürdüm..." Ellerini masamın üstüne vurarak davul çalmaya ara verdi. Lanet olası drama kraliçesi. "...Ayelswick."

Bunu bilmem gerekirdi.

"Emin misin?"

Leo kaşlarını kaldırdı. "Hiç yanıldım mı?"

E-posta şifreleri ve kayıtlı olmayan telefon numaralarını bulmakla başlayarak benim için bir şeyleri hacklediği on yıl boyunca Leo bir kez bile yanılmamıştı.

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

Kapıdan çıkarken sırtarak, "Hesabına yazacağım," dedi. Aradan iki dakika bile geçmeden kapı bir kez daha çalındı. "Tanrım, şimdi ne var?"

Sessizlik.

"İçeri gel dedim." Hala bir şey yok.

"Yemin ederim Leo, kışına tekmeyle basacağım." Kapıyı açtığımda boşluktan başka bir şey bulamadım. Tedirginlik boğazıma kadar tırmandı ve onu yuttum.

Ofisimin dışındaki alana göz gezdirdim, hatta korkuluklara doğru yürüdüm ve merdivenleri kontrol ettim.

Hiçbir

şey. Hiç

kimse.

Her kimse arkasında bir koku bile bırakmamıştı, burada olduğuna dair en ufak bir iz bile yoktu. Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

Ofisime geri adım attığımda ayağıma bir şey takıldı. Kapımın hemen dışında, yerde siyah bir zarf yüzüstü duruyordu ve kırmızı bir balmumuyla kapatılmıştı.

Zarfı aldım ve masama oturmadan önce sessizce kapımı kapattım. Zarfı açıp içindekileri çıkardığımda kanım dondu: Ön yüzünde Obsidian logosu olan tek bir siyah kartpostal. Arkasında kan kırmızısı mürekkeple yazılmış iki kelimeyle birlikte adım yazıyordu: *İndüksiyon*.

Evet, zamanlama son derece tesadüfiydi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Obsidyen Kardeşliği'nde beş soy vardı: Donahue, Huntington, Carmichael, Radcliffe ve Van Doren. Bu soylardan gelen her meşru varise doğdukları anda otomatik olarak Mahkeme'de bir koltuk verilirdi. Bunun dışında kalan herkes Kabul Edilme denilen süreçten geçmek zorundaydı. Her yıl on beş kişi üyeliğe kabul edilirdi ve Kardeşlik otuz yaşın üzerindeki hiç kimseyi -siyasi manipülasyon gibi gizli bir amaçları olmadığı sürece- üyeliğe kabul etmezdi. *Belediye başkanı gibi.* Bunlar

Bunların hepsi bilmemem gereken şeylerdi, ama neyse ki babam çok konuşurdu ve ben de iyi bir dinleyiciydim.

Elime bir davetiye tutuşturulmuş olması zaten şüphelendiğim iki şeyi doğruluyordu:

1. Babam beni hiçbir zaman gerçekten oğlu olarak görmemişti.
2. Onları korkuttuk.

Caspian, cemiyetin başı olan Kipton Donahue'yu çoktan saf dışı bırakmıştı. Malcolm Huntington da Lincoln sayesinde düşüşe geçmişti. Oğullar teker teker babalarının günahlarını azarlıyordu. Sırada babam vardı. Sanırım kendisinden biri olduğum için ona sırt çeviremeyeceğimi düşünmüştü.

Beni hafife almasını izlemek eğlenceli olacaktı.

Kartı okur okumaz telefonuma bir bildirim geldi. Bir telefon numarası yerine bir e-posta adresinden gelen türden. Sanki biri bilgisayardan ya da tabletten göndermiş gibiydi.

TheInduction@enlightenme.com: Gece yarısı. St. Peter's.

Bunu zaten biliyordum çünkü dün gece babamın Belediye Başkanı DuPont'a söylediklerine kulak misafiri olmuştum.

İlk aklıma gelen Leo'yu aramak ve e-postanın izini sürüp süremeyeceğini öğrenmek oldu ama çok garip bir şey oldu. Mesaj ortadan kayboldu.

Bildirimlerimin en altına kadar ilerledim ve hiçbir yerde bulamadım. Öylece kayboldu. Siktir et. Detayları sonra düşünürüz. Şu anda daha büyük planlarım vardı.

Eve geldiğimde Anniston'ın kapısı kapalıydı ve daire sessizdi. Saat gecenin onunu geçiyordu, belki de uyuyordu. Ama değildi.

Sanki ona yapacak başka bir şey vermişim gibi. Onun tekrar mutfakta dolaşmasını istemediğime eminim.

Güzeldi. Yapmak üzere olduğum şey için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yoktu ve o kesinlikle dikkatimi dağıtmaya başlamıştı.

Duş aldım, siyah spor ayakkabılarımı ve Champion kapüşonlu tişörtümü giydim, uyanmış olabileceğine dair bir işaret var mı diye kapısını dinledim - sessizlikten başka bir şey duymadığım için tatmin oldum - sonra derin bir nefes aldım ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım.

Korkudan çok sadakatten dolayı Leo'yu arayıp bilgi verdim. Direkt telesekretere yönlendirdi, ben de ona bir mesaj bıraktım. "St. Peter's'da bir kardeşlik var." Başka biri duysaydı, hiçbir fikri olmazdı. Leo satır aralarını okuyabiliyordu.

Kipton Donahue kendi oğlunu öldürmeye çalıştı. Bu pisliklerden hiçbir şey beklemezdim. Herhangi bir mesaj bırakma ihtiyacı hissetmem de bunun kanıtıydı.

Otuzuncu Bölüm

Bütün günü yorganın altında Chandler'ın bana aldığı kitaplardan birini okuyarak geçirdim. Kendimi bir canavardan saklanan bir çocuk gibi hissediyordum. Eğer battaniyenin altında kalırsam, belki beni görmezdi. Dün geceden sonra ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Kapısının önünde durdum, çıkardığı seslerin benim için olup olmadığını merak ediyordum, sonra duydum. *İyi geceler, Küçük Asi.* Ve öyle olduklarını biliyordum. Son birkaç gündür atmosferde hissedilir bir değişim olmuştu. Neden burada olduğuma dair gerçeği öğrendiğimden beri, gerginlik artık farklıydı, daha fazla arzu, daha az kızgınlık.

Acımasız ve zalimdi, hükümdarlığıyla karanlık bir lord gibiydi. Ama zaman zaman karanlık yerini aydınlığa bırakıyordu, tıpkı gecenin yerini aya bırakması gibi ve ben onun başka bir yönünü görüyordum. Asla istememem gereken şeyleri istememe neden oldu. Ama ben ondan kaçmaya çalıştıkça, o beni daha çok içine çekti. Ve ne kadar garip görünse de, kontrolü ele geçirmesine izin vermenin belli bir özgürlüğü vardı.

Tam uyuyakalmıştım ki Chandler'ın sesiyle irkilerek uyandım.

"St. Peter's'da bir kardeşlik var."

St. Peter'da bir kardeşlik mi? Bu da ne demek oluyor? Chandler ne zamandan beri dindar oldu?

Aman Tanrım. Kardeşlik.

Bu olmalı. Kardeşlik'te bir şeyler oluyordu. Kiminle konuşuyordu?

Grey olmalıydı.

Asansör kapılarının kapanma sesini duydum. Ve sonra, sessizlik.

Chandler gitti.

O kızları kurtarmaya gitti ve ben bir çatı katında kuştüyü yorganın altında yatıyordum.

Kalbim karnıma kadar battı. Bir şeyler yapma ihtiyacı beni iliklerime kadar sarstı. Bunun saçma olduğunu biliyordum. Chandler ve Grey'in yapamayacağı hiçbir şeyi yapamazdım. Ama yine de denemek zorundaydım. Teknik olarak bu yüzden buradaydım, değil mi? Onları kurtarmaya yardım etmek için.

Her zaman uyuduğum büyük boy tişörtle uyumlu olması için bir çift tayt giydim. Chandler'ın kredi kartını şifonyerden alırken, her seferinde bir bacağımın üzerinde dengede durarak ayakkabılarımı giydim. Tanrıya şükür, elbiseyi almak için bana bıraktığı günden beri geri almamıştı. New York'ta öğrendiğim bir şey varsa, o da taksi tutmanın ölümcül bir günah olduğuydu.

Merdivenlerden asansöre doğru aceleyle inerken kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyordu. Her adımda bacaklarım titriyordu. Omurgamda ve ensemdede boncuk boncuk ter vardı. Korku göğüs kafesimi sarmış, ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu. Tam olarak anlamadığım bir şeyin içine giriyordum ama yine de doğru, iyi bir şey yapmanın heyecanı adrenalinimi yükseltiyordu.

Üç kere denedim ama sonunda asansörün şifresini hatırladım. Ezberlemeye çalışmamıştım ama geçen gün The Shops'tan döndüğümüzde daha dikkatli bakmıştım.

İri yarı adam bana baktı ama ben aceleyle kapıdan çıkarken beni durdurmaya çalışmadı. Bir taksi çağırdım, sonra nefes nefese arka koltuğa kaydım. Kapıyı çarparak kapatıp dikiz aynasından şoföre bakarken nabzım kulaklarımda g ü m b ü r d ü y o r d u .

"St. Peter's," dedim kararlı bir şekilde. "Acele edersen iki katını öderim."

Bölüm Otuz Bir

Kilisenin dışı, taş grisi dış cephesi ve uzun Roma sütunlarıyla büyük bir anıt mezara benziyordu. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama Yaramazlık Gecesi'nin düzenlendiği Green Wood Mezarlığı'ndaki Oda buranın daha küçük bir versiyonundan başka bir şey değildi. Tesadüf mü? Muhtemelen hayır. Kardeşlik'te tesadüf diye bir şey yoktur.

Kilisenin yanına geldiğimde telefonum tekrar çaldı.

TheInduction@enlightenme.com: Batı girişi.

Ve tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, bu mesaj da okur okumaz kayboldu.

Arabamdan indim ve batı girişinin ağır ahşap kapılarına baktım. Bir ara sokakta gizlenmiş, gölgeler içinde yatıyordu. Etrafımdaki yüksek binalar onu karanlıkla örtüyordu. Bu binaların çoğu konuttu ve gecenin bu saatinde şehrin bu bölümünü sessiz kılıyordu.

Dikenli sessizlikten tüylerim diken diken oldu. O kapının diğer tarafında beni neyin beklediğini bilemezdim ama her ne ise onunla yüzleşmek zorundaydım. Gururum bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Hayatım boyunca spor eğitimi aldım. Lisede ve üniversitede futbol oynadım. Kazananları tahmin etmek benim işimdi.

Kazanmak sadece yetenekle ilgili değildi.

Kazanmak stratejiyle ilgiliydi. En iyi olmak için en iyiye yenmek zorundaydınız.

Onları yenmek için kafalarının içine girmeli, bir sonraki hamlelerini onlar yapmadan önce tahmin etmeliydiniz. Ve bana oyun planlarını mat siyah bir zarf içinde göndermişlerdi.

Stratejim buydu.

Bu yüzden buradaydım, şeytanla dans etmeye hazırdım.

Kararlıydım.

Odaklan
mış.

Korkusu
z.

Yapabilecekleri hiçbir şey bana zarar veremezdi. Zaten yıllardır kendi şeytanlarımla dans ediyordum.

"Sanırım ikimiz de affedilmeyi bekliyoruz." Anniston'ın tatlı sesi sessizliği bozdu.

Başımı ona doğru salladım. Ara sokakta duruyordu, ay ışığı kahverengi gözlerinde parlıyor ve yüzünün narin çizgilerini yakalıyordu. Odasına girdiğim ilk gece giydiği bol beyaz tişörtü ve kıvrımlarını saran bir çift dar mavi yoga pantolonu giymişti. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde duruyordu ve hiç uyumamış gibi görünüyordu. Ama lanet olsun. Çok güzeldi. Ve güzelliğin bu gece burada yeri yoktu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Beni nereye kadar takip ettiğini, bu adamların onu burada bulurlarsa ne yapacaklarını bilmiyordu.

"Sesli mesajda ne dediğini duydum." Etrafına bakındı, sonra sanki biri duyabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Kardeşlik hakkında. Yardım etmek için buradayım."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bunu duymaman gerekiyordu. Buraya nasıl geldin?"

"Bir taksi." Yüzü gururlu bir gülümsemeye aydınlandı ve aletim seğirdi. "Merak etme." Siyah plastik bir kartı havaya kaldırdı. "Parasını ben ödedim."

Kredi kartını elinden kaptım ve ismine baktım, *benim* ismime. Dior'da ona bıraktığım günden beri ondaydı. Seks kokan o lanet elbiseyi aldığı günden beri.

"Gitmen gerekiyor." Kartı ona geri ittim. "Başka bir taksi çağır." Görmezden geldi. "Taksiye ihtiyacım yok. Sen gittiğinde ben de gideceğim."

Kaçmaya çalıştığı onca zaman içinde, bunu gerçekten başarmak için seçmişti. Tanrım, onu boğmak istedim.

Siyah bir takım elbisenin üzerine örtülmüş koyu kırmızı bir pelerin giymiş bir adam onun önüne çıktı.

Hangi cehennemden gelmişti ve ne kadar şey duymuştu?

"Dışarı nasıl çıktın?" Adam kızın kolunu tuttu ve öyle sıkı sıkı ki kız irkildi. "Diğer kızlarla birlikte içeri gir."

Diğer kızlar mı?

Öfkemi kafeste tutan bağlar çözüldü ve bir hırıltı boğazımdan yukarı tırmandı.

"Özür dilerim, efendim."

Bu adam Anniston kaçtığı için kızgın olduğumu sanıyordu. Ona dokunan her parmağı kırmama üç saniye kaldığını bilmiyordu.

Anniston'ın kolunu tutmayan eliyle önümdeki kapıyı açtı. "Diğerlerine katılabilirsin. Ben bunun icabına bakılmasını sağlayacağım." Sesi kötülükle doluydu, sanki planladığı şey için heyecanlıydı.

Onsuz hiçbir yere gitmiyordum.

Adam onun kolunu çekerek tökezlemesine ve adama doğru düşmesine neden oldu. Adamın göğsünü itti, sonra gözlerinde inançla bana baktı. Bu bakışı biliyordum. Kaçmak üzereydi. Ve kaçtığından emin olana kadar bu herifi becermek için geride kalan adam ben olacaktım. Ama adam başka bir kapıyı açtı ve kız buna fırsat bulamadan onu kapıdan içeri itti. İleri atıldım ve onu iterek yolumdan çektim. Kapanmasını önlemek için kapıya uzandığımda, adam kapüşonumu tuttu ve beni geri çekti. Kapı çarparak kapandı.

"Bu senin kapın değil."

Sarsılarak ondan uzaklaştım, sonra onu zorla soktuğu kapıyı açtım ve her birinin üzerinde tahta haçlar olan iki ikiz yatak ve aralarında büyük bir Meryem Ana resminden başka bir şey bulamadım. Ürkütücü. Gibi. Lanet olsun.

Hangi cehenneme gitti?

Arkamdan bir adamın sesi duyuldu. "Kızı istiyorsan, kendi kapından gir."
Dehşet göğsüme yerleşti.

Bu sefer kendini neyin içine soktun, Küçük Asi?

Peki onu bundan nasıl kurtaracaktım?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

O orospu çocuğunu duvara çarpıp burnunu kırdıktan sonra kapımdan içeri girmek zorunda kaldım. Sonra elini elime aldım ve parmakları kırılana kadar parmak eklemlerini kırdım. "Sana ait olmayan şeylere dokunmamalısın," dedim, "Annen görgünü görse hayal kırıklığına uğradı." Ve sonra, kapımdan içeri girdim.

İçeri girer girmez kapı arkamdan kapandı ve açık katedralde ağır bir *gümbürtü* yankılandı. Duvarlar ve tavanlar tamamen beyazdı ve altınla süslenmişti. Aynı altınla süslenmiş devasa avizeler odanın ortasından aşağıya doğru bir sıra halinde sarkıyordu. Vitray pencereler ve elle boyanmış duvar resimleri çeşitli azizlerin ve meleklerin resimlerini tasvir ediyordu. Diğer azizler beyaz taş heykeller halinde oyulmuş ve duvarlar boyunca yerleştirilmişti. Burası, insanların teslimiyet içinde diz çöktüğü, erdemlilerin kötülükten kurtuluş aradığı bir merhamet ve lütuf yeri.

Kötülüğün içinde yıkanmayı seçtiği yerin burası olması ironikti.

Buranın sahip olduğu erdem artık kötülükle örtülmüştü.

On iki saat önce biri aynı yerde durmuş, İsa'nın resmedilmiş suretine bakıyor ve huzurla doluyordu. Şimdi ise ahlaksızlığın alt akıntısı yaşayan, nefes alan bir şey gibi etrafımı sarmıştı.

Odanın karşı tarafında, aynı kırmızı pelerini giyen bir adam ellerini önünde birleştirmiş duruyordu. Bu adam siyah bir

ve yüzünü gizlemek için altın Venedik tarzı maske. "Hazır mısınız?"

Yavaşça boynumu iki yana açıp gözlerinin içine baktım. "Öyle misin?"

Otuz İkinci Bölüm

Merakın her zaman bir bedeli vardı, dün gece Chandler'ın homurtularını dinledikten sonra gözüme uyku girmemesi gibi. Onu buraya kadar takip etmek yerine çatı katında beklemeliydim. Ama o sesli mesajda bıraktığı mesajı duyduktan sonra, ona yardım etmeyi denemek istedim - denemem *gerekliyordu*. Riskli olduğunu biliyordum. Böyle bir mesajdan sonra parkta yürüyüşe çıkacağını düşünecek kadar saf değildim. Yardım etmek istediğimi söylediğimde ciddiydim. Şimdi buradaydım ve cesaretim boşuna gibi görünüyordu.

Kapüşonlu adam beni bir kapıdan iter itmez, Meryem Ana'nın gerçek boyutlu bir tablosunun arkasına gizlenmiş başka bir kapı açıldı. İki adam daha kollarımdan tutup beni buraya getiren bir merdivenden aşağı sürükledi. Arnavut kaldırımlı duvarları ve beton zemini olan bir odada durmuş, bu kez nasıl bir bedel ödemem gerektiğini, ikimizin de nasıl bir bedel ödeyeceğini merak ediyordum.

Uzun demir sehpalardaki kalın beyaz mumlar yumuşak kehribar rengi bir parıltı yayıyordu. Kırmızı alevler duvarları yalayarak odaya uğursuz bir hava veriyordu. Dışarıdan bir kilise gibi görünüyordu ve belki de öyleydi. Ama hiçbir şey İncil'e aitmiş gibi gelmiyordu.

"Chandler nerede?" Başka bir kapı yüzüme çarparken bağırdım. Sanki bir fark yaratacakmış gibi yumruklarımı ağır tahtaya vurdum. "Aç şu lanet kapıyı." Asla küfretmezdim, özellikle de kutsal bir yerin göbeğinde, ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

Çığılgıma cevap verircesine kapı açıldı ve siyah kapüşonlu pelerin giyen bir adam içeri girdi. Gölgeler yüzünü saklıyordu, ta ki tam önüme geçip beyaz ipek bir cübbe uzatana kadar. *Gri*.

Midem bulandı. Grey buradaysa, haklıydım. Kızlar yüzünden buradaydılar.

"Chandler nerede?" Sanki ortaya çıkmasını bekliyormuşum gibi odanın etrafına bakındım. "Neden o cübbeyi giyiyorsun? Babam burada mı?"

Sorularımı duymazdan geldi. "Buraya gelmemeliydin," dedi tüylerimi diken diken eden bir soğuklukla. Kırmızı parıltı güçlü yüz hatlarında dans ediyordu. Grey, meleksi sınırlarda gezinen türden bir yakışıklıydı, zarafetten düşen türden bir güzeldi. Çenemi kavradı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Anlamadığın şeyler göreceksin, hatta belki de yapacaksın. Ne olursa olsun, ne derlerse yap."

Diğer kızlarla birlikte içeri gir.

Diğer kızlar. O adam beni kurtarmaya geldiğim kızlardan biri sandı.

Aman Tanrım. Ne

yapmıştım ben? Vücudum

kurşun gibi hissediyordu.

Ciğerlerim buzdan duvarlar gibiydi.

Kalbim rayların üzerinde hızla ilerleyen bir yük treniydi.

"Sadece bir oyun oynadığınızı hayal edin," diye devam etti Grey. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni titremeyi bırakıp ona odaklanmaya zorladı. "Sen kendi üzerine düşeni yap, bırak Chandler ve ben de kendi üzerimize düşeni yapalım. Anladın mı?"

Üzerime düşeni yaptım. Derin bir nefes aldım. Üzerime düşeni yaptım. Rolümü oynamak. Evet. Bunu yapabilirim. Ne de olsa bu yüzden gelmiştim. İşin içinde olmak istiyordum ve işte buradaydım.

En azından buradan çıkana kadar kendimi toparlamaya zorlayarak bornozu kaptım. Kalan tüm cesaretimi topladım ve gözlerinin içine baktım.

"Evet. Anlıyorum."

"Güzel." Kapıya doğru yürüdü. "Hazır olduklarında senin için gelecekler."

Bölüm Otuz Üç

CHANDLER

Maskeli adam sanki bu cümleyi daha önce yüzlerce kez duymuş gibi kıkırdadı. Arkasından kemerli ahşap bir kapı açtı ve beton bir merdivenden aşağı indi. Tek ışık kaynağımız arnavut kaldırımlı duvardaki kırmızı alevli meşalelerdi. Havada sessiz bir durgunluk vardı. Attığımız her adımda bir mezara giriyormuşuz gibi hissediyorduk.

Tek düşünebildiğim Anniston'ı bulmaktı. Dışarıdaki adam demişti ki *diğer kızlar*. Bu adamların kadınlara ne yaptığını biliyordum. Malcolm
Huntington

kendi kızını Kardeşliğe feda etmeye hazırdı. Şimdiye kadar Winston Radcliffe de farklı olmadığını kanıtlamıştı.

Merdivenlerin dibine vardığımızda adam bir başka ahşap kapıyı açtı ve içeri girmem için başıyla işaret etti. Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı, sadece aynı kırmızı alevler ve birkaç uzun şamdan vardı. Arka duvar boyunca üç adam duruyordu. Aynı siyah takımları giymişlerdi ama pelerinleri simsiyahtı ve maskeleri beyazdı, gözlerinin etrafında altın rengi işaret fişekleri vardı. Bu adamlar diğerlerinden daha fazla güce sahipti. Etrafımızdaki hava sanki bu kutsal yerin duvarları bile onların tanrısızlığını hissedebiliyormuş gibi yoğunlaştı.

Ortadaki adam iki adım öne çıktı. "Merhaba Chandler. Davetimizi kabul etmene sevindik." Sesi normal bir sestten daha derindi, bir tür filtreleme cihazıyla kamufle edilmişti. "İndüksiyonunuzun üç aşaması olacak: benlikten ayrılma, geçiş ve kurtuluş. Sınırlarınızın ötesinde test edileceksiniz. Karanlıkta yürüyün ve aydınlığa çıkın."

Hadi bakalım, orospu çocukları.

"Hayatım boyunca karanlıkta yürüdüm."

"O halde seni ışığa doğru yönlendirelim." Sözleriyle birlikte, arkamda bir ışık yanarken diğer iki adamla birlikte geri adım attı.

Arkamı döndüğüm anda damarlarıma buz doldu. Uyuşmuş. Donmuş. Konuşamıyordum.

Leo gözleri bağlı bir şekilde tahta bir sandalyeye bağlanmıştı. Sandalyenin tepesine, başının her iki yanına bir teneke kutu tutturulmuştu.

"Bu da ne böyle?"

Cüppeli adamlardan biri yanıma doğru yürüdü ve yanımda durdu. "Bu senin kendinden ayrılışın. Sadakatin artık bizimle. Bize güveniyorsun." O

bana bir silah uzattı. "Silah için endişelenme. Asıl silahlar teneke kutular. Bir tanesi normal gazozla dolu. Diğer hidroklorik asitle. Yanlış olanı vurursan... şey... eminim bunu çözebilirsin."

Boğazımda safra birikti. Kanım dondu. Hayatta olmaz.

Babam olduğundan neredeyse emin olduğum adama gözlerimi kısıtım. "Siktir git."

"Chandler, ne düşündüğünü biliyorum," diye Leo'nun sesi gerginliği kırdı. Pislik herifin sesi hiç de korkmuş benzemiyordu. "Sadece yap dostum. Sana güveniyorum."

Endişelendiğim ben değildim.

İlk kez silah kullandığımda, Caspian ve Lincoln ile Crestview Gölü'nde on üç yaşındaydım. Babalarımız bizi berbat ritüellerinden birinin daha ortasına atmıştı. O gün hepimiz erkek olmuştuk.

Bir tetiği nasıl çekeceğimi bilirdim ve sezgilerim genellikle oldukça yerinde olurdu. Ama bu orospu çocuklarına bir saniye bile güvenmedim. Onları tanırıyorsa, iki kutu da asitle doluydu ve en iyi arkadaşımın yüzündeki eti yakmak üzereydim. Muhtemelen işitme duyusunu da mahvedecek ve kör olmasına neden olacaktım. Hayır, teşekkürler.

"Sen de siktir git. Bunu yapmayacağım," dedim Leo'ya, sonra döndüm ve silahı önümde duran adama doğrulttum. "Senin lanet olası bir sadakat anlayışın var."

Benim sınırim yok. Yapamayacağım hiçbir şey yok.

Anniston'a o sözleri söylerken hatalıydım, çok hatalıydım. İşte bu bok... bu benim limitimdi.

"Her zaman gidebilirsiniz." Cüppeli adam kapıya doğru eliyle işaret etti. "Kimse sizi kalmanız için zorlamıyor."

Silahı ona uzatıp dışarı çıkmaya başlamıştım ki kızın yüzü gözümün önüne geldi, mutfakta şarkı söyleyip dans edişi, o elbisenin içinde nasıl görüldüğü, parmaklarına boşaldıktan sonra nasıl koktuğu. Tam şu anda ona ne yaptıklarını bilemezdim. Eğer şimdi gidersem, muhtemelen asla öğrenemeyecektim.

Siktir! Sikeyim. Siktiğimin siktiğimin siktiğimin siktiğimin.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, köklerini çektim ve duvarlarda yankılanan bir uluma sesi çıkardım.

"Vur şu lanet kutuyu, seni korkak," diye bağırdı Leo bana.

"Hayır, lanet olsun sana." Cüppeli adama baktım. "Başka bir yolu olmalı."

Sessizce bana baktı.

Lanet olsun, onu öldürmek istedim. Üçünü de öldürmek istedim.

"Tenekeyi vur," diye bağırdı Leo.

Sesi kulaklarımda çınladı, odanın küçük odasında yankılandı.

"Hayır," diye bağırdım.

"Yap şunu."

Anniston'ın masum yuvarlak gözlerini hayal ettim.

"Tenekeyi vur Chandler." Leo'nun göğsü her nefeste kabarıyordu. Bir elimi gözlerime ve yüzüme götürdüm.

"Ateş et. Can. Can," dedi tekrar.

Terli ama hareketsiz elim silahı sıkıca kavradı. Parmağım tetiğin üzerindeydi. Zaman durmuş gibiydi ve her şey sessizleşti. Kulaklarımdaki çınlama bir fısıltıya dönüştü. Bir nefes verdim ve ateş ettim, merminin havada ağır çekimde uçuşmasını izledim. Kutu patladı, duvara ve Leo'nun yüzüne kahverengi sıvı fişkırdı.

Bir an gerildi, sonra nefesini bıraktı. Derin, içten bir kahkaha odayı doldururken omuzları çöktü. "Bunu yapabileceğini biliyordum, seni pislik." Gülmeye devam etti. "Bir yerlerde çelik gibi taşakların olduğunu biliyordum."

Yanımdaki adam derin ve duygusuz sesiyle, "Şimdi diğer kutuyu vur," dedi.

Dondum kaldım.

Leo gülmeyi kesti.

"Az önce ne dedin sen?" Ona sordum. "İkinci kutuyu vur."

"Hayır. Sikeyim hayır. Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Başımı salladım, inançsızlık nefesimi çaldı ve boğazımın kapanmasına neden oldu. "Tenekeyi vurdum, şimdi onu o lanet sandalyeden kaldır."

"Korkarım bu işler böyle yürümüyor."

"Kim demiş? Sen mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve silahı havada salladım. "Yoksa silahı tutan adam mı?"

Arkamda, bir tabancaya doldurulan şarjörün tanıdık tıkırtısını duydum.

Leo da duymuş olmalı. "Yap şunu, C. Eğer yapmazsan, yapacaklar ve bunu sen de biliyorsun." Sertçe yutkundum. "Senin olmanı tercih ederim. O amcıklar muhtemelen ıskalayacak ve beynimi uçuracaklar."

Sefil hayatım boyunca bir gün bile gözyaşı dökmemiştim, ama bu anda kendimi göz kırpmak zorunda buldum.

Başımı salladım.

"Yapamam." "Yapmak zorundasın."

Bir nefes üfledim.

"Güzel bir yüz kimin umurunda ki zaten. Aletimle bir sürü hatunu tavlayabilirim."

Ŗu anda amcıęı dűŖűnmek bu orospu çocuęuna kalsın. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Evet, sen de ylesin." Parmakları sanki kendini destekliyormuŖ gibi sandalyenin koluna yaslandı. "Tetiği ek de buradan siktir olup gidebileyim. Sidik gibi kokuyor."

BaŖımı arkaya eęip tavana baktım, betonun diğer tarafında İsa'nın, meleklerin ve azizlerin resminin olduğunu biliyordum. Tanrı'nın yaptığım onca Ŗey için beni affedeceğinden Ŗűpheliydim ama Leo'nun affedebileceğini umuyordum. Bir konuda haklıydı. Eęer ben yapmazsam, bu adamlar yapacaktı. Ve nereye niŖan aldıkları umurlarında olmazdı.

BaŖımı eędim ve en iyi arkadaŖıma odaklandım, Ŗimdi nasıl grűndűęűne baktım, lekesiz yűzűnű hafızama iŖledim. "ok zűr dilerim." Tetięi bir kez daha çekerken yanaęımdan tek bir damla yaŖ sűzűldű.

Otuz Dördüncü Bölüm

CHANDLER

Bitmişti.

Ben

yaptım.

Gözlerimi sıkıp kapalı tutarken göz kapaklarımın arkasında küçük ışık noktaları patladı. Gerçekliğimin sonuçlarıyla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Hayatımda ne olursa olsun güvenebileceğimi bildiğim iki kişi vardı: Caspian Donahue ve Leo Costello. Ve az önce onlardan birinin

onları indir.

Keşke o sandalyede oturan ben olsaydım. İçimdeki her şey parçalandı, sanki damarlarımdaki buz kırılmıştı ve şimdi kırılan parçalar parçalanarak beni lime lime ediyordu.

Sonra öfke geldi, acıyı bir kenara itip beni ele geçirdi. Neredeyse anında, başım çatlayana kadar içimi yakıp kavurdu.

Bu cehennem çukurundan çıkar çıkmaz, onlardan her şeyi alacaktım.

Her lanet şeyi.

"Aferin," diye gürledi kulağımın dibindeki derin sentetik ses.

Ses tonundaki eğlenceyi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. İlk olan şey havanın ciğerlerimi bir anda terk etmesiydi. Bir sonraki şey, kırmızı cüppeli bir adam göz bağını çözüp mükemmel dokunulmamış yüzünü ortaya çıkarırken Leo'nun kahkahasının boşluğu doldurmasıydı.

İki kutuda da hiç asit yoktu. Hepsi bir testti. Hastalıklı, sapkın, lanet bir test. Bu pisliklerin meşhur olduğu şey buydu, kafanın içine girmek.

Bu büyük bir akıl oyunuydu ve kontrol için savaşıyorlardı.

Yanımda duran adamı bornozunun önünden yakaladım ve vücudunu kendime doğru çektim. "Bunu senin için yapmadım."

"Ne söylediğine dikkat et. Henüz işin bitmedi," dedi başka bir kapı açılırken, bana şu kaçış odası oyunlarından birini hatırlattı.

Adamı bıraktım, sonra doğruca Leo'ya gittim, artık tamamen çözülmüştü. "İyi misin?" Önünde çömeldim.

Sırıttı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yüzümü ellerinin arasında tutarak gözlerimin içine baktı ve yumuşak bir sesle konuştu: "Artık bu işin içindesin. Hem de dibine kadar. Şimdi canlı çıkmak için ne gerekiyorsa yap." Alnını benimkine yasladı,

Sesini daha da alçaltarak. "Ne gerekiyorsa yaparım." İkimiz de ayağa kalktık ve Leo kulağıma doğru eğilirken bir elini omzuma attı. "Bu orospu çocuklarını diğer tarafta yakalayacağız." Sonra kırmızı cüppeli adamın peşinden odadan çıktı.

Ne gerekiyorsa.

İçimden bir ses Leo ile olan sınavın yüzleşmek zorunda kalacağım en kolay sınav olduğunu söylüyordu, her ne kadar içimin derinliklerinde geçmemiş olsaydım şu anda ölmüş olacağını bilsem de. Kardeşliğin onlara karşı gelmeme ve bundan paçayı sıyırmama izin vermesinin imkânı yoktu. Leo'yu sırf inat uğruna öldürebilirlerdi. Sonunda tetiği çekmemin nedeni buydu. Onlara sadık olmayı seçmekle hiçbir ilgisi yoktu. Onun hayatını kurtarabilmemin tek yolu buydu. Bu artık kazanmakla ilgili değildi.

Hayatta kalmakla
ilgiliydi. Hay
sikeyim.

Anniston hâlâ buralarda bir yerdeydi. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bilseler bile, muhtemelen bu onu kurtarmazdı. Tek umudu bendim. Ne kadar şiirsel değil mi?

"Dönüşümünüz için hazır mısınız?" Siyah Pelerinli Adam sordu, bu ne demekse artık.

"Ben şahsen kendimi kusursuz buluyorum ama kararları siz veriyorsunuz, o yüzden..." Açık kapıdan geçmesi için elimle işaret ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer iki adam takip etmedi, beni ve ortadaki adamı yalnız bıraktı.

Bir sonraki mezar benzeri oda da bir öncekinin aynısıydı. Kırmızı alevli meşaleler, taş duvarlar ve beton zemin. Dikkatimi tavandan sarkan ve uçlarında kelepçeler olan iki zincir çekti. Yere bir göz attım. Pranga yoktu

Orada. İlginç. Geçen odada fark etmemiştim ama bu odanın her köşesinde kameralar vardı.

Başka biri daha izliyordu.

Sadist pislikler.

"Soyun," dedi siyah cübbeli ve beyaz maskeli adam.

"Kıyafetlerimin çıkmasının tek yolu, uzun bacaklı bir esmerin aletime aç bir şekilde kapıdan içeri girmesi." Zihnimin otomatik olarak Anniston'ı bu küçük fanteziye dahil etmesinden nefret ediyordum.

"Geçiş zamanı. Soyun ya da soyul. Seçim sizin." Ses tonu hiç eğlenmiyordu. "Tabii gitmeyi tercih etmezseniz."

Anniston'ın nerede olduğunu öğrenip onu buradan çıkarana kadar ayrılmak bir seçenek değildi. Yani, artık Leo güvende olduğuna göre, onu bırakabilirdim. Onun inatçı kıcı kendini bu karmaşanın içine soktu. Ama şu anda krala karşı elimizdeki tek koz oydu ve bunun da bir faydası yoktu. Hâlâ web sitesiyle uğraşıyor ve suçu bilinmeyen bir ortağa atıyordu. Malcolm Huntington hapisteydi ve bizi bu gizemli "ortağın" kim olabileceği konusunda kafa patlatmak zorunda bıraktı. Ancak kralın, güvende olduğunun kanıtı olarak kızını galaya getirmemi istemesi, onu konuşturmaya yakın olduğumuzu gösteriyordu. Yani onu burada bırakmanın suçluluğu beni öldürmese bile Grey Van Doren muhtemelen öldürecekti. O adamın neler yapabileceğini biliyordum. Bu adamlar onun eline su dökemezdi.

İçimi çektim ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. "Bu *geçiş* tam olarak nedir?" Kapüşonumu başımın üzerinden çekip yere atarken sordum. Tenis ayakkabılarımı çıkardım, sonra da joggers'ımı kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırdım. "Sadece söylüyorum... Eğer ben buradan aletim vücuduma düzgün bir şekilde bağlanmış olarak ayrılmazsam, sen de ayrılmazsın."

Kırmızı cüppeli bir başka adam odaya girerken adam "Kollar yukarı," dedi.

Kırmızı cübbelilerin grubun sürükleri olduğuna inanmaya başlamıştım. Siyah cübbeliler Darth Vader ses kutularıyla emir yağdırırken tüm pis işleri onlar yapıyordu.

Kollarımı kaldırdım ve şeytanın sürtüğünün bileğimi kelepçelemesine izin verdim. Neyse ki iç çamaşırımın üzerimde kalmasına izin verdiler. Normal zamanlarda sikimle gurur duyardım ama bu pisliklerin sikime yaklaşmasını istemiyordum.

Bileklerim bağlandıktan sonra iki adam da dönüp kapıdan çıktılar ve beni kollarım başımın üzerinde, çoraplarım ve iç çamaşırmıdan başka bir şeyim olmadan öylece bıraktılar.

Saniyeler geçiyor. *Tik tak. Tik tak.*

Sonra dakikalar.

Omuzlarım ağrımaya başlayana kadar.

Orada öylece oturup bütün gün o lanet kameralar karşısında beni mi izleyeceklerdi? Neyi bekliyorlardı? Ben doğaüstü değildim. Bu kaltakta şekil değiştirme olmayacaktı.

Sonunda kapı açıldı ve tamamen siyah giymiş bir adam -siyah pantolon ve siyah düğmeli bir bluz- içeri girdi. İnce, boyalı bıyıkları ve kaşları olan beyaz maskelerden biriyle kimliği gizlenmişti. Elinde siyah bir şey taşıyordu.

Bir çanta.

Bu orospu çocuğu kafama siyah bir bez torba geçirdi, sonra da boğazımın dibinden bağladı. Odada zaten loş kırmızı parıltı dışında neredeyse hiç ışık yoktu, ama şimdi hiçbir şey göremiyordum, sadece zifiri karanlık vardı.

"Fuuuuuuck," diye bağırdım buz gibi soğuk su çıplak tenimi bir kırbaç gibi keserken.

Tavandan başımın üzerine dondurucu bir yağmur gibi daha fazla su döküldü.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni kemiklerime kadar kesti. Vücudumu hangi yöne çevirirsem çevireyim, kaçış yoktu. Suyun buz gibi sıcaklığına rağmen etimin her santimi yanıyordu. Vücudun aynı anda hem donuyormuş hem de yanarak ölüyormuş gibi hissetmesi ne garipti.

Ağzımı kapattım ve burnumdan nefes alarak çantadaki tüm havayı içime çektim.

Gözlerim kapandı ve zihnimi beni başka bir yere, başka bir yere götürmeye zorladım.

Caspian, Lincoln ve ben Crestview Gölü kıyısındaki ateşin önünde durmuş Kipton Donahue'nin konuşmasını dinliyorduk. Bizden çok uzakta olmayan bir yerde, dizlerinin üzerine çökmüş, başlarına çuval geçirilmiş ve elleri arkadan bağlanmış üç kişi vardı.

"Bu insanların her biri bugün dünyamıza yük olan bir yükü temsil ediyor."

Ateşin hatırası beni sıcak tutmaya yardımcı oldu.

"Açlığı temsil ediyor," dedi Kipton bir kadının başındaki çuvalı kaparken. Babam siyah bir sandığı açtı ve içinden bir bıçak, bir silah ve bir balta çıktı. "Silahını seç."

Silahı seçtim çünkü ölmenin en hızlı ve daha az acı verici yolu gibi görünüyordu.

Bu, bir ruhum varken, onu şeytana teslim etmeden hemen önceydi. İyilik bulma umuduyla bir kadının canını aldım ve bu bana sadece aşağılanma getirdi. O günlerde *hızlı ve acısız olması* umurumda değildi.

Bu sefer kazanmalarına izin vermeyerek gözlerimi açtım.

Ağır, güçlü su ipleri tenimi dilimledi. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Torba sıırılsıklamdı ve her nefes alışımında ağzıma yapışıyordu. Acı göğsümü bir mengene gibi sıkıyordu, acımasız ve amansız.

Dişlerimi sıktım ve bitmesini bekledim. Nabzım kulaklarımda zonkluyor, nefesim sığlaştıkça kalp atışlarım yavaşlıyordu. Zemin ayaklarımın altından kayıp gitmeye başladı. Ya da belki bacaklarım artık beni taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Fiziksel olarak içimdeki her şey pes etmek istiyordu. Ama intikam beni ayakta tuttu. Öfke benim yakıtımdı.

Ve sonra... durdu.

Soğuk hava ıslak tenime çarparak ciğerlerimdeki rüzgârı dışarı attı. Çanta başımın üstünden çekilip alındı ve *vıcık vıcık* bir sesle yere fırlatıldı.

Siyah cüppeli adam kapıyı açtı ve su işkencecisinin odaya girmeden önce gitmesine izin verdi. "Tebrikler, arındınız," dedi siyah bir pelerini omuzlarıma örttükten sonra köprücük kemiğimden gevşekçe bağlarken.

Siyah.

Kırmızı

değil.

Dudaklarım konuşamayacak kadar titriyordu. Kemiklerimdeki ürpertiye asla atamayacaktım.

Hâlâ çıplak olan vücuduma baktım, suyun etimi kestiği yerler parlak kırmızı izlerle kaplıydı. Bazı yerlerde, basıncın derimi parçaladığı yerlerde küçük kan izleri vardı.

"İşte çıkış yolunuz." Odanın diğer tarafındaki bir kapıyı işaret etti.

Duvarlardan yayılan kırmızı parıltıdan başka bir şey yoktu ve gözlerim çantadan çıkmaya tam olarak alışamamıştı, bu da görmemi zorlaştırıyordu.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi ve geldiği yoldan geri yürüdü.

Bu lanet bornozu giymektense kendimi benzine bulayıp bir kundakçı inine girmeyi tercih ederdim ama kıyafetlerim sırlıslıklamdı ve başka seçeneğim yoktu.

Tüm dünyadaki en kötü hislerden biri ıslak çoraplardı. Islak çorapları sikeyim.

Onları çıkardım ve diğer eşyalarımın yanına yere attım. Yine de iç çamaşırını saklıyordum. Sırlıslıklam ya da değil.

Uyuşukluk kaybolmaya başladı ve el ve ayak parmaklarımdaki hissi yeniden kazanmaya başladım. Dişlerim takırdamayı bıraktı. Sonunda boğazımda ateş varmış gibi hissetmeden nefes alabiliyordum.

Bir kapı daha ve özgürdüm. Belki de bu yüzden son ritüele *kurtuluş* diyorlardı.

Birkaç adım attım, sonra ayaklarımın yakınında hızlı bir hareketle durdum. Lanet olsun.

Bu, adamın neden beni onunla baş başa bırakacağını söylediğini açıklıyor. Kapının dibinde daire şeklinde kıvrılmış, tüküren kırmızı bir kobraydı. Obsidian logosundaki yılanı tıpatıp benzemesinin bir tesadüf olduğundan şüpheliydim. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Bu şeyleri sekizinci sınıf fen dersinde öğrenmiştik. Nadiren ölümcül olsalar da insanı ciddi şekilde mahvediyorlardı.

Başını kaldırdı ve kobra başlığını tıslayarak açtı.

Kahretsin, Chandler, bu şey sinirlenmeden önce düşün.

Çantayı ve kıyafet yığınınyı yerden aldım, kumaşın ağırlığının onu hapsedecek kadar ağır olması için dua ettim - yani, kapüşonlu bir tişört ve eşofman altıydı - hepsini topladım, hepsini çantaya tıktırdım ve bu pisliğı temizlik ekibine bıraktım.

Adrenalinim kalbimi hızlandırdı. Kanım damarlarımda pompalanıyordu.

Tanrım. Hay sikeyim. İşe yaradı.

Çantayı yere bıraktım ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve yavaş, derin nefesler aldım.

Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

Bölüm Otuz Beş

Yan odayla ilgili ilk fark ettiğim şey, aslında bir *oda* olmadığıydı. Daha çok bir mabet gibiydi; beyaz duvarları ve mermer zeminiyle dairesel bir alan. Kırmızı alevlerin yerini yukarıdaki kilisedekiler gibi klasik avizeler almıştı. Kırmızı cüppeli adamlar duvarlar boyunca toplanmış, bir daire oluşturmuşlardı. *Bizi içeri kapatıyorlardı.*

Odanın bir tarafındaki yükseltilmiş bir platformun üzerinde tahtı andıran beş sandalye vardı ama bu sandalyelerde sadece siyah cüppeli üç adam oturuyordu. Beş sandalye. Beş sandalye.

Kan bağları. İki kişi eksik, Kipton ve Malcolm. Belli ki o adamlardan biri babamdı. Bu da diğer ikisinin Grey ve kral olduğu anlamına geliyordu. Bunca zamandır izliyorlardı.

Öfke görüşümü kararttı.

Grey ilk odada öylece duruyordu. Onlar bana Leo'nun yüzüyle Rus Ruleti oynatırken orada durdu ve hiçbir şey yapmadı.

"O da senin gibi oyun oynuyor," diye kulağıma fısıldayan mantığın sesi, platforma atlayıp onu ellerimle boğmamı engelledi.

Yavaşça nefes verdim. *Neredeyse bitti.* Tanrıya şükür. Lanet bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Onların altında, platformun hemen önünde, parlak siyah taştan yapılmış ve üstleri beyaz ketenle kaplı beş sunak vardı.

Odanın etrafındaki diğer kapılar birer birer açılmaya başladı ve cüppeli adamlar aceleyle dışarı çıktı.

Kırmızı cübbeler.

Benimki gibi siyah değil.

Yanımdaki sırada yerlerini aldıklarında hepsini inceledim, içlerinden tanıdık gelen var mı diye baktım. Bir... iki... üç... Odanın etrafındaki farklı kapılardan çıktıkça saydım. Sekizde durana kadar. Sadece sekizi dışarı çıkabilmişti. Belediye başkanı da dahil olmak üzere diğer yedisine ne olduğunu merak ettim. O da geldi mi? Belki de benim gelmeyi dilediğim gibi o da daveti reddetmişti. Artık çok geçti. Leo'nun dediği gibi, çok zor durumdaydım.

Ortakı siyah cüppeli adam ayağa kalktı ve oda ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Tebrikler. Son aşamaya kadar gelmeyi başardınız. Şimdi ödülünüzü teslim etmek istiyoruz."

Kurtuluş. Bu *bizim* kurtuluşumuzla ilgili değildi. Onların bize bir şey *teslim* etmesiydi.

Az önce çıktığımız kapılar tekrar açıldı ve kırmızı cüppeli adamlar onları odaya sürüklerken iç çamaşırlarından ve beyaz ipek bir bornozdan başka bir şey giymemiş on altı kız saydım. Yüzlerini beyaz bir hayvan maskesi - koyun ya da kuzu olabilir- örtmüştü. Çok ürkütücüydü, sanki *Sıradaki Sensin* filminden fırlamış gibiydi.

Buna ödül mü diyorlar?

Kırmızılı pisliklerden biri babam olduğunu tahmin ettiğim adama yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Bakışları kızlardan birinin üzerinde yoğunlaşırken duruşu sertleşti.

Sikeyim.

Kolunu adamın pençesinden kurtarmak için çabaladı, sözlü protestoları taktığı maske tarafından boğuldu. Mücadele eden tek kişi oydu. Evet. Bu kesinlikle Anniston'dı. Kiminle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer çenesini kapatmazsa, bu adamlar bir sonraki saklambaç oyunu için onu Grove'un ortasında kıştıracaklardı.

"Özür dilerim beyler. Ufak bir karışıklık oldu. Görünüşe göre adamlarımdan biri dışarıda dolaşmış ve istemeden de olsa yakalamaması gereken birini yakalamış." Özür dilemeyen bir kahkaha attı ve herkes onunla birlikte güldü. "Olur böyle şeyler."

Öyle mi oldu? Sokakta kadınları yakalayıp sonra da gülüp geçiyorlar mı? Deli olduklarını biliyordum ama... Tanrım.

"Tek sorun, son ritüelin bir kan kurbanı gerektirmesi ve bunun burada olmaması gerekiyordu, bakire olduğunun garantisi yok."

Kan kurbanı.

Ne. Ne. Sikeyim.

Bu sunakları açıklıyor.

"Ödül olarak onu seçerseniz, istisnalar yapılması gerekeceğini anlayın" diye devam etti.

Kelimeleri birbirine karıştı. *Bakire. Ritüel. Kan. Ödül olarak onu seç.* Beyaz cüppeler ve neredeyse çıplak bedenler.

Bu kadınların hepsini ya da en azından birini becermemizi bekliyorlardı. Tam burada, bu sunakların üzerinde, kutsal bir yerin altında, maskeli adamlarla dolu bu mabette. Bu son testti, ruhlarımızın gerçekten ne kadar karanlık olduğunu görmek için.

Görünüşe göre benimki oldukça ahlaksızmış çünkü Ayelswick kraliçesinin bir kızı olduğunu öğrendiğimden beri bu anı bekliyordum. Annem haklıydı. Anniston tıpkı annesine benziyordu. Bekâretimi çalan kadının yüzünü asla unutamayacaktım. On altı yaşımdan beri, annesinin benimkini yok ettiği gibi onun masumiyetini de yok etmeyi hayal ediyordum. Bunu düşünmek sikimin sertleşmesine neden oluyordu. Onun aşağılanması istiyordum. Gözyaşlarını ve teslimiyetini, çığlıklarını ve acısını istiyordum. Ben ve sadece ben. Başka hiç kimse bu hakkı kazanmamıştı.

Ama başka bir şey daha vardı, ruhumun derinliklerinde huzursuz edici bir şey, daha önce hiç hissetmediğim ve anlamadığım bir şey. Onu kırmak istedim. Ama başka bir şey daha vardı. Bunu *bu* şekilde yapmak istemedim.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve dondu kaldı. "Onu ben alacağım."

Anniston'ı tutan adam onu odanın diğer ucuna sürükledi, sonra da bana doğru itti. Tökezledi, sonra adamı itti.

"Dick," diye mırıldandı maskenin altından.

Sırtını göğsüme, kıkırını da kasıklarına dayamıştı. Sert sikimi kıkırının arasına bastırduğымda sendeleyerek nefes aldı.

Yanaklar. *Kaderden kaçış yok, bebeğim. Artık yok.*

Kolunu tuttum, onu yerinde tuttum ve sıcaklığının cildime sızmasına, hala donmuş kemiklerimi ısıtmasına izin verdim.

Babam -sanırım- bize katılmak için platformdan indi. "Ne dediğimi duydun mu?" Ses simülatörü kapalıydı ve sadece benimle sessiz ve alçak sesle konuşarak doğru tahmin ettiğimi bilmemi sağladı.

Sırıttım. "Birini kanayana kadar ilk kez becermiyorum."

Anniston'ın vücudu bana karşı sertleşti.

"Tam olarak anladığımı sanmıyorum." Bana bir bıçak uzattı. "Kan olduğundan *emin* olmalıyız."

Kan dökülmesinden payıma düşeni almıştım, çoğuna da ben sebep olmuşum. Bir bıçak gözümü korkutmazdı ama Anniston avucumun içinde titredi.

"Sana bende olduğunu söyledim."

Göremediğim bir yerden alçak sesle Gregoryen ilahileri yankılanıyordu.

Dies irae

Dies illa

Gazap günü.

Ne kadar uygun.

Platformdaki diğer iki adam gözlerini benden ve Anniston'dan hiç ayırmıyor, etrafımızda olup bitenleri görmezden geliyorlardı. Eğer onun kim olduğunu biliyorlarsa, buna engel olmadıkları kesindi.

Bazı sunaklarda iki erkek ve iki kadın vardı. Diğerlerinde daha fazlası vardı. Cüppelerini çoktan çıkarmışlardı ve birbirlerinin vücutlarını keşfetmekle meşguldüler. Oda çıplak ten ve inlemelerle doluydu. Bu kadınlar kesinlikle burada olmaya zorlanmıyordu. Sanki bir rol için seçmelere katılıyorlarmış gibi performans sergiliyorlardı. Körü körüne para ve güç peşinde koşan bu kadar çok kadının Kardeşlik'e akın etmesi berbat bir şeydi. Görmüştüm

Uzun vadede onlara ne yaptığını. Sonunda ne tür canavarlara dönüştüklerini biliyordum.

Tezahüratlar daha da arttı.

"Dışarıda yaptığın o pisliğin bir sonucu olacak," dedi babam, sonra Anniston'a baktı. "Ve onun kim olduğunu bilmediğimi sanma." Sonra sanki başlama işareti verir gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Sanırım bu sorunun cevabıydı. Onun kim olduğunu biliyorlardı. En azından babam biliyordu. Kraldan hâlâ emin değildim.

"Burası neresi?" Anniston sordu, sesi sessizdi ve vücudu benimkine karşı titriyordu.

Kulağına karşı sııttım. "Cehennem."

"Bahsettiğin kızlar bunlar mı? Kurtarmanız gerekenler mi?" "Hayır. Bu kızlar kendi istekleriyle buradalar."

"O zaman neden buraya geldin?"

"Şeytanın tahtını almak için." Eğer canlı çıkabilirsem. Şu anda dışarıda birinin frenlerimi kurcalamadığının garantisi yoktu.

"Ve bunu yapmak için beni kullanman gerekiyor."

Hayır. Onu kendi kişisel şeytanlarıma yem ediyordum.

"Yap," dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece yap." Sesi belirsizlik ve pişmanlıkla doluydu, sanki bunca zamandır beni asil bir keşif gezisinde takip ettiğini düşünüyordu ama şimdi o kadar da emin değildi.

Onun huzursuz olduğunu bilmek sikimi daha da sertleştirdi. Bu beni bir canavar mı yapıyordu?
Olabilir.

Bir kolumu beline dolayarak bornozunu açtım ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdirdim. Dudaklarım boynunda, kulağının hemen altındaki noktada geziniyordu. "Seni becermemi mi istiyorsun, Küçük Asi? Tam burada, tüm bu erkeklerin önünde?"

Göğsü kabarmıştı ve tek düşünebildiğim göğüslerinin ellerime nasıl mükemmel bir şekilde oturacağıydı. "Eğer bizi buradan çıkaracaksa."

"Bence yalan söylüyorsun." Elim aşağıya, külotuna doğru süzüldü. Sonra daha da aşağı. "Bence boğazına bıçak dayadığım ilk andan beri bunu istiyorsun." Pürüzsüz yarığında bir parmağımı gezdirdim. Çok ıslaktı ve hepsi benim içindi. "Sanırım o daracık küçük amcığını mahvetmemi istiyorsun." Bıçağın ucunu boğazının dibine yerleştirdim. "Sanırım karanlığı arzuluyorsun."

Sertçe yutkundu, boğazını bıçağa dayadı. Onun kanına, korkusuna, çığlıklarına duyduğum açlık düşüncelerime yabani otlar gibi, son odada bıraktığım kobra gibi sızdı. Lanet zehir damarlarımda dolaşıyordu.

"Yap şunu," diye homurdandı ve kanım kaynadı. Kontrol bendeydi.

Ben.

O değil.

Annesi değil. O lanet platformdaki adamlar değil.

Ben.

Onun alçakgönüllülüğü bana aitti.

Bornozunu kenara çektim, külotunu kışından çıkardım ve onu sunağın üzerine yatırdım. Lanet olsun, amı mükemmeldi. Çıplak, pembe ve şişmiş dudakları ihtiyaçla parlıyordu. Ağzım tadına bakmak için sulandı, sadece bir vuruş.

Ağlaması ve korkması gerektiği halde aç ve istekliydi.

Kulaklarımdaki nabız atışları arttıkça ilahiler daha da sessizleşti. Diğer her şey arka planda kayboldu ve ben sadece ona odaklandım. Elleri sunağın kenarını kavıyor ve bacakları bana yer açmak için ayrılıyordu. Yüzünü göremiyordum ama gözleri ihtiyaçtan kararmıştı.

Bunu o istedi.

Bıçağı boynuna, köprücük kemiğinin hemen yanına bastırdım ama bir şey derisini delmeden önce durmamı sağladı.

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Yap dedim." Ve sonra bıçağı derisine bastırdı, sadece kan çekecek kadar.

Bu tek bir hareket beni her şeyden daha çok tahrik etti. Onun korkusundan daha fazla. Onun boyun eğmesinden daha fazla. İntikamımdan daha fazla.

Aletimi serbest bıraktım, sonra ona doğru eğildim. "Sana sahip olmak üzereyim." Hızlı bir hamleyle köküne kadar içine girdim.

Vücudu öne doğru sarsıldı.

Ucu hariç hepsini çıkardım, sonra tekrar soktum.

"Oh, Tanrım," diye haykırdı.

"Bir dahaki sefere daha yüksek sesle. Seni duyabildiğini sanmıyorum."

İçimi kemiren bir açlık, ilkel bir dürtü kara, çarpık ruhumu serbest bıraktı. Tekrar bağırdığında ya da parmak eklemleri taşın kenarında beyazlaştığında durmadım. Bıçağı bıraktım, sonra saçlarından tuttum ve vücudunu kendime doğru çekmeye zorladım. Elimi göğsündeki kanın üzerinde gezdirdim, kanı tenine bulaştırdım. Vücudundan aşağıya, göğsüne, sonra tekrar boğazına.

Parmaklarım boynuna dolandı, her nefesini, her kalp atışını parmak uçlarımda hissettim.

Kahretsin, çok sıkıydı. Hem de çok sıkı. Sanki sikim için özel yapılmış bir eldiven gibiydi.

Omurgamdan aşağı boncuk boncuk ter damlıyordu. Her hamlem daha vahşı, daha şiddetli oluyordu, sanki onu becermek karanlığı yok edecek ve öfkemi serbest bırakacaktı. ığlıkları daha da yükseldi.

O anda yüzünü görmek, gözyaşları olup olmadığını bilmek için her şeyimi verirdim.

Umarım gözyaşları vardır.

Kral, kıymetli prensesini gözünün önünde kirlettiğimi biliyor muydu?

Onun düşüncesini bastırdım. Grey'in. Babamı. Vücutlarımızın arpışması ve onun kaygan sıcaklığıyla kaplanmış, sikimin etrafına gerilmiş sıkı duvarlarının hissi dışında her şeyi.

O. Öyleydi. Kutsaldı.

Cennet ve cehennem, yıldızlar ve ateşten oluşan ateşli bir patlamayla çarpışması gibi. Karanlık ve aydınlık, bulutlar ve şimşeklerden oluşan bir fırtına gibi derimin altında kıpırdandı.

İşte o andı. Bu benim hesaplaşma anımdı.

Koruyucu azizler şimdi bize bakıyor muydu?

Vücudu gerildi, amı kalınlığım karşısında sıkıştı.

Daha derine indim.

Ve daha derine.

Ta ki etrafımda titreyip nabzı atana, adımı haykırırken başını geriye atana kadar.

"İşte bu, Küçük Asi." Son bir kez daha dibe vurdum. "Artık sana sahibim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanarak amını dölleriyle doldurdum.

Boğazını bıraktım ve sikimi vücudundan çıkardım. Ter derimi kapladı ve ciğerlerim sanki on mil koşmuşum gibi yandı. Kanla kaplı elime baktım, sonra Anniston'ın yere yığıldığı yere, gevşek ve

Sunakta nefes nefese. Kırılmasını, masumiyetinin parçalarının ayaklarımın altında paramparça olmasını bekliyordum. Ama maskesindeki deliklerden bana baktı, o gözlerle, o muhteşem gözlerle, geniş ve duygu dolu gözlerle, sanki onu insanlarla dolu bir odada kendi hastalıklı tatminimden başka bir nedenle ihlal etmemiştim ve kendi parçalarım yere düştü. Vücudu kanla kaplıydı. Bembeyaz cübbesi kırmızıya boyanmıştı. Benim kendi kurbanlık kuzum.

Midemde asit çalkalandı. Kendimi rahatlamış, aklanmış hissetmeliydim. Bunun yerine, pişmanlık duman gibi üzerime çöktü, boğucu ve yoğun. Az önce ne halt etmişim ben?

Onu görmeye, yüzüne bakmaya ihtiyacım vardı.

Maskesine uzanıp onu başından çekmeye hazırlanırken, siyah cüppeli adamlardan biri bileğimi yakaladı.

Çelik mavisi gözleri benimkilere sabitlenmişti. *Gri*. "Çıkarın onu buradan."

Otuz Altıncı Bölüm

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bizi birbirimize bağlayan kordon hakkında konuşmamız gerekiyordu. Ayelswick'e dönüp Prens Alexander'a gerçeği söylemem gerekiyordu. Onunla evlenmemin imkanı yoktu. Sonra da gerisini kadere bırakacaktık. Bunun doğal bir ilerleyişi vardı.

Gözyaşlarımla yanaklarıma süzülmesini engellemek için gözlerimi kapattım. On sekiz yaşındayken babama verdiğim sözü hatırlayınca ürperdim.

Seni bir piyon olarak kullanmayı seçtiği anda bu söz paramparça oldu.

Dürüst olmak gerekirse, Chandler Carmichael'ı ilk gördüğümde kaderin bize hastalıklı bir şaka yaptığını anlamıştım. Evrendeki değişimi hissettim. Hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Sadece bunun böyle olacağını, bir tür ayinsel seks partisinde bir sunağın üzerine eğilmiş olacağımı hiç beklemiyordum. Hayatım boyunca savunduğum her şey - saflık, zarafet, duruş

-Artık alakasız hissediyordum. Onun bir dokunuşuyla kalbim küt küt atmaya başladı. Meme uçları sertleşti ve daha önce hiç hissetmediğim karanlık bir ihtiyaç içimde yuvarlanarak diğer tüm duyguları bastırdı.

Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım güçsüzleşiyor ve cüssesi yüzünden göbeğim zonkluyordu. Sadece fiziksel olarak derinlere inmemişti. Köklerini iliklerime kadar gömdü. Beni ruhuma kadar becerdi. Sert, acımasız ve cezalandırma amaçlıydı ama şimdi burada nefessiz ve bitkin yatarken bile bedenim daha fazlasını istiyordu.

Chandler'ın göğsü sırtıma ağır bir şekilde bastırdı. Ben soluk soluğa kalırken onun nefesi sendeliyordu. Bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi içimden kayarak çıkarken derin bir inilti çıkardı.

Artık sana sahibim.

Acımasız gerçeğin gözlerinin içine bakmasına izin vererek ona baktım.
Evet.

Senin var.

"Onu buradan çıkarın," diyen Grey'in sesini kalp atışlarımla sesi arasında belli belirsiz duydum. "Kanaması var."

Başka bir adam bileğimden tuttu ve beni sunaktan çekti.

"Bırak beni." Kolumu geri çekmeye çalıştım ama bu sadece adamın elini daha da sıkmasına neden oldu. Adam beni kapılardan birine doğru sürüklerken "Chandler," diye bağırdım.

Chandler diğer kadınların kendi istekleriyle burada olduklarını söyledi. Ben olmadığımı açıkça belirtmiştim.

Korku beni ele geçirdi. *Beni nereye götürüyordu?*

"Chandler!"

Yükseltilmiş bir platformda oturan adamlardan biri ayağa kalktı. Üzerinde Grey'in giydiği siyah cübbenin aynısı vardı. Yanındaki adam bir elini göğsüne götürerek onun merdivenlerden inmesini engelledi.

"Onu buradan çıkarın dedim," diye tekrarladı Grey.

Chandler beni kolumdan tutan adamı itti. "Geri çekil lan. Onu yakaladım."

Başımızın üzerinde bir yerden gelen Latince ilahiler odayı doldurmaya devam ediyordu. Chandler kapıyı açıp beni dışarı çekerken kimse yaptığı işi bırakmadı. Gecenin serin havası tenime binlerce iğne batması gibi çarptı. Kaldırım çıplak ayaklarıma sertçe vuruyordu. Açık yaramdan akan kan hâlâ göğsümden aşağı süzülüyordu. Chandler'ın üzerinde sadece siyah bir bornoz ve iç çamaşırı vardı.

Tanrıya şükür karanlık ve sessizdi. Dış dünyaya nasıl göründüğümüzü ancak hayal edebildim.

Arabasına vardığımızda tek kelime etmeden ya da bana doğru bakmadan bornozu kaldırıma fırlattı, sonra yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Bin arabaya." *Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.*

Telefonunu orta konsoldan aldı ve el fenerini arabasının etrafındaki zemine tuttu. Ön lastiklerin yanından ve altından geçti, sonra içeri tırmandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi hayatta tutuyor," dedi ayağıyla frene dokunurken, sanki basınca karşı direncini kontrol ediyormuş gibi, arabayı çalıştırdığında. Sonra uzun bir nefes verdi, görünüşe göre henüz ölmediğimizden memnundu, sonra kaldırımından uzaklaştı.

Gösterge panelindeki kadranları ve bazı düğmeleri karıştırdı ve birkaç dakika içinde tüm vücudum ısıtmalı koltuklarının sıcaklığını hissetti. Kollarındaki kaslara ve iri elindeki damarlara bakmaktan kendimi alamadım. Telefonundaki bir düğmeye bastı ve gösterge panelinin ekranında iki kelime yanıp söndü -Yürüyen STD- ve ardından bir telefon sesi duyuldu.

"Bana oradan çıktığını söyle," diye bir adamın sesi arabanın hoparlörlerinden duyuldu. Arka planda gürültülü bir müzik çalıyordu.

Chandler bir iç çekti. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet. Kulüpteyim, izin veriyorum-" Durakladı, "Adın ne tatlım?" diye sordu yakınlarda olduğu belli olan birine, sonra sesi yükseldi. "-Amanda, emin olmak için beni iyice bir muayene et."

Chandler kıkırdadı. "Eminim öyledir. Arka girişin açık olduğundan emin ol. Yola çıkıyorum."

"Anlaşıldı patron," dedi diğer adam ve sonra hat sessizleşti.

Sokaklar çoğunlukla boştu. Metal balkonlu tuğla binaların pencerelerinden sadece birkaç ışık parlıyordu. Chandler'ın dairesini çevreleyen kalabalık caddelerden ve yüksek cam binalardan çok farklıydı. Gökyüzü karanlıktı, tıpkı Chandler bana ilk dokunduğunda içimden kayıp gitmeye başlayan saygısızlık gibi. Şimdi onun içindeydim.

Hayatımda ikinci kez, başka insanlarla dolu bir odada, bir kilisenin altında, bir sunağın üzerinde seks yapmışım. Çok utanmalıyım. Katedrale geri koşmalı ve dizlerimin üzerine çökmeliydim. Bunun yerine, ben

her zamankinden daha canlı hissettim. Vücudumda hayatım boyunca uykuda olan her hücre uyanmıştı. Hâlâ dokunuşunun etkisindeydim.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazla olacağını
umuyordum. *O zaman neden
buraya geldin? Şeytanın
tahtını almak için.*

Ve bunu yapmak için beni kullanmalısın.

Beni kullanmaması için dua ettim.

Ortam sessizleştikçe, sözlerini daha çok inceledim. Sözlerini inceledikçe daha da endişelendim.

Yanıp sönen sarı ışıkları olan büyük bir kamyonun yanından geçtik. Altından çıkan döner bir fırça kaldırımdaki çöpleri süpürüyordu. Pencereden dışarı baktım, her şeyi içime çektim. Chandler önce sola, sonra sağa döndü, ışığın kırmızı mı yeşil mi olduğunu umursamadan.

Merak dikenli bir sarmaşık gibi etrafımı sarmıştı. Sessizlik çok fazlaydı. "O arkadaki de neydi?"

Chandler gözlerini yoldan hiç ayırmadı. "Kanaman var. Seni eve götürmeden önce temizlemem gerek."

"Hayır. *Bunu* kastediyorum." Parmağımla geldiğimiz yönü işaret ettim. Artık aramızda kilometrelerce bina ve yol vardı. "Hepsi."

Bir binanın arkasına yanaştı ve arabayı park etti, beni görmezden geldi ve dışarı çıktı.

Kapımı açtım ve dışarı fırladığımda neredeyse ona çarpıyordum. "O da neydi öyle?"

"Orada olmaman gerekiyordu."

"Oh, peki ya sen?"

Bakışları yüzümde, vücudumda, kanlı beyaz bornozumda ve iç çamaşırimda gezindi, sonra tekrar gözlerime geldi, beni inceledi, benimle alay etti, beni *uyandırdı*. Dudaklarını yaladı. "Bazen işleri olurluna bırakmak en iyisidir."

Yutkundum. "Eğer o kızları kurtarmak için orada değilsen, o zaman neden oradaydın? Grey neden oradaydı? Bunların Kardeşlik'le ne ilgisi vardı?" Duruşumu düzelttim. Belki de Kardeşlik'le hiçbir ilgisi yoktu. Belki de yanılmıştım. "Ne. Neydi? Neydi o?"

Onu oraya kadar takip ettim. Bir saatten fazla lanet bir zindanda oturdum, hayatım ve onun hayatı için dehşete düştüm. Kendimi ona verdim. Nedenini bilmeyi hak ediyordum.

"Bak, kardeşim de bu tür şeylerle ilgileniyor." Bir keresinde Yaz Sonu dedikleri bir gecede Liam'ı Ayelswick'in dışındaki ormana kadar takip etme hatasını yapmıştım. Bir kere yeterliydi. Ve gördüklerim beni heyecanlandırmadığı için değil, *heyecanlandırıldığı için*. Chandler'ın içinde beni çeken bir karanlık dönüyordu. Artık onun zevkini tatmıştım ve başka bir şey istemiyordum. İçimde şimdiye kadar var olduğunu bile bilmediğim yasak arzuları ortaya çıkarıyordu. *Tehlike karşısında tahrik olmak gibi*. "Herkesin kendine göre bir şeyi vardır. Seni yargılamıyorum. Sadece-"

"Ne?" Chandler beni tuğla duvara yasladı, sonra bileklerimi kavradı ve kollarımı başımın üstünde tuttu. Bana doğru bastırdı, kalçasını bacaklarımın arasında gezdirirken beni tuğla duvara doğru sertçe itti. Üzerinde hâlâ iç çamaşırimdan başka bir şey yoktu ve ince pamuklu kumaş sert aletini dizginlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri kısıldı ve içimde saf, çiğ bir ihtiyaç kabardı. "Sadece *ne*?" Kalçası göbeğime doğru esnedi.

Tanrım.

Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Seni oraya kadar takip etmeseydim, sıradaki kızla mı yatacaktın?" Güvensizliğimden utanarak gözlerimi kapattım.

Dudakları çene çizgim boyunca ilerledi, sonra boynuma indi ve tenimden bir saç teli uzakta durdu. "Kıskançlık senin rengin değil bebeğim."

Vücudumda aşağı yukarı karıncalanmalar oluştu. "Ben kıskanç değilim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Merak ediyorum."

Her iki bileğimi de bir eline aldı ve diğer elinin vücudumun ön kısmında gezinmesine izin verdi. "Bilmen gereken tek şey şu: Düşündüğün gibi değil, hatta yakın bile değil. *Seni* becerdim çünkü *seni* becermek istedim. Sonra seni oradan çıkarıp buraya getirdim çünkü her ne kadar alçakgönüllülüğünü arzulasam da bir başkasının seni böyle görmesine dayanamıyorum." Yüzünü benimkine bir santim yaklaştırdı. Parmağı külotumun üzerinden, amımın dikişi boyunca ilerlediğinde nefesim kesildi. "Bunu sonsuza kadar bırakmayacağını biliyorum ama şimdilik bırakmanı istiyorum." Külotumu kenara çekti ve bir parmağını içime soktu. Sesindeki vahşet ve beni becerme şeklinin anısı karşısında donup kalmış, yere yapışmışım. "Çünkü her erkeğin bir kırılma noktası vardır ve ben yaklaşık iki saattir benimkiyle flört ediyorum."

Sıcak nefesini dudaklarımda hissettim. Kalçalarım eline karşı sallandı, daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Kıkırdadı, alçak sesle ve derinden, parmağını dışarı kaydırды, sonra ağzına götürdü ve dilini parmağının etrafında döndürdü. "Hâlâ senin içindeyim, Küçük Asi." Aynı parmağını dudaklarıma sürttü. "Sana söylemiştim. Artık benimsin."

Otuz Yedinci Bölüm

Anniston'ı kulübümün arka kapısının dışında becermeden önce üst kata çıkarmayı başardım. Onun içine girdiğim anda, bir kezın yeterli olmayacağını biliyordum. Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı. Eroin gibi damarlarıma sızmış, beni tüketmiş, ele geçirmiş ve delirtmişti. Kimsenin ona bakmasını istemediğimden emindim. Beni bütün gün iç çamaşırlarımla görebilirlerdi ve bunun bir önemi yoktu. Zaten soyulmuş ve işkence görmüştüm.

Sayamayacağım kadar çok kez. Kimsenin benden alabileceği, uzun zaman önce çalınmamış hiçbir şey yoktu. Ama o? Aldığım tüm o şeyler -korkusu, alçakgönüllülüğü, gırtlaktan gelen inlemeleri- *benim* içindi. Başka kimse için değil. Apartmanımdaki kapıcı için değil. Leo için değil. Ve kesinlikle kendilerine Kardeşlik diyen o hasta herifler de değil.

Ona tişörtlerimden birini ve bir çift spor ayakkabı verdim, sonra kendim için bir çift aldım.

"Ofisinde her zaman yedek kıyafet bulundurur musun?" diye sordu, tıpkı onu merdivenlerden yukarı çıkarırken kulübe gözlerini dikip baktığı gibi etrafını incelerken.

Islak iç çamaşırlarımı çıkardım ve yere attım. "Bazen işim dağınık oluyor."

"Kanlı demek istiyorsun."

Bakışları sikime kayarken dudaklarını yaladı. Sonra beyaz bornozu yere fırlattı ve vücuduna verdiğim tüm zararı ilk kez görmeme -gerçekten görmeme- izin verdi. Kanla damgalanmış kurumuş parmak izleri göğsünün ve boğazının her yerinde vahşi bir tablo çiziyordu. Muhtemelen yarın tüm bunların altında çürükler olacaktı. *Onu ben işaretlemiştim*. Bu düşünce neden kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu?

Çünkü onu çürütmek, ısırmak ve her yerini işaretlemek istiyordum.

"O gün gömleğinde kan vardı." Nefesi hızlandı. "Mutfakta."

Aynı gün annesinin günahlarının bedelini ödemek için onun ağzını aldım.

Onu tekrar duvara yaslayıp sikmeyi düşündükten sonra spor ayakkabıların içine kaydım, sonra vücuduna bir kez daha baktım ve bunun bekleyebileceğine karar verdim.

Tişörtü başından geçirmek için hamle yaptı, ben de bileğinden tuttum. "Bekle. Hadi seni temizleyelim." Özel banyoma girdim ve onu ıslattım.

ılık su ile bir bez.

"O gün senin bir seri katil olduğundan yüzde doksan emindim," dedi kıkırdayarak. Hay sikeyim. Glş bile seksiydi.

Güldüm, derinden ve içimden. "yle mi?"

Omuz silkti. "Tetikiler de seri katildir."

"Bebeğim, gerçeklerden o kadar uzaktasın ki geri dönüş yolunu bulmak için bir haritaya ihtiyacın var."

Yarasını tekrar açıp kanatmamaya dikkat ederek el beziyle göğsünü silerken, gözleri göğsümdeki çizgilere takıldı. "Burada ne oldu?" Parmak ucunu kırmızı çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi, küçük şok dalgaları dokunuşunu takip etti.

İkimiz de aynı oyunun kurbanlarıyız. Aradaki fark benim bir seçeneğim olmasıydı.

Ona yaptığım şeyden sonra bana karşı nasıl bu kadar hassas, nazik olabilirdi? Hay sikeyim. Hâlâ tenindeki kanıtları temizliyordum. Onu yiyip bitirmek, her yerini keşfetmek istiyordum, tıpkı onun beni açıp her yerimi ortaya çıkarması gibi.

"Yok bir şey," diye cevap verdim, sonra da işini bitirmesi için bezi ona uzattım.

Bu geceden sonra karanlığa doğru ilerliyordum ve onu da yanımda götürmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Huzursuz bir gece daha, bir torba ot daha boşa gitti. Tavana baktım, zihnim Anniston'a sabitlenmişti, sonunda pes ettim ve güneş pencere perdelerimdeki çatlaklardan içeri girer girmez yataktan sürünerek çıktım. Elimi kapalı kapısının tokmağına dayadım, başımı tahtaya yasladım ve onu yatakta yatarken hayal ettim. Pürüzsüz bir ten, dolgun dudaklar, mükemmel kıvrımlar.

Daha iyi bir adam dün gece onun parçalanmış bedenini görür, sonra onu eve getirir ve geceyi onunla barışarak geçirirdi. Daha iyi bir adam suçluluk duygusuna teslim olur ve ona kullanıldığını değil, özel olduğunu hissettirirdi. Ama ben daha iyi bir adam değildim. Ben şeytandım, o ise bir melek. Ve şeytanların meleklere ziyafet çektiği bir karanlıkta yaşıyordum. Bu da beni eve gelip kapımı kapatan ve göğsümü tırmalayan sızıyı bastıran bir adam yapıyordu.

Kafadan kontak olmak başka bir şeydi. Leo'nun kafası sikilmişti. Lincoln'ün de. Ama ben? Kalbim sikilmişti ve bu bok ölümcüldü, beş mil yarıçapındaki herkes için zehirliydi. Bu yüzden insanlarla arama mesafe koyuyordum.

Sonra Anniston sorularıyla içeri daldı. Her zaman lanet soruları vardı.

O arkadaki neydi?

Seni takip etmeseydim, sıradaki kıızı mı sikecektin? Ne oldu burada?

Dün gece hakkında konuşmak istedi. Bu konuda konuşmamız *gerekiyordu*. Ama konuşmak dün gece olduğu gibi dokunmaya, dokunmak da sevişmeye yol açacaktı, çünkü ona karşı iradem tükenmişti. Bu yüzden onu uyurken bırakıp Leo'yu kontrol etmeye karar verdim.

Kapıdan içeri girdiğimde kulüp henüz açılmamıştı. Parlak, floresan tepe ışıkları siyah boyalı duvarları ve lekeli beton zemini aydınlatıyordu. Barmen bardakları bir bardak rafına dizerken, garsonlar tüm masaların kokteyl peçeteleriyle dolu olduğundan emin oluyordu. Bir teslimatçı, alkol kutularıyla dolu bir arabayı iterek içeri girdi. Sıradan bir gün gibi görünüyordu.

Ta ki ofisime girip babamı sandalyemde, ayaklarını masama uzatmış bir şekilde görene kadar. Pürüzsüz koyu renkli ahşabın bir köşesinde, giysilerim düzgünce katlanmış bir yığın halinde duruyordu ve en üstte cüzdanım vardı. Onları nasıl geri aldıklarını ya da o yılanı ne olduğunu bilmek bile istemiyordum. Boş bir sandalyenin arkasına siyah bir cübbe örtülmüştü.

Cüzdanı gri elbise pantolonumun arka cebine soktum. "Kıyafetlerimi geri verdiğin için teşekkürler ama buna ihtiyacım olmayacak." Bornozu aldım ve ona fırlattım.

Bacaklarını indirdi ve dik oturdu, parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. "Artık sen de bizden birisin Chandler. Bunu kabul etmenin zamanı geldi."

"Yaptığın şeyleri gördüm ve bunun bir parçası olmak istemiyorum." Grove'daki o gecenin anıları rüyalarım istediğimden daha fazla giriyordu.

Babam ayağa kalktı, benden bir iki santim kadar yüksekti. Koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Dün gece bir an durup bornozunun neden kırmızı değil de siyah olduğunu düşündün mü hiç?"

Evet, ama aklıma geldiği anda bir kenara ittim. Siyah cübbenin tek bir anlamı vardı. Dün gece bu çok açıktı.

"Hayır, ama eminim bana söyleyeceksin."

Sandalyemi masamdan uzaklaştırdı, sonra tereyağlı deri koltuğa doğru başıyla işaret etti. "Otur."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarına karşılık verdim.

Kıkırdadı. "Tamam. Nasıl istersen öyle olsun." Masamın köşesine oturdu, uzun bacaklarını önüne doğru uzattı. Açık gri takım elbisesi kaslı vücudunu sarıyordu. Babam da tıpkı benim gibi üniversiteye kadar futbol oynamıştı. Elli yaşında bile formunu korumayı başarmıştı. "Yıllar önce bir hizmetçimiz vardı. Renee." Kendi kendine gülümsedi.

onun adından bahsetti. "Tanrım, muhteşemdi. Sarı saçları ve çok güzel gözleri vardı."

Omzuna vurdum. "Ve sonra onu becerdin. Son." *Muhtemelen bir grup başka erkeğin önünde bir törenle.* Takım elbise ceketimin düğmelerini açtım, rahatlamaya hazırdım. "Harika bir hikâye baba. Bir dahaki sefere bana sonunu tahmin edemeyeceğim bir hikâye anlat."

Dik durdu. "Hamile kaldı. Küçük bir oğlu oldu. Babası gibi bronz tenli. Parlak yeşil gözleri tıpkı annesi gibi."

Kalbim daha hızlı, daha öfkeli atıyor, göğsümde bir düğüm oluşuyor ve midem sıkışıyordu. Kusmam gerekiyordu.

Bebek bendim. O bendim. Pierce Carmichael benim biyolojik babamdı. Annemin benden nefret etmesine şaşmamalı. Arkadaşı üst kata gelip sikimi emerken onun mutfakta oturup mimozalarını yudumlamasına şaşmamalı. Kırık bir kalbin fiziksel bir hatırlatıcısından başka bir şey değildim - eğer bir kalbi varsa.

"Ama bir sorun vardı, bir hata yaptılar-"

Hata mı? Ben lanet bir hata mıydım?

Çenem sıkıştı. "Çık dışarı."

"Sıçıp batırıyorsun" diye hırladı.

Avuçlarımı masamın üstüne vurdum. "Defol git!"

Kapıya doğru iki adım attı, sonra dönüp tekrar bana baktı.

Kör edici duygulardan oluşan noktalar görüşümü doldurdu. Öfke. Acı. Kafa karışıklığı. Hepsi nefes almamı zorlaştırıyordu. "Bir hizmetçiyle yatıp onu hamile bırakman, sonra da utanmamak için hayatım boyunca bana yalan söylemen içimi ısıtacak mı sanıyorsun? Birden kendimi ait hissetmem mi gerekiyor?" Bakışlarıyla karşılaştım ve şeytanın gözlerinde kendimden parçalar gördüğüm için boğazım düğümlendi. "Getir dedim. Siktir git. Dışarı."

"Radcliffe dün gece Anniston'ın orada olduğunu biliyor. Onun sesinin senin adını söylediğini duymuş." Keskin sesi havayı kesip geçti. "Derisini kana buladıktan ve onu o sunakta becerdikten hemen sonra. Şimdi senin saçma isteğine boyun eğeceğini mi sanıyorsun? O gösteriden sonra çekip gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun?" Kendi kendine kıkırdadı.

Sırıttım. "O da uzaklaşmakta zorlandı. Ve adamlarınız onu sokaktan alıp götürmeseydi orada olmayacaktı."

Babamın sesi öncekinden daha gür çıkıyordu. "Bu bir oyun değil Chandler. Norveç Kralı ne yaptığını öğrenirse yanıp kül olacak evlilik anlaşmasına kralın ne kadar bağlı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kiminle taşak geçtiğinin farkında mısın?"

"Kiminle taşak geçtiğimi çok iyi biliyorum." Bakışlarımı keskinleştirdim. "Sen biliyor musun?"

Ofisimden çıkar çıkmaz Caspian'ı aradım. "Eşyalarını topla, aşık çocuk. Ayelswick'e gidiyoruz." Babamın sandalyenin üzerine bıraktığı bornoza baktım. Son teslim tarihini sikeyim. "Bu saçmalık şimdi bitiyor."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Chandler'la aramdaki bu şey -her neyse- morfin iğnesi gibiydi. Dozuna bağlı olarak sizi uyuşturma ya da öldürme gücüne sahipti. Onunlayken başka hiçbir şey yoktu - annemin ölümünün acısı, evden uzakta olmanın korkusu ve babamın ihanetinin acısı. Chandler'la birlikteyken, hepsine karşı hissizdim.

Ve sonra dün gece beni dışarıda bıraktığı ve şu anda beni odamda yalnız bıraktığı gibi anlar vardı, kaybettiğimi hissettiğim anlar

nefesimi soğuk sessizliğe bırakıyorum.

Bu sabah erkenden çıktığını duydum, duştan akan suyu duydum, sonra yatak odasının kapısını kapattığında çıkan tıkırtıyı. Sonra sessizlik.

Tam yataktan kalkıp sıcak bir banyo yapmak üzereydim ki yatak odamın kapısını açtı. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

"Ne?" Hâlâ atletim ve pijamalarımınla yataktan fırladım. "Şimdi mi?" Babama beş gün süre vermişti. Bugün dördüncü gündü.

"Yine mi dil engeli olayı?" *Pislik herif*. Sesi soğuktu. Görünüşe göre başladığımız yere geri dönmüştük. "Eşyalarını topla dedim." Kapıdan çıkarken sırtı bana dönüktü.

"Dün gece hiçbir şey ifade etmedi mi?" diye bağırarak istedim.

Aslında bağırdım, "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir şey yapmayacağım.

Babam istediğin şeyi yaptı mı?"

Odaya geri döndü ve benden birkaç santim ötede durdu. "Bilmen gereken tek şey gideceğimiz." Yeşil gözleri tam olarak tanımlayamadığım duygularla doluydu, zümrüt derinliklerinde bir fırtına dönüyordu. "Eve gidiyorsun." Ağzının kenarları zalim bir sırıtişla kıvrıldı. "Nişanına."

İşte oradaydı, aşırı dozun soğuk ürpertisi ciğerlerimdeki havayı donduruyordu. *Nasıl öğrendi?* Tüm konuşmalarımız arasında kaçınmayı umduğum buydu. O nişan artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve eve döner dönmez, hiçbir şey *olmayacaktı*. Ama ona gerçeği söyleyip benimkini söylememesi için yalvaramazdım.

"Bunu

açıklayabilirim."

"Zahmet etmeyin."

Nefesimi içime çektim, uzanıp ölmeyi reddettim. *Asi*. "Bu görücü usulü bir evlilik." Yutkundum, gergindim ama ona gerçeği söylemem gerekiyordu. "Onu tanımıyorum bile. Birbirimizi hiç görmüyoruz. Çıktığımız falan yok. Bize arkadaş bile diyemem." Ve ona şu anda onunla evlenmemin mümkün olmadığı gerçeğini söylediğimde, muhtemelen düşman olacaktık.

Bir nefes daha alamadan Chandler beni duvara yapıştırdı. Bakışlarıyla beni delip geçerken, her bir sert santimi her bir yumuşak parçama baskı yapıyordu. "Bize ne derdin?" Başını yana eğdi. "*Biz* arkadaş mıyız?"

Bunun cevabını bilmiyordum.

"Öyle olduğumuzu sanmıyorum, *Prenses*." *Prenses*. Küçük *Asi* değil. Kalbim yanıyormuş gibi hissediyordum, ağrıyor ve yanıyordu. Her an tek yapması gereken içeri uzanıp onu elleriyle ezmekti ve kül gibi uçup gidecekti. "Yine de aletim dün gece rahim ağzına lanet olası bir matkap gibi vuruyordu." Gözleri karardı. "Hikâyeni umursayan birine sakla."

Nefes verdim, yenilmiştim. Oynamaktan çok yorulmuştum. Vücudum tükenmişti. Zihnim tükenmişti. Kalbim utanç ve tutulmayan sözler yığını içinde yerde yatıyordu.

*Omuzlar
geriye.*

Çene yukarı.

Gülümse.

Terbiyene dikkat et.

Asla sesinizi yükseltmeyin.

Maskeyi tak.

Bu benim ilk hatamdı, maskenin düşmesine izin vermek.

Kibar ve pratik bir gülümsemeyle onu yerine oturttum. "Kıskançlık senin rengin değil."

Aramızda uzun bir sessizlik uzandı. Sadece sert nefeslerimizin sesi duyulabiliyordu. Arzunun karanlık dalları, somut bir şey gibi içimde çiçek açtı ve bizi birbirimize bağladı.

"Bunun kıskançlık olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi şiddetli bir sahiplenmeyle titriyordu. "Anlaşma şu; benden önce kimin geldiği umurumda değil." Parmak ucunu göğsümdeki kesik boyunca gezdirdi. Kesik derin değildi, sadece deriyi parçalayacak ve kan akıtacak kadar vardı ama et hâlâ hassastı. Zonkluyor ve hassas. *Tıpkı geri kalan her yerim gibi.* "Çünkü benden sonra kimse kıyaslanamayacak." Kesiğin üzerine bastırdı, yarararak açtı, sonra parmağının ucundaki kan damlacıklarına baktı. "Ben senin kan dolaşımındayım." Eğildi, yüzümü iki eliyle kavrarken alnını alnıma dayadı. "Kıskançlık görmedin. Henüz görmedin." Burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdirdi. "Şimdi çıkar şunu."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne?"

"Önemsiz insanlar için ayırdığın o lanet olası maske." Parmağının tersini yüzümün yan tarafında gezdirdi, şefkatle, saygıyla, kendi maskesinin bir anlığına da olsa yere düşmesine izin verdi. "Onu benimle takamazsın. Artık takamazsın."

Chandler'ın özel jeti Grey'inkinin iki katı büyüklüğündeydi. Dış kısmı tamamen siyahtı, kanatlarda ve motorda krom izleri vardı. İçerisi yumuşak krem rengindeydi ve birbirine bakan şık gri deri kanepeler, düz ekran bir televizyon ve ıslak bir bar vardı ve bunlar sadece ana bölümdü. Kalkıştan sonra Chandler bir elinde birası, diğer elinde telefonuyla kanepelerden birine uzandı.

diğerini. Kime mesaj atıyordu? Ben bu kadar çok isterken onun dikkatini kim çekiyordu?

Kitaplarımdan biriyle diğer kanepenin köşesine kıvrıldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona bakmadan edemiyordum. Derin düşüncelere daldığında dilinin dışarı çıkıp dolgun dudaklarını ıslatmasına, çenesinin keskin hatlarına ve oradaki saç tozuna. Uyluklarımın arasındaki o tüylerin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Yumuşak ve gıdıklayıcı mıydı yoksa kaba ve sert miydi? Kalçalarım kendiliğinden sıkıştı ve meme uçlarım mavi sundress elbisemin ince kumaşına çarptı. Bu uzun bir uçuş olacaktı.

"Beni içeri al," diye sordum, aramızda bir veba gibi yayılan sessizliği nihayet bozarak. "Maskemi takmamı istemiyorsun. Beni içeri almanı istiyorum." Odasına girmenin bir yolunu bulmuştum. Belki kafasının içine girmenin de bir yolunu bulabilirdim.

Telefonundan başını kaldırdı, parlak gözleri içine işliyordu. Yüzünü bir gölge kapladı. "Bunu yapamam, Küçük Asi. Burası karanlık."

En azından Prenses yerine Küçük Asi olmaya geri dönmüştüm.

"Tüm düşüncelerine ihtiyacım yok. Sadece şu anda düşündüklerine."

Chandler artık beni korkutmuyordu. Tehlikeli olduğunu biliyordum ama çoktan tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmışım. Artık geri dönüş yoktu. Zehrini içmeye hazır bir şekilde odanın içinde duruyordum.

"Şu anda mı?" Bakışları gözlerimden bedenime indi ve aramızda bir akım vızıldadı. Sanki zaten bana dokunuyormuş gibi tenimin her yerinde bir sıcaklık oluştu.

Başımı salladım.

Koltuğundan kalktı ve yavaşça benimkine doğru yürüdü. Avını takip eden bir yırtıcı hayvan ya da taze kan kokusu alan bir köpekbalgı gibi. "Şu anda, değerli prensin her yaklaştığında amcığının onun için damlayıp damlamadığını merak ediyorum." O

Üstüme çıktı, kendini kalçalarımın arasına sıkıştırdı ve elbisemi belime doladı. Kalçaları ileri geri sallanıyor, ereksiyonunu merkezime sürüyordu. "Onun sikine boşaldığında adını haykırmayı mı istiyorsun?" Bir eliyle boğazımı kavradı. Başım kanepenin kolunun üzerine düştü. Tüm vücudum karıncalanmıştı, bir sinir yığınının başka bir şey değildim. "Kalçalarının iç kısımlarında morluklar bırakır mısın?" Aşağı uzandı ve diğer eliyle amımı avuçladı. *Aman Tanrım.* "Prensini seni bir kötü adamın yapması gerektiği gibi beceriyor mu?"

Ona doğru eğildim, bedenim çaresizdi, muhtaçtı, daha fazlasını istiyordu. *Lütfen.*

Eğildi ve dişlerini sundress elbisemin üzerinden göğüs ucuma geçirdi. Kokusu, o erkeksi odunsu kokusu ciğerlerime doldu ve beni kendimden geçirdi. "Şu anda seni becerdiğimde ne tür sesler çıkaracağını merak ediyorum."

Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve eline karşı sallandım.

Parmağını pamuklu külotumun içine soktu ve kumaşı ıslattı. "Siktir, sen de en az benim kadar sikilmişsin," diye homurdandı. Haklıydı. Çok fena sikilmiştim. Aramızda çekip duran, bizi birbirimize yaklaştırıp sonra da ayıran bu görünmez kordon nihayet kopmak üzereydi. Ritüeller yok. Seyirci yok. Oyun yoktu. Sadece ben, o ve bu inkar edilemez güç.

"Çıkar şunu." Kendini yukarı kaldırdı ve elbisemi çekerek başımın üzerinden sıyırdı, sonra sütyen giymediğimi görünce alçak sesle, gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Siktir, seni banyoda gördüğüm o günden beri o memeleri tekrar görmek için can atıyorum." Elleri kendi gömleğine gitti, onu kafasından geçirip elbisemin yanına yere fırlattı. Arkasından bir silah çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bir silah. Öyle olmasaydım donup kalırdım.

tahrik oldu. Düğmelerini çözdü ve hararetle bir telaşla pantolonunu çıkardı, aramızda iç çamaşırlarımızın ince kumaşından başka bir şey bırakmadı.

Bu pek çok nedenden dolayı yanılttı. Bunu bu kadar çok istememeliydim. İhanetim muhtemelen krallığımız ve Norveç arasında sessiz de olsa bir savaş başlatacaktı. Ve Chandler bana birkaç çürük ve kırık bir kalbin izlerinden başka bir şey bırakmayacaktı, beni herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derin bir şekilde kesecekti. Ama umurumda değildi. Onu istiyordum, bunu istiyordum. Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim.

Elini amımın üzerinde gezdirdi, orta parmağı dikiş boyunca ilerlerken ileri geri sürttü. Sonra üç parmağını birbirine bastırarak klitorisimi tokatladı. Sertçe. "Hâlâ istiyor musun, Küçük Asi?" diye sordu, geri dönmem için bana son bir şans vererek.

Sırtımı dikleştirdim ve "Evet" diye inledim. Zihnim ve kalbim hızla çarpmasına rağmen sesim sessizdi.

Elini tekrar merkezime sürttü. Kalçalarım ona doğru bastırdı ve o da daha sert bir şekilde geri itti.

Boxer külotunu kalçalarına kadar indirdi, sonra ayaklarıyla tekmeleyerek çıkardı ve sikini serbest bıraktı.

Yüce Tanrım, bunun içime sığmasına imkân yoktu. Başı kalındı ve prekum ile parlıyordu, sallanıyor ve onun yontulmuş karın kaslarına çarpıyordu. Çok uzun. Çok kalın. Ve damarlar... Tanrım, damarlar. Yine de ipek gibi pürüzsüz görünüyordu ve ağzım tadına bakmak için sulandı.

Chandler bir yumruğunu uzun boyunun etrafına birkaç santim boşta kalacak şekilde sardı, sonra ucunu külotumun üzerinden dikiş yerime sürttü.

Onları çıkarmak için hamle yaptım ama beni durdurdu. "Bırak kalsın," dedi onları yana kaydırıp ıslak, çıplak ve tamamen onun merhametine kalmış amımı ortaya çıkarırken. "Sarayına girdiğinde ve babana sarıldığında, ne zaman

Prensiniz sizi yanağınızdan öper ve evinize hoş geldiniz derse, beni kalçalarınızın arasında hissetmenizi istiyorum. Teninde beni koklamalarını istiyorum." İçime hafifçe girdi, sadece ucu, ama etrafımda gerildiğimi hissetmek için yeterliydi. "Artık kime ait olduğunu bilmelerini istiyorum."

Düzensiz adetlerim ve kötü genetiğim sayesinde on altı yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyordum ama Chandler bunu bilmiyordu. Sormadı bile. Tek umursadığı, her şeyimi sahiplendiğinden emin olmaktı. Bunda ciddi berbat ama erotik açıdan ilkel bir şey vardı.

Gözlerinde karanlık parlarken parmakları kalçalarımın saplandı. Kıçımı deri koltuktan birazcık kaldırdı, sonra tek bir hamleyle içime daldı. Chandler nazik değildi. Aldı. Sahiplendi. Sahiplendi.

"Böyle sikilmek hoşuna gidiyor." Sıkı vücudunun her kıvrımı ve kıvrımı kaygan terle kaplanana kadar beni daha derin, daha sert dövdü. "Sert istiyorsun." Pazılarını kavradım ve her itişini karşıladım, vücudumu onunkine çarpmak için her tutuşunu kullandığında. Vahşi, çılgınca ve hayvani bir şeydi ama bir ip koptuğunda, delilik kontrolü ele geçirdiğinde tam da böyle olması gerekiyordu. Kaos. Ham ve gerçek. Chandler buydu. "Benim verebileceğime ihtiyacın var."

Bir bacağımı beline dolayarak daha da derine inmesini sağladım, o kadar derine ki canım acıdı. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmek istememiştim.

"Siktir," diye homurdandı, nefes nefese ve hırıltılı. "Ani, siktir."

Adımı söyledi, gerçek adımı.

Bir elini boğazıma götürdü ve bana her çarpışında daha sıkı kavradı. Teni benimkine çarpıyor, havada yankılanıyordu. Göğsüne yapıştım, titredim, ezildim, erimiş bir lav havuzundan başka bir şey olmayana kadar eridim.

"Benim için gel," dedi, sesinden seks damlıyordu. "*Üstüme* gel."

Klitorisimi leğen kemiğine bastırdım, bu hissin bitmesini istemiyordum.

Eğildi ve omzumu ısırды, sonra ağzını kulağıma götürdü.

"Gel dedim."

Onun sözleriyle orgazmım vücudumda dalgalandı, beni tepeden tırnağa kavradı, duvarlarım kasıldı ve onun etrafında sıkılaştı. Başımı arkaya attım ve haykırdım, ses odanın her yerinde yankılandı.

Chandler kalçalarını yavaşlattı, sonunda kendini tamamen içime gömdü ve hareketsiz kaldı. Vücudu gerildi ve göğsünden derin bir hırıltı yükselirken, siki serbest kalmasıyla birlikte zonkladı. "Siktir." Hiç çekilmeden üstüme yığıldı. "Sanırım Leo'ya elli dolar borçluyum," dedi ağır nefesler arasında.

"Leo'nun bunlarla ne ilgisi var?" Eğer Leo'yla benimle yatma konusunda iddiaya girdiğini söyleseydi, onu bu uçaktan atacaktım.

Sırıttı, sonra terli saçlarımdan bir tutamı alınımdan itti. "Sen bir çığlıkçısın, bebeğim." Aleti içimde zonkluyordu. *Aman Tanrım. Şimdiden mi?* "Ve bu benim yeni favori sesim."

Kırkıncı Bölüm

Chandler külotumu tekrar yerine yerleştirdikten sonra parmaklarını kumaşın derinliklerine bastırarak benimle birlikte kumaşı da ıslattıktan sonra oturduk. Hâlâ çıplaktı, bacaklarını önünde uzattı ve ayaklarını cam sehpayaya dayadı. Bir kolu kanepenin arkasına uzanırken, diğerkolu omzuma dolandı ve beni yanına çekti. Onun sıcaklığında, onun kokusunda, *ikimizin* kokusunda kaybolmuştum. Seks kokusu.

Kendimi onun yarı kalkık sikinden başka bir yere bakmaya zorladım. "Çıldırmayacaksın ve benden tekrar nefret etmeye başlamayacaksın, değil mi?"

"Senden nefret etmiyorum." Sesi daha yumuşak ve sakindi, bir zamanlar beni neredeyse mutfağında boğacak olan duygusuz canavara hiç benzemiyordu.

"Bundan emin misin?" Gülümsedim, engel olamadım. *Senden nefret etmiyorum.*

"Tanrım, soru sormayı hiç bırakmayacak mısın?"

Beni içeri almayı reddeden bir adamdan başka nasıl bir şey öğrenebilirdim ki?

Aleti karnına doğru seğiriyordu. Her saniye daha da sertleşip kalınlaşmasını izledim. Bu sefer kendimi başka tarafa baktırmadım.

Bana baktı, gözleri karanlıktı. "İstiyorsan senindir." "Ne?"

"Aletim. Aç bir köpek gibi bakıp duruyorsun." Sırıttı ve içim pelteye döndü. "Sadece nefes nefese kalmanı bekliyorum."

Her zaman pislik.

Sözleri doğrudan merkezime bir sıcaklık atışı göndermesine rağmen dudaklarımı yuvarladım. Kan dolaşımdaki gerginlik omurgamdan aşağıya doğru aktı, karnımı sıktı ve meme uçlarımı sertleştirdi.

Chandler sıırıttı, sonra elini omzumdan çekip bir parmak ucunu meme ucumun üzerinde gezdirerek vücudumun gözle görülür tepkisiyle alay etti. "Al onu, Küçük Asi. O muhteşem dudaklarını sikimin etrafına sar."

Sözleri aklımı yatağımdaki o güne, bizi bitirmesi gereken ama sadece kapıyı açıp beni karanlığına davet eden o çarpık, zalim, vahşi ana geri götürdü.

Bu sefer izin istiyordu. Chandler Carmichael'ın bildiği kadarıyla izin istiyordu. Ve bunu ona vermek, onu tatmak, onun tarafından kullanılmak, onu memnun etmek için çaresizdim. Ona doğru eğildim.

Kucağında, sikini okşadığı yerden birkaç santim ötede. İpeksi teninin altında kalın damarlar kabarmıştı. Tepesi kalın ve parlaktı, uzunluğu göz korkutucuydu. Dudaklarımı başının üzerinde gezdirdim ve uyarılmışlığıyla ıslattım.

Chandler'ı ilk gördüğüm andan beri, sanki damarlarında buz dolaşıyormuş gibi soğuk ve mesafeliydi. Onu eritecek kişi ben olmak istedim. O gücü istiyordum.

"Bu da benim," dedi, ucunu ağzımın içine itmeden önce dudaklarımı daha fazla prekumla boyadı. "Her santimine sahip olana kadar durmayacağım." Dilim başının etrafında döndü ve o daha derine itti. Sonra daha derine. Onu santim santim emdim, dilimi bildiğim en iyi şekilde onun etrafında kıvırdım.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdandı. "Hepsini al." Bir an bile tereddüt etmeden kalçalarını itti. Nefes almak için mücadele ettim ve tekrar itti. Ve tekrar. Acımasızca ve özür dilemeden ağzımı doldurdu, beni gerdi. Beni boğuyordu.

Kitaplar size bunu anlatmadı. Filmler göstermedi. Kelimeler ya da kullanım kılavuzları yoktu. Chandler Carmichael gibi bir adam tarafından sahiplenilmek sadece deneyimlenmesi gereken bir şeydi.

Boğazımın arkasına vurduğunda öğürdüm. Ağzımın kenarlarından ve çenemden aşağı tükürükler döküldü ve gözlerim yaşardı. Parmaklarım kalçalarının yanlarına saplandı, onu ittim, sonra daha yakına çektim.

Bir eliyle uzandı ve yanağımdan bir damla gözyaşı sildi. "Böyle ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?"

Kalbim parçalandı ve vücudum bu adamı tanıma, beni içine almasını sağlama, onun benim içime sızdığı gibi benim de onun içine sızma ihtiyacıyla yandı.

Aleti dilime karşı nabız gibi atıyordu. Daha sert sıktım, onu daha hızlı pompaladım. Başını kanepeye yasladı ve kalçalarını daha sert ve daha hızlı salladı. Elleri saçlarımda dolaşıyor, beni yönlendiriyor, kontrol ediyor, tutuşunu ağzımı sikmek için bir çapa olarak kullanıyordu.

"Kendine dokun bebeğim. Ben ağzını sikerken sen de amınla oynama."

Sıcaklık omurgama kadar yükseldi. Külotum sırılsıklam olmuştu, benimle birlikte, *onunla* birlikte. Her hareket ettiğimde pamuğun klitorisime sürtündüğünü hissettim, bu da beni daha fazla hareket ettirdi. Taşlama, ihtiyaç duyma, arama. Kanım damarlarımda hızla akarken nabzım kulaklarımda atıyordu. Arzu doruğa ulaştı ve neredeyse sadece onun zevkinden boşalana kadar içimde şişti. Elim amımın üzerinde gezdirdim, bir parmağımı içine sokmadan önce hafifçe avuçladım.

Alçak, vahşi bir hırıltı göğsünün derinliklerinde titreşerek beni devam etmeye teşvik etti. Avucumu klitorisime bastırdım, parmağımı içeri ve dışarı iterken oraya baskı, sürtünme ekledim.

"Bana durmamı söyle. Kalçama dokun. Eğer yapmazsan, lanet olası boğazından aşağı boşalacağım." Kalçaları neredeyse duracak kadar yavaşladı ve saçlarımdaki tutuşunu gevşetti.

Ben dokunmadım.

Ona durmasını söylemedim.

Daha sert emdim, onu teşvik ettim.

Sonra boğazımın derinliklerine boşalırken gözlerimin içine baktı. "Tanrım. Siktir." Kalçaları dokunuşuma karşı titredi. İniltisinin sesi küçük alanda gümbürdedi.

Ben yaptım.

Başparmağını ağzımın bir köşesinde gezdirip döl kalıntılarını ve tükürüğümü silerken bakışlarına hapsolmuş bir şekilde ona baktım. O

Bana sahip olmak istediğini söyleyip duruyordu. Ben de ona sahip olmak istiyordum. O zevk homurtularının ve kontrolünü kaybetme şeklinin bana, sadece bana ait olmasını istiyordum.

Uçak yolculuğunun geri kalanını Chandler telefonunda her ne yapıyorsa onu yaparken uyuyarak geçirdim. Arada bir, bir saniyeliğine gözlerimi açıp bana baktığını fark ettim. Ama tek kelime etmedi.

Grey ve beni havaalanına getiren aynı şoför bizi almak için bekliyordu.

Dışarı çıktığımda hava farklıydı. Ağaçlar daha yeşil görünüyordu. Çiçekler daha parlak görünüyordu. Nedense Ayelswick daha küçük görünüyordu. Bir şeyler değişmişti. Ya da belki de değişen bendim. Sırf babam gitmem gerektiğini söyledi diye, hiç tanımadığım bir adamın peşinden körü körüne okyanusu aşip giden o saf kız değildim. Kalbim aynı anda hem kabarıyor hem de acıyordu. Burası benim evimdi. Her zaman benim evim olmuştu. Genç bir kızken hep daha fazlasına sahip olmanın, küçük ülkemizin sunamadığı şeyleri deneyimlemenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Artık tadına baktığıma göre, artık basitlikle tatmin olabileceğimden emin değildim. Sürdüğümüz her kilometrede acım daha da derinleşiyordu.

Saray -evim- bir istisnaydı. Dışarıda her şey farklıydı. Burada ise her şey aynıydı. Kubbeli bir tavana sahip açık fuayeden sütunlar ve kemerli kapılarla kaplı bir koridora doğru ilerlerken kristal avizeler yolu aydınlatıyordu. Chandler'ın çatı katı temiz, canlı ve moderndi. Bizim sarayımız ise tarihi mobilyalar, süslü süslemeler ve özenli duvar halılarıyla zengin, zamansız ve görkemliydi.

Şoföre çantalarımı odama getirmesini söyledim. Açık odalardan geçerken, duvarlarda asılı paha biçilmez tabloların yanından geçerken vücudum gergin bir enerjiyle uğulduyordu. Zihnim dinlenmeme izin vermiyordu. Eşyalarımı yerleştiremiyordum. Liam'ı göremiyordum. Babamla konuşana kadar hiçbir şey yapamazdım.

Duvarlarda yankılanan her adımda daha hızlı hareket ettim. Kalbim daha hızlı atıyordu. Ciğerlerim daha da daraldı. Chandler tam arkamdaydı. Yanımdan hiç ayrılmadı.

Koridorun sonuna, babamın odasına ulaştık. İçeri adımımı attığımda kemerli kapı üzerimde belirdi.

Baba oradaydı, Palladyan pencerelerin önündeki sandalyesinde her zamanki gibi korkutucu görünüyordu.

Kendimi çelikleştirdim. Onu gördüğüm için mutlu olacağımı, rahatlayacağımı sanmıştım. Tek hissettiğim öfkeydi. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Babamın gözlerinde hiç acı, gerçek acı görmemiştim, annemin öldüğünü öğrendiğimizde bile. Şu anki bakışı sanki yüzüne bir tokat atmışım gibiydi. Gözlerini benden Chandler'a çevirdi ve bakışları soğudu, çenesi gerildi, bana kan davalarını hatırlattı, her ne idiye.

Kızgınlık içimde yükseldi ve kararlılığımı güçlendirdi. "Günlerce pencereden dışarı baktım ve seni bekledim. Asansör kapılarının açılmasını izlerken nefesimi tuttum, sadece eve gelmemi talep ederek kapılardan içeri dalacağını biliyordum." Sesim çatallaştı. "Hiç gelmedin." Bacaklarım güçsüzdü, sanki her an kopup beni dizlerimin üzerine çöktüreceklermiş gibi hissediyordum. Göğsüm parçalanıyormuş gibi hissediyordum, parçalara ayrılmakla dünyayı ateşe vermek arasında gidip geliyordum. En kötüsü de bana y a n ı l d ı ğ ı m ı söylemesini istiyordum. O naif, küçük kız hala ona bakıyordu.

ve büyüklüğü gördü, bunun bir hata olduğunu söylemesini istedi. Ama söylemedi. "Beni orada bıraktın." Artık bağıırıyordum. "Beni oynamaya zorlandığım bir oyunda yem olarak kullandılar ve sen bunun olmasına izin verdin." Onu bekledim ama hiç gelmedi. Annem haklıydı. Kendimi kurtarmalıyım. "Hastalıklı bir saplantıyı beslemek için beni kurban ettin."

Burada, bu odada başka insanlar da vardı. Onları daha önce fark etmemiştim ama şimdi gözlerini üzerimde hissediyordum. Bakışlarım Mabeyinci'den Bekleme Lordlarından birine ve babamın sekreterine doğru dolandı ve sonunda Chandler'a takıldı. Güçlü çenesi bir çizgi halindeydi. Parlak gözleri karanlıktı, yakıcıydı, beni iliklerime kadar yakıyordu. Morfinin damarlarıma girmesine izin verdiğimde hızla atan kalbim yavaşlamaya başladı. *Uyuştum*. Ve sonra, acısız ve kalp ağrısız hissederek - sadece *özgür* olarak- babama döndüm, sözlerim sessiz ve sakindi. "Sen bir kral değilsin. Sen bir korkaksın."

Liam önüme geçerek elini omzuma koydu. "Bu kadar yeter, Ani."

Elinden kurtulup geriye doğru sıçradım. "Senin de bundan haberin var mıydı? Sen de bunun bir parçası mıydın?"

"Neyi biliyorsun?" Bir elini siyah saçlarında gezdirdi, sonra ensesine dayadı. "Tanrım, Ani, beş dakikadır dinliyorum ve hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. New York'ta olman gerekiyordu. Sana mesaj attım. Sen de bana mesaj attın."

Bana mesaj mı attı?

Ona mesaj attım mı?

Benim telefonum. Telefonum

Grey'deydi. Liam'ın nerede

olduğum hakkında hiçbir fikri

yoktu.

Sessizlik odanın üzerine çöktü. Havada gerginlik uğulduyordu. Acı bir gerçeği öğrenmek üzere olduğundan emin olduğum kardeşim için kalbim

kırıldı.

Babam Chandler'a ters ters baktı, sözlerimi, duygularımı... *beni* görmezden geldi. "Sonra konuşuruz."

"*Konuşmanın* nesi var?" Chandler bir adım öne çıkarak tahta doğru ilerledi. "Benim işimde insanlar hep *konuşmak* ister. Bana her zaman bahane üstüne bahane sunmak isterler." Babamın birkaç adım önünde durdu ve iki güvenlik görevlisi onu çevrelediğinde ukala bir gülümsemeye sırttı. Tanrım, o gülümsemeyi arzulamaya başlamıştım. "Ben tam bir pislik değilim." Kıkırdamak için durakladı, çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Dinliyorum. Onlara bir şans veriyorum." Gülümsemesi düştü ve ifadesi giydiği takım elbise kadar karardı. "Ama dinleyebileceğim her şeyi dinlediğimde, güzel takım elbisemi giyip kapılarından içeri girdiğimde, konuşma zamanı biter." Sesi alçaldı. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Dehşet içime doğru ilerledi. Chandler'ın en kötü halini gördüğümü sanmıştım. Bir şey bana yanıldığımı söylüyordu. "Ödeme zamanı."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım ama Grey Van Doren yanında ikisi de tanıdık olmayan iki adamla odaya girince ağzımı kapattım.

Bölüm Kırk Bir

CHANDLER

Öfke ve gazap göğsümde çarpışıyor, yoluma çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir şekilde içimde dönüyordu.

Anniston'ın hissettiği acı, sesinin etrafına dikenli tel gibi sarıldı ve sözleri havada dans ederken içimi parçaladı.

Onu incitti.

Ben de yaptım ama günahlarımın izlerini dışarıda bıraktım. Onun kalbi kırıldı ve derisi yüzüldü.

Onun acısı benimdi. Çünkü ona nasıl hükmedeceğimi ve onu nasıl zevke dönüştüreceğimi biliyordum.

Onun gözyaşları benimdi. Çünkü onların tadını takdir ediyordum. Vücudu işaretlemek için benimdi. Ruhu benim olacaktı.

Benimsediğim bir gerçek, bağlı kaldığım bir doktrin varsa, o da benim olanı koruduğumdur.

"Chandler..." Onun tatlı sesi ve masum gözleri sadece şeytanlarımı besledi. Bu boku sevdiler, onunla beslendiler. Boğazını sikerken bana bakan o gözlerin ve adımı haykıran o tatlı sesin anısı zihnime kazınmıştı.

O sesi tekrar duymak, dudaklarının sikime sarıldığını görmek istiyordum. Benden nefret etmesini göze alamazdım ve yapmak üzere olduğum şey için benden nefret edecekti. Hayatta bazı şeyleri görmemezlikten gelemezsin.

"Gitme vaktin geldi Prens." Ona verdiğim lakabı kullanmamın imkanı yoktu. Lakaplar mahrem ve kişiseldi, doğrudan bir zayıflığa işaret eden lanet olası bir neon tabelasıydı. Derimin altına girdiğini ve ruhuma doğru bir delik kazdığını kimsenin bilmesine izin vermeyi reddediyordum. En azından bu iş bitene kadar.

"Bu her neyse, yapmak zorunda değilsin." Sesi titriyordu. *Onun hayatı için yalvarıyordu.*

Neden onu koruyordu ki?

Çünkü sizin karanlığınızı kucaklasa da, özünde iyidir.

O hâlâ onun babası ve senin yapabileceğin zalimliği hissetti.

Anniston benim zalimliğimin sadece bir örneğini görmüştü. Gölgelelerde gizlenen çok daha fazlası vardı, hınzır bir sırıtışın ardında pusuya yatmış bir canavar

ve soğuk gözler. Ona gerçekte kim olduğumu gösterebilirdim. Ama babasının bencilliği yüzünden yeterince acı çekmişti ve onu incitmek istemedim. Bu şekilde değil. Artık istemedim.

"Liam, kız kardeşini al ve git." Onun da burada olmasına gerek yoktu.

Liam beni görmezden geldi, uzak bakışlarını Caspian'a dikmişti. Her nefes alışında göğsü kabarıyordu. "Senin öldüğünü sanıyordum."

"Uzun hikâye. Sonra konuşuruz," diye cevap verdi Caspian. Odaya girdiğinde takındığı sert ifade Anniston'a baktığında yumuşadı. "Bunun için gerçekten burada olmamalıydı."

Liam sertçe yutkundu, sanki geri kalanımıza güvenmiyormuş gibi sadece Caspian'la konuşuyordu. Onu suçlayamazdım. Hiçbirimiz örnek vatandaşlar değildik ve Lincoln de çok şüpheli görünüyordu. Onun olayı buydu. "Onu odasına götüreceğim ama sonra geri geleceğim." Liam Anniston'ın kolunu tuttu. O da geri çekti. Sırıttım. Benim küçük asim. "Bu her neyse -" kralla bizim aramızda bir işaret yaptı "- her ne yaptıysa, bunun hesabını vermesini istiyorum."

Ses tonunda, sözlerinin anlattığından daha karanlık bir hikâyeye işaret eden bariz bir gerginlik vardı. Ben de onun bütün gün kadın peşinde koştuğunu sanıyordum. Bana Leo'yu hatırlattı. Caspian'ın ona arkadaş demesine şaşmamalı.

Anniston'ın bakışları üzerimdeydi, muhteşem yüzünü acı ve korku boyuyordu. Tanrım, o yüzü ellerimin arasına almak, onu bir duvara yaslamak ve ölesiye öpmek istiyordum. *Neden onu henüz öpmemiştim?* Neden onun tadına bakmamıştım? Dürtü o kadar güçlüydü ki, vücudunu kendime bastırana kadar herkesi yolumdan itmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Bu iş biter bitmez yapmayı planladığım ilk şey buydu - dolgun alt dudağını ısırarak ve dilimle ağzını sikmek.

Keşke babasına zarar vermeyeceğime dair ona söz verebilseydim ama sözümü tutmamak, bulaşmamayı tercih ettiğim türden bir karmaydı.

Başka bir itirazda bulunmadan Liam'ın kolunu tuttu ve kendisini odadan çıkarmasına izin verdi.

Onun yokluğunda, şu anda benim hakkımda ne tür şeyler düşündüğünü tahmin ettiğimde ve bunların doğru olduğunu bildiğimde göğsüm çöktü. Onu takip etmek, düşündüğünün aksine bir adam olmadığımı kanıtlamak istedim. Ama bu bir yalan olurdu. Ve babasıyla olan bu şey ondan daha büyüktü, benden daha büyüktü, bizden daha büyüktü.

Sikeyim.

Lincoln'e baktım. "Her şey hazır mı?" Tam da bu ana hazırlanmak için bütün gün ona, Grey'e ve Caspian'a mesaj atmıştım.

Lincoln, Grove'dan kurtardığımız dört kızı nereye götürdüğümüzü benden başka bilen tek kişiydi. Müşterilerimden birinin Tennessee'nin Blue Ridge dağlarının derinliklerinde bir kulübesi vardı. Bir borç karşılığında tapusunu aldım. Benimki gibi avantajları olan bir işte kim 401k ve sağlık sigortası gibi şeylere ihtiyaç duyar ki? Oraya güvenli ev diyorduk. Linc ve ben sırayla haftada bir oraya gidip yiyecek ve dağlarda yaşayan dört kızın ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyin stoklandığından emin oluyorduk. Lyric artık Linc'in hayatına geri döndüğüne göre, oraya giderken onu da yanında götürmeyi planlıyordu. Lyric'in de başından zehirli şeyler geçmişti, bu yüzden umarım bu onlara ilişki kurabilecekleri birini verirdi. Fiziksel yaraları uzun zaman önce iyileşmişti ama zihinsel sorunlar burada kalmaya devam edecekti. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Her gün kendi özel cehennemimde yaşıyordum.

Lincoln'ün gözleri benimkilerle buluştu. "Evet. Lyric şu anda orada."

"Güzel." Eğer işler umduğum gibi giderse, çok yakında bir sürü arkadaşı olacaktı. Caspian ve Grey yürüdüler ve doğrudan güvenlik görevlilerinin önünde durdular, gözlerini kırpmadan. Kımıldamadan. Odanın geri kalanı

bakışlarımı Lincoln'ünkilere dikip "Üç... İki... Bir" diye mırıldandığımda sessizdi.

Bir sonraki nefesimi almadan önce, Lincoln bokun üzerindeki bir sinek gibi kralın üzerindeydi. Onu sandalyesinden çekip çıkardı ve elleri arkada, yakındaki bir masanın üzerine yatırdı. Lincoln dirseğini aldı ve kralın yüzünü sert ceviz yüzeye bastırdı. Ağzının kenarlarından salyalar akarken kafası bir gümbürtüyle tahtaya çarptı. Bu herifin kurallara göre oynamayı becerememesi çok kötüydü. Profesyonel bir MMA dövüşçüsü olabilirdi. Onun yerine yeraltı bokunu seviyordu.

Linc kollarını, kürek kemikleri neredeyse birbirine değecek kadar çektiğinde Winston bir kükreme sesi çıkardı.

Linc omzunun üzerinden geri kalanımıza baktı. "Bundan sonrasını kim halledecek?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve boğazımı temizledim. "Bakın, kimsenin egosunu ezmeye çalışmıyorum ama sanırım hepimiz en büyük aletin bende olduğunu biliyoruz."

Lincoln bir kahkaha attı. "En büyük sik *sensin*."

"O da var. Ama Grey yakın bir ikinci."

Grey kıkırdadı, tahmin etmem gerekirse bu nadir görülen bir şeydi. Onu sadece soğuk ve steril görmüştüm. "Sen devam et."

Lanet bir zevkle.

Yavaşça masaya doğru yürüdüm. Ellerim kralın bileklerini kavradı. Lincoln dirseğini Winston'ın yanağında tutarken, ben üzerine eğildiğimde vücudum ağırlığıyla onu tuttu. Ses tonumdaki eğlenceyi gizlemeye bile çalışmadım. "Bunu duydun mu? Konsey oylama yaptı. Sıra bende." Yüzümü doğrudan onunkinin önüne getirdim. "Diğer taktiklerimiz işe yaramadığı için farklı bir yaklaşım denemeyi düşündük." *Boktan fetişinizi sürdürmek için kızınızı büyük kötü kurda yem ettiğinizden beri*

seni mahvedecek. Winston'ın gözleri ateşle parlıyordu. Ya da belki korkuydu. Bunu söylemek zordu. "Bunu basit tutacağız ve *Tat için Tit* diyeceğiz." Tekrar ayağa kalktım. "Önce ne yapmalıyım? Kıllı kışını mı sikeyim? Kızına yaptığım gibi kanını mı akıtayım?" Bu orospu çocuğunun götüne gerçek sikimi sokmaya hiç niyetim yoktu ama... fedakârlıklar ve tüm o saçmalıklar. Sadece ucunun bile onu korkutmaya yeteceğinden emindim.

Dişlerini sıktı. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Kızlara yalvardıklarında böyle mi söylüyorsun?"

Caspian öne çıktı ve bana silahımdan çok daha eğlenceli görünen bir bıçak uzattı. *Gösteri zamanı, orospu çocuğu.*

Winston'ın yüzünün yan tarafına tuttum. Lanet olsun. O ve Lincoln'ün yara izleri aynı olabilirdi. "Şu anda gözümü kırpmadan seni kesip açabilirim. Bir yerde taze kanın iyi kayganlaştırıcı olduğunu duymuştum." Diğer elimle takım elbise pantolonumun düğmesini açtım. "Kandan iyi kayganlaştırıcı olur mu Majesteleri? Çaresiz kızları becermek için mi kullanıyorsunuz?" Pantolonumun fermuarını açtım. Metalik törpü sessiz odada bir zincir senfonisi gibi yankılandı. "Oh, doğru ya. İşemeyi tercih ediyorsun." Grove'daki kızların anıları içime çöktü ve kanımın kabarmasına neden oldu. Bıçağı derisine bastırdım ama sadece yüzeyini kırabildim. *Şimdilik.* "Bize videoları nerede çektiğini söyle."

Gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolmuştu ama hâlâ konuşmuyordu. O kadar sessizdi ki, birbirimizin kalp atışlarını duymadığımıza şaşırdım. Lincoln dirseğini kralın yüzüne dayamıştı. Gözlerinde, bazen çarpık başını kaldıran o küçük delilik parıltısı belirdi. Caspian ve Grey'in ne yaptıklarını merak ediyordum, ama Winston'a o kadar odaklanmışım ki, bakıp öğrenemedim.

"Normalde bu bana göre değil ama berbat ebeveynlik yüzünden tüm o üniversite deneysel deneyimini kaçırdım." Elime aldım

Winston'ın pantolonunun kemerini, kumaş yırtılana kadar çekiştirdi ve sonunda pes etmeden önce etine battığı yerde bir iz bıraktı. "Görünüşe göre yetişmem gereken bir şeyler var." Daha sert çekiştirdim, daha fazla yırtıldı ve solgun teninin bazı kısımları ortaya çıktı. "Ya da belki..." Dilimi ağzımın damağında tıkırdattım. "Belki de aletimi prensese saklayabilir ve bu bıçağın sapını senin göt deliğini yok etmek için kullanabilirim." Bıçağı kıkına götürdüm ve kumaşı sonuna kadar yırtmak için kullandım.

Planımızı uygulamaya koyduğumuz andan itibaren Anniston'ın dangalak babasına gazap yağdıracak kişinin ben olmayı umuyordum. Kibriti çakacak ve bu orospu çocuğunu yakacak gücün bende olduğunu bilmek göğsümü kabartıyordu. Ama aynı zamanda bunun ben olmak *zorunda* olmadığını da biliyordum. Herhangi birimiz şu anda benim durduğum yerde durup ne gerekiyorsa yapabilecek kadar hırçındık.

Bıçağın ucunu çıplak etinin üzerinde gezdirdim. *Ne gerekiyorsa.*

Tam o sırada Liam odaya girdi. Babasını görünce yüzü soldu. Yüzümü buruşturdum ve dişlerimin arasından bir nefes çektim. *Evet. Bu garip olmalı.*

Onu kısırdığımdan beri ilk kez, kral oğlunu gördüğünde elimde titredi. "Bekle!" Nefesi ağır ve sertti. "Dur. Sana bilmek istediğini şeyi söyleyeceğim."

Bıçağı uzaklaştırıp bileklerini bıraktıktan sonra pantolonumu bağlarken içimde rahatlama ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Lincoln dirseğini kaldırdı ve masadan uzaklaştı. Caspian kısık gözlerle kralı inceledi. Grey arkasına uzandı ve emniyetten çıkarılan bir silahın tıkırtısını tanıdım.

Kral ayağa kalktı, göğsü kabarmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Köprünün diğer tarafında, saray bahçelerinin arkasında bir kulübe var. Orası

Bir tepenin dibinde ve ağaçlarla çevrili. Yıllardır orada kimse yaşamamış." Muhtemelen kendine gelmeye çalışarak bir elini yüzünde gezdirdi. "Aradığınız şey bu."

Grey bana baktı. "Git." Parlak mavi gözlerini karanlık kapladı. "Onunla ben ilgilenirim."

Bölüm Kırk İki

Odam bıraktığım gibi duruyordu. Hiçbir şey değişmemiştir. Ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu.

Chandler dışarıda, koridorun sonunda, Tanrı bilir babama ne yapıyordu ve ben nedenini bilmediğim asi bir çocuk gibi odama gönderilmişim. Çılgılık atmak, ayaklarımı yere vurup öfke nöbeti geçirmek, birinin -herhangi birinin- bana neler olduğunu anlatmasını talep etmek istiyordum.

"Caspian'a güveniyorum," dedi Liam. "Senin de bana güvenmen gerek. Olan şeyler var, anlayamayacağın şeyler; insanların arkasına saklanmayı sevdiği yalanlardan oluşan bir perde."

Ne anladığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Tanrım, insanların beni hafife almasından bıkmıştım. Perdenin diğer tarafında bir sunağın üzerine yatırılmıştım. Bedenim törensel bir ayinde kanlı bir kurban olarak kullanılmıştı. Chandler'ınki de aynı insanlar tarafından dövülmüş ve yara bere içinde bırakılmıştı. İzleri gördüm ve gözlerindeki azabı okudum.

Babamın sırrını biliyordum. Belki hepsini değil ama yeterince biliyordum.

"Bırak perdeyi geri çeksinler, Ani," dedi ve yatak odamın kapısını kapatıp beni yalnız bıraktı.

Bugün birkaç saatliğine tüm sırları ve yalanları unutmuş, karanlığı unutmuştum. Kısa bir süre için kendimi normal olabileceğimize inandırmış, hissetmeme izin vermiştim. Belki Chandler da aynı şeyi hissetmiştir diye düşündüm.

Onun gibi adamlarda öfkenin her zaman kazandığını bilmeliydim.

Perdelerimi açtım ve pencereden bahçelere baktım, göğsümü sıkan ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Her şey o kadar sessiz, huzurlu ve dingin görünüyordu ki, içimde bir fırtına kopacakmış gibi hissediyordum.

Sert ve soğuk bir şey çenemin alt tarafına bastırırken bir el ağzımı kapattı ve nefesimi çaldı. *Bir silah.* Bir kol belimi sararak beni sert bir bedene doğru geriye çekti.

"Bir ses çıkarırsan tetiği çekerim." Bu sesi tanıyordum.

Prens Alexander.

Korku beni iliklerime kadar ürpertti. İçimde hararetli bir heyecanı tetikleyen türden bir korku değildi bu. *O Chandler değildi.* Bu korku felç ediciydi, beni ele geçiriyordu.

ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Ağzımı açtım ve avucunu ısırdım. Sertçe.

Elini ağzımdan çekti ve yerde kan damlacıkları bıraktı. Sonra arkasını döndü ve yüzüme bir tokat attı. Çarpmanın etkisiyle görüş alanımda küçük parlak ışık kıvılcımları belirdi. "Seni aptal kaltak."

Ayağına bastım ve kulağımın dibinde uludu. Kaburgalarımı saran ve ciğerlerimi ezen kolunu pençeledim. Bu işten canlı çıkamayabilirdim ama savaşmadan ölmeyeceğime emindim.

"Seni izliyordum, Ani. Her şeyi biliyorum." Sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. "Her yerde adamlarım var. Geleceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Güldü, sonra aniden durdu. "Sen ve erkek arkadaşın her şeyi mahvedeceksiniz," diye kulağıma tısladı. "Ve ben bunun olmasına izin veremem."

Çevremde, elini kaldırıp silahı başımın yanında havaya kaldırmasını izledim. Nefesimi içime çektim ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım.

Ve sonra her şey karardı.

Bölüm Kırk Üç

Ayelswick, Thomas Kinkaid'in bir tablosundan ya da efsanevi bir kitabın filme dönüştürülmüş halinden fırlamış gibiydi. Buradaki her şey, binalardan köprülere ve şu anda üzerinde yürüdüğümüz gibi arnavut kaldırımli yollara kadar sıva ve taştan yapılmıştı. Bahçe, zümrüt yeşili çimenlerin üzerine serpiştirilmiş çiçek açan renk sıçramalarıyla geniş ve açık bir alandı. Köprü, yosunlu kayaların üzerinden akan kristal berraklığındaki bir suyun üzerinden geçiyordu. Her yer sakin, dingin ve neredeyse büyülüydü.

Ve Anniston burada yaşıyordu. Dünyayı bu kadar farklı görmesine şaşmamalı. O kelimenin tam anlamıyla güneş ışığı ve güllerle büyürken ben beton ve çelikle çevrili olarak büyüdüm. Onu gerçeklerden elimden geldiğince korumuştum ama içimden bir ses bugünden sonra bunu daha fazla yapamayacağımı söylüyordu. Bunu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Prensesi becerdin mi?" Caspian'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Kız kardeşimi mi siktin?" Liam ekledi ve sesindeki şokun Anniston'ı becermemden mi yoksa babasına neredeyse ne yaptığımızı görmekten mi kaynaklandığını anlayamadım.

Patikadaki büyük kayalardan birinin üzerine bastım. "Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır," dedi Caspian.

Lincoln aynı kayaya basarak araya girdi, "Yani kız kardeşimi sikmeyi seçtiğin gibi mi?" Liam'a kaşlarını kaldırdı, sanki bir tür kız kardeş sikme karşıtı kardeş kodu gibi.

Ona ters ters baktım. "O neydi lan öyle? Siz ikiniz şimdi kaynaşıyor musunuz?" Lincoln güldü.

"*Karımı* mı kastediyorsun?" dedi Caspian, kelimelerinden asit damlıyordu. Adam sanki onun izni olmadan Tatum'un adını bile anamazmışsınız gibi davranıyordu.

Yürümeye devam ettik.

Onlara İndüksiyon'u ve o gece olan her şeyi anlattım. Böylesine cennet gibi bir yerde böylesine uğursuz bir hikâye anlatmak yanlış geliyordu.

"Bunu neden yaptın ki?" Caspian bitirdiğimde sordu. "Neden kendini bu duruma soktun ki?"

"Hani filmlerde biri canavarın ağzını açmaya ikna eder ve bir başkası da içine bir bomba atar ya. Sonra otuz saniye sonra,

BOOM!" Durakladım, sözlerimin kafamda yer etmesine izin verdim.

"Bomba olmak istedim." "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Yüzüme geniş bir sırıtma yayıldı. "Prensesi becerdim."

Beni kırmaya çalıştılar. Onu kıracağıma umdular. Sonunda, kırılmayacağımı keşfettim. O da kırılmazdı. Ben karanlıkta büyüdüm. O da öyle.

Bir yokuşu takip ederek bir tepenin dibine, beyaz sıvadan yapılmış küçük bir kulübeye vardık. Küf, küf ve pencerelerden düşen panjurlar bekliyordum. Burası temiz ve bakımlıydı. Uzun ağaçlardan oluşan bir koru, nöbet tutan muhafızlar gibi evin üç yanını çevreliyordu.

Bir tepenin dibinde başka bir kulübe bulmak için etrafa bakınırken "Burası olmalı," dedim.

Hepimiz sessizce ahşap kapıya baktık ve bir pusuya düşmüş olabileceğimize dair bir işaret bekledik. Lincoln arkaya doğru yürüdü, sonra başparmağıyla işaret ederek geri döndü. Elimi uzattım ve belimdeki silahı tam olarak çıkarmadan kavradım.

"Bu kulübeyi hatırlıyorum," dedi Liam. "Ben çocukken hizmetçiler burası hakkında hayalet hikâyeleri anlatırdı. Annem bize bunun yasak olduğunu söylerdi." Sanki anılarını arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Bir gün Anniston ve ben kendimiz için kontrol etmeye geldik, ama babamız köprünün önündeki yolu kapatmıştı. Var olduğunu unutmuştum."

"Asıl amacın bu olduğuna eminim," dedi Caspian ve kapıyı gıcırdatarak açtı.

İçerideki karanlık alana güneş ışığı doluyordu. Pencereler siyah brandayla kaplıydı. Teker teker içeri girdik. Mutfak ve oturma alanı, arka duvarında iki kapalı kapı bulunan büyük bir açık odaydı. Sağımızda, duvarı boydan boya geçen bir sıra masa ve iki masa vardı.

her iki ucunda video kameralar olan tripodlar. Masaların bazılarında televizyonlar ve dizüstü bilgisayarlar, dildolar, popo tıkaçları ve daha önce hiç görmediğim bazı şeyler vardı. *Buz kıracağı mıydı o?* Ne diye buz kıracağına ihtiyaç duysunlar ki?

Beş kız köşedeki bir yatakta bir araya toplanmış, kapıya doğru uzunlamasına bakıyorlardı.

Bazen öfke, etrafınızdaki her şeyi yıkmakla tehdit eden bir deprem gibi hissettirir. Orada oturan kızları gördüğümde hissettiğim de tam olarak bu tür bir öfkeydi. Hiçbirinin üzerinde kıyafet yoktu. Çelimsiz bedenlerini kana bulanmış iç çamaşırlarından başka bir şey örtmüyordu. Üzerlerini örtmek için kıpırdamamaları bile neler yaşadıklarına dair çok şey anlatıyordu.

Yatağa doğru yürüdüm, birkaç adım ötede durdum ve aynı anda hem kusmak hem de bir şeyler kırmak istememe rağmen sesimin kendinden emin ve sakin olmasına dikkat ettim. Gözlerim kızlardan birini, bana en yakın olanı buldu. "Hey."

Bana baktı ve... hiçbir şey yoktu. Gözlerinde hiçbir şey yoktu. Korku yoktu. Kıvılcım yoktu. Mücadele yoktu. Umut yoktu.

"Tanrım," dedi Lincoln bakışları odanın içinde dolaşırken.

Bu daha kötüydü, Grove'da bulduğumuz kızlardan çok daha kötüydü. O kızlar korkmuş ama kararlıydı. Hala savaşmak istiyorlardı. Hala yaşamak istiyorlardı. Bu kadınlar ise solgun yüzleri ve cam gibi gözleriyle kırık, boş kabuklardı.

Liam önce masayı, sonra kızları, sonra da video kameraları inceledi. "Ne oluyor lan?"

Caspian, "Babanın bazı berbat müfredat dışı faaliyetleri var," dedi.

Liam başını salladı. "Kardeşliğin berbat olduğunu biliyordum. Annemin yerine Sadie'yi seçtikten sonra babamın sapık bir orospu çocuğu olduğunu biliyordum ama bu

- " Bir grup kızı işaret etti. "-Bu Kıyamet Günü ya da görücü usulü evlilikler ya da siyasi manipölasyon değil. Bu..." Cümlesini tamamlayamadan başını çevirdi.

Caspian Liam'ın önüne geçti ve her iki omzuna birer elini koydu, sanki Liam kendini kaybetmeden önce bir tür zihinsel bariyeri kırmaya çalışıyordu. "Onları buradan çıkarmalıyız ve baban fikrini değiştirmeden önce bunu hemen yapmalıyız."

İhtiyacımız olan son şey bu kızların bir katliama tanıklık etmesiydi. Winston ya da bir başkası bizi durdurmaya çalışırsa olacak olan tam da buydu.

Liam başını salladı. "Evet." Sertçe yutkundu, çenesi gergin ve gözleri kararlıydı. "Ve eğer Grey bunu ona ödetmezse, ben kesinlikle ödeteceğim."

Onu her geçen dakika daha çok sevdim.

"Grey'in şoförü hâlâ burada. Beklediğinden emin oldum."

Caspian kapıda durmuş, kimsenin gelmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Her ihtimale karşı elim silahımın üzerindeydi.

"Onları nereye götürüyorsun?" Liam sordu.

Kimse cevap vermedi. Yeni çocuk falan. Liam'ı severdim. Kardeşlikle bir şeyler yaşadığını biliyordum. Tıpkı bizim gibi onun da onların ahlaksızlığına maruz kaldığını biliyordum. Ama hikâyenin tamamını bilmiyordum. Beni şaşırttığını da biliyordum ve bunu yapmak zordu. *Anniston yaptı.* Yine de birinden hoşlanmak ve ona güvenmek iki farklı şeydi. İçimizde onu gerçekten tanıyan tek kişi Caspian'dı. Normalde Caspian birine güvenirse ben de güvenirdim ama bu adam kralın ailesinden geldiği için

Fındıkkıran, bir dakikaya ihtiyacım vardı. Kızların hiçbirinin onun varlığına tepki göstermemesi ya da onu tanımaması, onun lehine büyük bir avantajdı.

"Güvenli bir yere," diye cevap verdim sonunda. "Şoförüm de yardımcı olabilir."

Evet. Bu iyiydi. Sadece onları havaalanına götürmemiz gerekiyordu. Lincoln oradan aldı.

Yatağın kenarına oturdum. "Size zarar vermek için burada değiliz." Hareketlerimin yavaş ve temkinli olduğundan emin oldum, onlara yaralı bir kuşa yaklaşır gibi yaklaştım, narin ve kırılgan. "Sana yardım etmek için buradayız. Seni buradan çıkarmak istiyoruz." Kalbim hızla çarpıyor olsa da hareketlerim agresif olamazdı, ki bu benim için çok zordu.

Bize güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu. Tek bildikleri, onları alıp cehennemin bir sonraki katına götüreceğimizdi.

Önce Lincoln'e sonra da video kameralara baktım. "İndirin şunları. Orosu çocuklarını kırın, umurumda bile değil." Bir tür iyi niyet gösterisine ihtiyaçları vardı. "Ve bunu çabuk yapın."

Lincoln bir kamerayı kaparken Liam diğerini aldı ve yere çarptı.

"Kimse sana zarar vermeyecek. Kimse size dokunmayacak." Her birinin gözlerinin içine baktığımdan emin oldum. "Ama seni gerçekten buradan çıkarmamız gerekiyor." "Bir yerlerde kıyafetiniz var mı?" diye sordum ve

bana en yakın olan kız

başını salladı.

"Anniston'ın kıyafetleri var," diye araya girdi Liam ve başımı ona doğru çevirdim.

"Hayır." Kulaklarımda bir kan hücumu kükredi. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bunu görmesine ya da bilmesine bile gerek yok." Liam'a ters ters baktım. "Anladın mı?"

"Onun haberi olmadan kıyafetlerini alabileceğimi kastetmiştim, göt herif."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye araya girdi Caspian, sakın sesi içimde kaynayan alevleri söndürüyordu. "Acele et lan."

Liam bana bir bakış bile atmadan kapıdan çıkıp gitti.

"Bir kız! Bir kez beceriyorsun ve birden onun babası oluveriyorsun," dedi Lincoln, o lanet kürdanı dişlerinin arasında yuvarlayarak.

Dört kez. İki kez amdan, iki kez de ağızdan. Ama kim sayıyor ki?

"Çok haklısın. Ve ikinizin de konuşacak yeri yok."

Lincoln ellerini havaya kaldırdı.

Caspian güldü - Tatum'dan bahsederken ona binlerce kez attığım sessiz, ukala bir kahkaha. *Pislik.*

Sonra ikisi de bir yatağın üzerinde yerlerini aldılar ve sonraki birkaç dakikayı kızlarla konuşarak geçirdik. Onlara nereli olduğumuzu söyledik. Lincoln çoğunlukla Lyric hakkında konuştu. Caspian ada cennetini ve Tatum'un balesini anlattı. Onlara sorular sorduk ve onlar da bize tek kelimelik cevaplar verdiler. Onları rahat ettirmek ve güvenlerini kazanmak için elimizden geleni yaptık.

Kapalı iki kapıya doğru başımı salladım, hiçbirimizin içeriyi kontrol etmeyi akıl edemediğine inanamıyordum. "İçeride ne var?"

İçlerinden biri en uzaktaki kapıyı göstererek, "Orası banyo," diye konuştu. İkinci kapıyı işaret etti. "Orada oturup izliyor. Oraya başka kimse girmez."

Midemde asit kaynadı. *İzlediği yerde.* Birden bıçağı kışına sokmuş olmayı diledim.

Liam nefes nefese ve ter içinde kapıdan içeri daldı.

"Sonunda," dedi Lincoln ayağa kalkarken. "Yeterince uzun sürdü."

"İşte." Liam yataklardan birinin üzerine bir yığın giysi attı. "Özür dilerim, ama gitmek zorundayım."

Yataktan fırladım ve kapıya doğru koşarak onu kolundan yakaladım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Elimden kurtuldu ve bana ters ters baktı. "Kız kardeşim gitti ve odasında kan var." Dişlerini sıkarken boynundaki damarlar şişkinleşti ve nabız gibi atmaya başladı. "Beni durdurmaya çalışman için sana meydan okuyorum."

Öfke içimde kabardı. Fokurdadı, fokurdadı, damarlarımın her birini yaktı, ta ki taşıp odadaki tüm alanı kaplayana kadar.

Anniston gitmişti.

Onu gönderdim ve biri onu aldı.

"Onları giydirin, sonra da buradan götürün," dedim, öfke tenimi sararken burun deliklerim alevlendi. Lincoln'e baktım. "Buradan nereye gideceğini biliyorsun." Sonra Liam'a döndüm. "Onu kim kaçırdıysa umarım odasındaki kan onların kanıdır, çünkü eğer vücudunda benim tarafımdan yapılmamış tek bir iz varsa, yemin ederim hepsini öldürürüm."

Bölüm Kırk Dört

CHANDLER

Kaos deliliğı doğurur derler. Bu yüzden hayatımdaki her şeyi kontrol ediyordum; meyvelerimi nerede sakladığımı, işimi nasıl yürüttüğümü, kiminle yattığımı. Bunların hepsi aklımı başımda tutmak için dikkatlice düzenlenmiş bir planın parçasıydı. Sürprizlerden nefret ederdim.

Ama bu bir *sürpriz* değildi. Bu göğsüme indirilen lanet bir darbeydi. Güvende olmayacağını bilmeliydim.

Asansör kodumu değiştirmeli, tüm kapıları sürgülemeli ve eve dönene kadar kışını New York'ta kilitli tutmalıydım.

Kontrolüm altında olduğunu
sanıyordum. Onu
korumalıydım.

Şimdi beynimde bir kaos vardı ve onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Çılgınlığı getirin.

Suçluluk duygusu içimde çürük bir meyve gibi kıpırdandı. Yalnız olmamalıydı.

Babasını lanet olası bir bıçakla kışına tecavüz etmekle tehdit ettim. Kıyafetlerini yırttım ve kendi oğlunun önünde onu küçük düşürdüm. Benden intikam almak için ne tür bir pislik yapacağını kimse bilemezdi. Kızını kullanmanın umurunda olmadığını çoktan kanıtlamıştı. İndüksiyon'daki sahneye kızmasının tek nedeni, Norveç Kralı'yla yaptığı anlaşmayı imzalama şansını mahvetmiş olmasıydı.

Yatak odasının zeminindeki pelüş halının üzerine serpilmiş kan lekelerine baktım. Muhtemelen el dokuması, mavi desenli açık krem rengi bir İran halısıydı. Bu kan lekesinden önce klasik, saf ve güzeldi. *Tıpkı onun gibi.*

"Sarayda başka bir yerde değil mi? Belki mutfakta." Aşçıyı izlemekle ilgili hikâyelerini hatırladım.

Liam başını salladı. "Hayır. Baktım."

Geri dönmesinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni buydu.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu ona kim yapmış olabilir?"

Grey hâlâ koridorda kralla birlikteydi, yani burada başka biri daha vardı. Bu oyunda başka bir oyuncu daha vardı.

Biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu sadece benim kararım değil.

Anniston'ın ne olduğunu öğrendiği gün arabamdan onu aradığımda

Winston'ın sözleri bunlardı.

bok parçasıydı. O zamanlar bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Malcolm Huntington'la bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim.

"Bilmiyorum ama öğreneceğimden eminim." Zihnim son birkaç hafta boyunca olan her şeyi, izlediğimiz her videoyu, konuşulan her kelimeyi kataloglayarak hızla ilerledi. Hepsi Kral ve Malcolm'a geri dönüyordu. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım. "Kulübeye geri dönüyorum." Belki orada bu gizemli oyuncuyu bulmama yardım edecek bir şey vardı. Belki arkasında bir şey bırakmıştır.

"Ben de seninle geliyorum."

Liam hızla güvenimi kazanıyordu. Anniston'a karşı bu kadar korumacı olan biri otomatik olarak Chandler Kulübü'ne ömür boyu üye olurdu.

Kulübeye giden taş patikayı takip ederken, "Kız kardeşimi tüm Kardeşliğin önünde gerçekten siktin mi?" diye sordu.

"Gerçekten ormanda ateşin etrafında seks partileri mi yapıyorsunuz?"

Summer's End-Ayelswick'in Mischief Night versiyonunu duymuştum. Twitter'da bir saatten fazla vakit geçiren herkes Summer's End'i duymuştu.

"Ne yaptığınızı biliyor muydu? Neden yaptığınızı?"

"Hayır. Sadece benim bir ucube olduğumu düşünüyor," dedim göz kırparak. Bu bir yalandı.

Anniston gerçeğe düşündüğünden daha yakındı.

O gece bana nasıl baktığını, parmak uçlarının su spreylerinin tenimde bıraktığı izleri nasıl takip ettiğini ve ne kadar nazik olduğunu düşündüm. Onu yok etmeye çalıştıktan sonra bile ne kadar nazikti. Onu yabancılarla dolu bir odada becerdikten ve kanını akıttıktan sonra. Ona verdiğim değerden çok daha güçlüydü ve onu bulduğumda, bunu ona söyleme şansım olmadan önce onu benden alan kişiyi öldüreceğime dair kutsal olan her şey üzerine yemin ettim.

Bölüm Kırk Beş

Annemin sesi karanlığı yarararak geldi.

Şövalyelere karşı dikkatli olun çünkü bazen en karanlık sırlar zırhlarının altında yatar.

Bir kahramana ihtiyacın yok, m'eudail. Kendini kurtarabilirsin.

Onu duyduğumda kendimi yalnız hissetmedim. Acı çok uzakta gibiydi. Kulağıma tıslayan kötü niyetli sözler uzaklarda kayboldu.

Memnundum.

Ve sonra ortadan kayboldu. Sıcaklığı rüzgârdaki duman gibi havaya karıştı ve her şey soğuk hissettirdi.

Yakıcı bir acı derimi kesti, bembeyaz ve amansızdı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yüzüstü yatıyordum. Bir şilte. Hafif idrar ve kusmuk kokusu burnumu yakıyordu. Serin bir esinti tenimin üzerinden geçerek beni titretti. Çırılçıplaktım. Beni çırılçıplak soymuş ve yatağa yatırmıştı. Bir şey beni sıkıştırıyordu, sırtımda ağır bir güç vardı.

"Seni tıpkı onun yaptığı gibi işaretleyeceğim," dedi Alexander. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Beni işaretler misin?

Neden bahsediyordu bu adam?

Nefes almakta zorlanırken hava bayat ve sıcaktı. Gözlerim çırpınarak açıldı ve etrafımı inceledi. Bir şey yüzümü kaplayarak beni ışıktan ve havadan boğdu. Kauçuk ve kendi nefesimin kokusu burnuma doldu. Bu kokuyu biliyordum. Onu tanıyordum. Bu bir maskeydi, tıpkı o gece sunakta taktığım maske gibi. Kan alnımdan aşağı damlayıp gözüme batmadan önce damladı. Maskedeki küçük yarıklardan, omzumun üzerinden onun yüzünü görebilecek kadar uzun süre baktım. Üstüme çıkmış, dizini omurgama dayayarak beni yere mıhlamıştı. Yatak kapıya paraleldi ve arkasındaki pencereler siyah bir bezle örtülmüştü. Gözlerim kısılıp tekrar kapanmadan önce gördüğüm tek şey buydu. Başım ağrıyordu, şakağımdan zonklayan bir ağrı fırlıyordu.

"Şimdiye kadar çok iyi bir kız oldun." Sanki bana yaptıklarından tahrik olmuş gibi kelimeleri neredeyse inleyerek söylüyordu. "Bahçede beklerken çok iyi uyudun. Çok sessizdin." Sesi tenimin üzerinde kayıyordu, yapışkan ve iğrençti.

Bir zamanlar hayatımın geri kalanını bu canavarla geçirmeye söz verdiğim düşüncesi midemi bulandırdı.

Hareket etmeye çalıştım ama başımı kaldırmak acı veriyordu. "Dünyaya benim olduğumu göstereceğim."

Sözleri daha fazla acı verdi, sırtımın her yerinde etimi yaktı. Altımdaki şilteyi pençeledim ama tutunamadım. Nefret içimde zonkluyor, kulaklarımda çınılıyordu. Bir çığlık bedenimi parçaladı ama odayı hiçbir ses doldurmadı.

Ve sonra bir şey içime girmeye zorluyordu. Soğuk metal kıvrımlarıma doğru itiyordu. *Silah*. Korku iliklerime kadar işledi ve her şey buz kesti.

Kalçalarımı birbirine kenetledim ve gözlerimi daha sıkı kapattım.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kurban olmaktan bıkmıştım. Tenime vurduğu her kırbaç vücudumda öfke dalgaları yaratıyordu. Öfke içimi parçalıyor, Chandler'ın beni tanıştırdığı karanlığı kucaklarken savaşıma isteğimi besliyordu.

Burada ölmeyeceğim.

Beynim bir plan yapmak için çabaladı. Onu sırtımdan indirmem gerekiyordu. Eğer onu hareket ettirebilirim, silahı alabilirdim.

"Canım yanıyor," dedim, onda kalmış olan insanlığa ulaşmayı umarak.

Ve sonra, tıpkı annemin sesi gibi, Chandler'ın yüzü belirdi. Uzak ve bulanıktı. Adını haykırdım, gerçek olmasını diledim. *Lütfen gerçek olsun.*

Bölüm Kırk Altı

Kulübeye vardığımızda ön kapı açıktı. Hiç şaşırmadım çünkü aceleyle çıkmıştım. Lincoln ve Caspian'ın da öyle yaptığını düşündüm.

İçeri girdiğimizde görmeyi beklemediğim şey çıplak bir Anniston'dı. -O ürkütücü kuzu maskesi dışında neredeyse hiç hareket etmiyordu ve köşedeki yatağa yüzüstü uzanmıştı. Vücudu titrerken bir adam üzerine eğilmiş, elini sırtında gezdiriyordu.

"Acıyor," diye inledi. Beni gördüğü anda adımı haykırdı.

Odanın diğer tarafına geçip adamı vücudundan arındırdım.

Kan. Çok fazla kan. Sırtı kan izleriyle boyanmıştı.

Yataktan fırladım ve ona doğru hamle yaparak sırtını duvara çarptım. Alçıpan çöktü ve beyaz toz parçaları yere düştü. "Ne yaptın sen?" Onu öne doğru ittim ve tekrar arkasına vurdum. Kafası duvara o kadar sert çarptı ki dilini ısırды ve dişleri kanla kaplandı. "Ne yaptın lan sen?" Onu öne doğru çektim, sonra da yüzüstü masaya çarptırdım. "Eğer sen..." Vücudum titriyordu. Sesim titriyordu. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Onları çıkarmaya zorlayamadım. *Eğer onu becerirsen.*

Masaya tükürdü. "Hoşuna gitti."

Lanet suratına bir yumruk attım, yumruğumun altında kemiklerin çatırdadığını hissettim. Güldü. "Yani, senin olayın bu, değil mi? Bıçaklar senin ön sevişmen.

Kan senin afrodizyağıdır."

Başını kaldırdım ve tekrar aşağı indirdim. "Dur. Lanet olsun.

Konuşuyoruz."

Liam penceredeydi, siyah örtüyü yırtıp atıyor ve odayı parlak güneş ışığıyla yıkıyordu.

"Ben de oradaydım, biliyorsun." Adam kıkırdadı, sonra tekrar tükürdü. "Her şeyi gördüm."

İndüksiyon'daydı. Bu maskeyi açıklıyor. Obsidian'ın bir parçasıydı. Tabii ki, o kaçık sik kafalılarından biriydi. Sıradan insanlar kadınlara işkence edip sonra da zevk için onları sikmezdi.

Omzumun üzerinden baktım ve Liam'ın bezi Anniston'ın vücudunun olabildiğince büyük bir kısmının üzerine örtmesini izledim. Yüzündeki maskeyi çıkardı ve ben

Kanlı, şişmiş elmacık kemiğini ve şakağındaki morlukları gördüğümde aklım başımdan gitti.

Adam öldürmüştüm. Dürüst olmak gerekirse sayamayacağım kadar çok. Hayat bir hayatta kalma oyunuydu ve ben kazanmak için oynuyordum. Ve bu pislik, puan kartımdaki bir başka puan olmak üzereydi.

Masadan popo tıkaçlarından birini aldım, boğazına tıkmaya ve onu boğmaya hazırdım. Kıç yemeye bayılırdım ama bu benim için bile biraz fazlaydı.

"Chandler, yapma." Anniston'ın sesi öfkemin alevleri üzerine dökülen buz gibi bir su gibiydi.

Fişi ağzına soktum, sonra da elimle ağzını kapattım. "Tanrı'nın huzuruna çıkmak için yaklaşık bir nokta beş saniyen var."

Şimdi yataktan kalkmış, benden birkaç santim uzakta duruyordu.

Omuzlarındaki örtüyü göğsünü kapatacak şekilde tutarken o güzel vücudu titriyordu. Sesi kısıktı, fısıltının b i r a z üzerindeydi, sanki çığlık atıyordu ama kimse duymuyordu. *Kimse duymamıştı.*

Avucumun içi, hava almak için mücadele eden göt herifin tükürüğüyle kaplanmıştı. Burnundan sümük akıyordu, ben de hava yolunu kapatmak için elimi hareket ettirdim.

Elini ön koluma koydu. Gözleri benimkilerle birleştiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. "Lütfen."

"Onu öldürmemi istemiyor musun?" Kadın başını salladı.

Yüzünü işaret ettim. "Bak sana ne yaptı, Ani. Ve daha işini bitirmemişti bile. Ya biz içeri girmeseydik?" Onun adını kullandım. İşte bu kadar çaresizdim. Beni duymasına, inatçılığı bırakmasına ihtiyacım vardı.

Şöyle yapmama izin ver.

Bırak seninle ben ilgileneyim.

Şimdi kıvranıyordu ve bunun vücudunun hayatta kalmaya çalışma şekli olduğunu biliyordum. Bir çıkış yolu arıyordu, herhangi bir çıkış yolu.

Liam'a baktım, o da sadece omuz silkti. O piç kurusu hiç yardımcı olmuyordu.

İhtiyacım olduğunda Grey neredeydi?

Uzandı ve elini elimin üzerine koyarak yavaşça adamın ağzından çekti. Nefes alabildiği anda tıkaçı tükürdü ve her yere kustu. Ekşimiş koku odadaki sidik ve seks kokusuna karıştı.

Anniston bir elini yanağıma koydu, sonra parmak uçlarına doğru eğildi ve dudaklarımı nazıkçe öptü. "Onu öldürmeni istemiyorum." Elini indirdi ve kendini tekrar aşağıya bıraktı. "Çünkü bunu kendim yapmak istiyorum."

Ve sonra bir silah kaldırdı -kim bilir nereden bulmuştu- ve onu göğsünden vurdu.

Bölüm Kırk Yedi

CHANDLER

Onu vurdu.

Onu vurdu.

Damarlarında ateş dolaşan küçük asim. Onu oturma odamın penceresinin önünde ilk gördüğümde kırılması çok kolay görünüyordu. Onu canlı canlı yiyeceğime dair tüm zulam üzerine bahse girebilirdim.

Kaybederdim.

Silah elinden yere yuvarlandı. Yüzü soldu ve eli ağzına gitti.

Düşünemedim. Sadece tepki verebiliyordum.

Onu kollarıma aldım, bir damadın gelinini kucakladığı gibi kucakladım ve saraya kadar taşıdım. Köprünün üzerinden ve bahçenin içinden. Geniş, açık koridorlar zarif bir dekorla süslenmişti. Boynuma sarılırken başını omzuma yasladı. Nefesi kesilmişti ve vücudu bana karşı titriyordu - büyük olasılıkla yaşadıklarının, yaptıklarının şokundan. Sırtından akan kan arkamızda bir iz bıraktı ve kıyafetlerimi ıslattı. Kanın metalik kokusu havada asılı kaldı ve bende tepeden aşağı inip o orospu çocuğunu sırf zevk için tekrar vurma isteği uyandırdı.

Odasına gittiğimizde onu boş küvete oturttum ve musluğu açtım. Suyun ısınması bir dakika sürdü, bu yüzden bezi omuzlarına örtmeye devam ettim.

Elbise gömleğimi çıkardım, sonra bir havlu ve el bezi aradım. "Canın yanacak ama sırtını yıkamam gerekiyor," dedim ona.

küvetin kenarına. Ne kadar zarar verdiğini bilmem gerekiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Tamam." Tüm vücudu titriyor, sesi titriyordu.

El püskürtücüsünü sırtına götürdüm ve suyun derisinin üzerine yağmasına izin verdim. Yüzünü buruşturdu ve dişlerinin arasından bir nefes çekti. Kırmızı nehirler beyaz porselen küvetin dibinde pembeye dönüştü, sonra da giderden aşağı aktı.

"Siktir, özür dilerim. Neredeyse bitirdik." *Sen lanet olası küçük bir savaşıcsın.* El bezini kesiklerinin üzerine sürdüm, dikkatlice, nazikçe. Dikiş atılacak kadar derin değillerdi ama... "Siktir git." Harfî oymuştu

'A' harfini derisine sapladı ve kürek kemikleri arasındaki tüm boşlukta dağınık, dikkatsiz kesikler bıraktı.

Onun kırılmasını ve yaralanmasını istedim. Onun kanını ve gözyaşlarını istedim. Ama bu şekilde değil. Asla böyle değil.

Püskürtücüyü omuzlarının üzerinde tuttum, vücudunun geri kalanını incelerken suyun onu sıcak tutmasına izin verdim. Bakışlarım kalçalarının arasına, mükemmel çıplak amına kaydı ve oraya birinin dokunduğu düşüncesiyle boğazımdaki yumruyu yuttum. En azından ben olmayan birinin.

"O-"

"Hayır," diye sözümü kesti, kararlıydı. Kararlı. "Denedi." Bir ürperti daha. "Bir silahla." *Demek silahın geldiği yer orasıydı.* "Ama sonra sen ortaya çıktın."

Bir silahla. Neredeyse kıza silahla tecavüz edecekti. Aklıma izlediğimiz tüm videolar, o kızlara yapmaktan zevk aldıkları şeyler geldi. Bu Anniston olabilirdi.

Neredeyse Anniston'daydı.

Tüm vücudum bir duygu fırtınası içinde titreşti. Öfke. Rahatlama. Tiksinti. Kulübeye koşup o orospu çocuğunu canlı canlı derisini yüzmek yerine burada oturup onunla sakin olmak tüm enerjimi aldı.

Bezi duruladım, sonra omuzlarını, boynunu ve yüzünü ovdum, gözünün yanındaki morluklara ekstra özen gösterdim. Bezi tekrar ıslattım, sonra vücudunun geri kalanında gezdirdim. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve dudaklarından boğuk bir inilti çıktı.

Sikeyim.

Nabızı narin boğazında gümbürdüyordu. Meme uçları soğuk hava yüzünden sertleşmişti. Bakışlarımı, sürekli akan sudan parıldayan ıslak amından uzaklaştırdım ve aletimin kaya gibi sert olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Ve sonra, sanki nerede olduğunu hatırlar gibi -ya da bir kâbustan uyanır gibi- gözleri açıldı ve başı yukarı fırladı. "O öldü mü?"

Onun ruhunun böyle bir şey tarafından lekelenmesi düşüncesine katlanamazdım. Birinin ruhunu aldığınızda ne tür şeytanların size musallat olduğunu biliyordum.

"Muhtemelen hayır." En azından henüz değil.

Yalan değildi. Anniston onu göğsünden vurdu. Kalbini ıskaladığını ve muhtemelen ölümcül olmadığını bilecek kadar kurşun yarası görmüştüm. Yine de onu, en az benim hissettiğim kadar canı görünen Liam'la bıraktım. Eğer Liam onun işini şimdi bitirmezse, bunu daha sonra yapacağımdan emin olabilirdi. Yine de bunu ona söylemedim.

Bir iç çekti. Yüz ifadesi suçluluk ve rahatlama arasında bir yerde gidip geliyordu. "Bizi gördüğünü söyledi. Orada olduğunu söyledi." Sesi sessizdi.

"Bir sürü şey söyledi." Dilini kesmek ve bir daha asla konuşmamasını sağlamak istedim.

Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki hüznü beni parçaladı. "Sanırım zamanı geldi."

Milyonlarca sorusundan birini her sorduğunda benim cevabımdan bahsediyordu. Her zaman zamanı olmadığını söylerdim. Şimdi haklıydı. Cevapları hak ediyordu. Bunu hak etmişti.

"Evet," dedim suyu kapattıktan sonra havluyu aldım. "Vakit geldi."

Sırtını sardıktan sonra bir tişört ve külot giydi -beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü onunki gibi bir vücut asla örtünmemeliydi, özellikle de benimleyken- ve ben de pantolonumu çıkarıp tırmandım.

onunla yatağa girdim. Başı göğsümdeydi, kolu gövdem üzerindeydi ve bacağı bacağımın üzerinde sallanıyordu. Bir elim başımın arkasında, diğeri vücudunda dolaşırken yastığına uzandım.

Parmaklarımı nemli saçlarında, omuzlarında, kollarında gezdirdim, hassas sırtı hariç her yerine ve her yerine dokundum. Ne yapmak zorunda olduğum ya da ne kadar ödemek zorunda olduğum önemli değildi; kendime o piçin izinin teninde iz bırakmayacağına dair yemin ettim. Onun tarafından damgalanmayacaktı. Hayatının geri kalanını teninde birini hatırlatarak yaşayacaksa, bu ben olacaktım.

Kukusunun sıcaklığı kalçama doğru yayılıyordu. Beni ondan ayıran tek şey iki ince kumaş tabakasıydı. Göğüsleri içime bastırıyor ve sıcak nefesi tenimi okşuyordu. Onu ters çevirip sikimi tatlı amına gömmemek tam bir işkenceydi.

Koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yani... şimdi de sarılıyor muyuz?" "Buna alışma."

Gülümsemesi beni eritti. "Daha sık kaçırılmalı ve işkence görmeliyim." Gerildim ve gülümsemesi düştü. "Özür dilerim. Kötü bir şakaydı."

Evet. Kötü bir şaka.

İçgüdüsel olarak ellerim boğazını sıkıp onu susturmak, sikimi amına öyle bir sokmak istiyordu ki gözleri yaşlarla doldu. Bu saçmalık için onu cezalandırmak. Gençliğimden beri içime işlemişti. Sikim kana susamış bir orospu çocuğuydu.

Etrafımıza sessizlik çöktü. Hava gerginlikle uğulduyordu. Cinsel. Gergin. Yukarıdakilerin hepsi.

"Cevaplar istediğinizi söylemişsiniz..." Konuşmayı banyoda bıraktığımız yere geri döndürerek onu yönlendirdim.

"Başa dönelim mi?"

Başa dönelim. Sadece birkaç hafta olmuştu ama sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Yine de kaderin zamansız olduğunu sanıyordum. Tıpkı aşk ya da nefret gibi - saatin ibrelerine bağlı olmayan şeyler.

Pencerenin önünde dikilişini hatırlayınca gülümsedim. Elbisesinin askısı omzundan düşmüştü. Kahretsin, o zaman bile beni etkilemişti.

"Hiçbir şeyi atlama." Her zaman çok kararlı, çok meraklı, çok seksi.

Burada bir şey yok.

"Baban Alexander ve Kardeşlik'ten bazı diğer adamlar bir internet sitesini finanse ediyorlardı. Onlara kapatmalarını emrettik. Bunu yapmadıklarında, onlar için bunu yapmak üzere buraya geldik."

Başını kaldırıp bana baktı, hâlâ çok meraklıydı, her zamanki gibi tutsak bir izleyiciydi. "Ne tür bir web sitesi?" Sesindeki endişe bana zaten bildiğini söylüyordu.

Gözlerindeki bir tutam saçını okşadım. "İnsanların Alexander gibi adamların sana yapmaya çalıştığı şeyin aynısını diğer kızlara yapmasını izlemek için para ödediği türden." Vücudu benimkine karşı gerildi, kalçası uyluğuma karşı esnedi. Bu daha çok sözlerime bir tepkiydi ve seksi olması amaçlanmamıştı ama sikimin seğirmesine neden oldu. Ereksiyonum boxer külotumu zorlasa da devam ettim.

"Alexander Kardeşlik'te mi?"

"Evet, Küçük Asi. Öyle." Ona gerçeği doz doz söyledim. Zaten bir gün için yeterince şey yaşamıştı.

"Ve Grey. Grey de onlardan biri."

Çok gözlemciydi. Bunun çok meraklı olmasından kaynaklandığını tahmin ediyorum.

"Evet. Grey de öyle. Ama o diğerleri gibi değil. O bizden biri."

"Biriniz mi?" Daha fazla lanet soru. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Buna cevap vermekten gurur duyuyordum.

"Yeni Kardeşlik'ten biri, onları alaşağı etmeye çalışan kişi." Aklıma gelen görüntü karşısında sııttım. "Bu yüzden onların kabul töreninin olduğu gece kiliseye gittim. Beni takip ettiğın gece." Onu ilk kez becerdiğim gece. "İçlerine sızabilirsem, nasıl çalıştıklarını, nasıl düşündüklerini öğrenebilirsem, onları parçalara ayırmak için daha iyi bir şansım olacağını düşündüm."

"Sunak." Sesi düştü. "Bu onlar içindi."

"Hayır." Çenesini parmaklarımın arasında kavradım. "O benim içindi." Başparmağımı alt dudağında gezdirdim, ısırma ve emme dürtüsüyle savaştım ve... Tanrım, bu kadın beni delirtiyordu. "Sadece benim için."

Gözleri kocaman oldu. "Oh, Tanrım. Platformdaki adam. Adını söylediğimde ayağa kalkan adam-"

"Hiçbir anlamı yok." Fazla düşünmesine izin vermeden onu durdurdum. "Hiçbiri bir şey ifade etmiyor."

"Onları indirdiğinizde ne olacak?"

Babasına ne olacağını soruyordu. Bazen diğer insanların -normal insanların- duygularını bir düğmeyle kapatmadıklarını unutmak kolaydı.

"Bilmiyorum." Parmağımınla yanağını okşadım, ona dokunmadan duramıyordum. Bu yeterli değildi. Nazik bir dokunuş yeterli değildi. Lanet olsun. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyordum. "Biz dünyayı değiştirecek kahramanlar değiliz. İyi adamlar değiliz. Biz sadece kötünün iyisiyiz." Diğer yılanları yiyen yılanlar gibi. Onlar hala yıldı. Sadece masumları avlamıyorlardı.

"Sanırım bir gün için bu kadar konuşma yeter." Onun ağzıyla yapmak için can attığım başka bir şey daha vardı.

Bölüm Kırk Sekiz

CHANDLER

Kalçalarını kavradım ve onu üstüme çektim. Sıcak göbeği sert aletimi okşuyordu, iki sinir bozucu kumaş parçasından başka hiçbir şey beni onun içinde olmaktan alıkoymuyordu.

Öne doğru eğildi, uzun saçları göğsümün tozunu aldı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Boynunun arkasını kavradım ve onu ilk gördüğümde yapmam gerektiği gibi lanet olası ağzına sahip oldum. Sert. Çürük. Vahşi. Dillerimiz çarpıştı. Parmaklarım saçlarını bükerek onu

Ağzını daha sert bir şekilde benimkine dayadı. Kalçalarımı kaldırdım ve sikimi klitorisine doğru ittim. Daha geniş açılarak daha derine inmeme izin verdi. Ağzımın içinde inledi ve lanet olsun, neredeyse o anda boşalıyordum.

Saçlarını hâlâ avucumun içinde tutarak geri çektim. "Bir gün, bu amcığın tek düşündüğü ben olacağım."

Şişmiş dudaklarını yaladı. "Zaten öylesin."

"Kollar yukarı, Küçük Asi" dedim ve itaat ederek tişörtünü başından çekmeme izin verdi. Parmaklarımı külotunun kenarlarına geçirdim ve o da kalçalarını kaldırıp manevra yaparak külotunu çıkardı. Bugün zaten yeterince canı yanmamış olsaydı onları çekip çıkarırdım.

Bu an onu kırmakla ilgili değildi. Bozuk olanı düzeltmekle ilgiliydi. Sadece onda değil, bende de. Bedenlerimizi tüm o lanet kaostan arındırmak için kullanmakla ilgiliydi. Bizi tekrar bir araya getirmekle ilgiliydi.

İç çamaşırımı çekiştirerek çıkardığımda ciğerlerime bir hava hücumu doldu, sanki sonunda nefes alabileceğim gibi. Bekleyiş boğucuydu. Yarığını sikimin uzunluğuna sürttü. Sıcak. Islak. Açgözlü. *Sikmek*. Meme uçlarını sıktım, bir iniltiyle başını geriye atmasını sağladım. Bana karşı sallanmaya devam etti, beni kızdırdı, bana işkence etti.

"Benim için çok ıslak." Kalçalarımı kaldırdım ve aletimin ucu deliğinin içine girdi. "Her zaman ıslak." Doğruldu, göğüslerini göğsüme bastırdım. Vücudu çok sıcak, çok yumuşak, çok mükemmeldi. Anniston'a kadar hayatımda hiç kimseyi çıplak becermemiştim ama o kadar sıkı, o kadar kaygan, o kadar ateşliydi ki içinde yaşamak istiyordum. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Bir *parçamın onun* içinde büyüdüğünü düşünmek sikimi daha da sertleştiriyordu. Ona içten dışa sahip olmak gibiydi.

"Sür beni, Ani." Kulağını, boynunu, sonra çenesini ısırdım, sonunda alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Ellerim kalçalarını kavradı ve onu yukarı kaldırdı,

Sonra onu tekrar sikimin üzerine çektim, sonuna kadar. Nefesi kesildi. Sırıttım. "Bana bin dedim."

Yavaşça hareket etti. Yani. Lanet olsun. Yavaşça. Boyumun yarısına kadar, sonra tekrar aşağı. Kalçalarımı kaldırdım, gidebildiğim kadar derine ittim. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ona bunu vermek istiyordum. Ama bu çok fazlaydı. Ve yeterli değildi. "Vücudun benimdir." Hayvani ve çiğ bir şekilde içine girdim. Nefesi kısa, sıcak pantolonlar halinde ayrılmış dudaklarını terk etti. "Amın benim." Etrafına uzandım ve bir elimle kıcının yanağını sıkarak yumuşak etini morarttım, sonra diğer elimle saçının arkasını kavradım. Başını geriye doğru çekerek boğazının narin sütununu ortaya çıkardım. "Senin lanet ruhun benim." Kalçalarım ona çarptı. Beni itiş kakış karşıladı, tırnaklarını Omuzlarım.

Eğildim ve meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdım. Parmaklarım kıcını kavradı. Elim saçlarını çekti. Tatlı bir şey değildi. Nazik değil. Kıcının yanaklarını ayırdım ve parmaklarımı çatlağında gezdirdim, orta parmağımın ucuyla deliğiyle alay ettim.

"Oh, Tanrım," diye inledi sikime binerken. "Chandler." Bir inilti daha. "Oh, Tanrım."

Bunu severdi. Benim pis kızım.

Saçlarını bıraktım ve çenesini kavradım. "Bana bak." Başparmağımı ağzının içine kaydırdım. "Seni kimin boşalttığını görmeni istiyorum." Dilini başparmağımın etrafında döndürürken gözleri benimkilere kilitlendi, sonra ısırıldı. *Bebeğim, sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki.* Onu bitiş çizgisine kadar dövdüğümde duvarları etrafımda sıkıştı. "Benim için çılglık at, Küçük Asi. Dünyaya kime ait olduğunu söyle."

Başparmağımı emdi, bakışları benimkine kilitlendi. Hay sikeyim. İşte bu kadar. İçine son bir kez daha girdiğimde amı zonkluyor ve etrafımda titreşiyordu.

Vücudu sarsıldı ve bir ılıkla boşaldı.

Tek kelime.

Ama bu kadarı yeterliydi.

"Chandler."

"Çok haklısın, bebeğim." İçine boşaldım, derin ve sıcak. "Hepsi benim."

Kendimi bildim bileli ilk defa bir gece uyudum. Ot yok. Hap yok. Sadece derin, huzurlu bir uyku.

Güneş kalın kadife perdelerinin altındaki çatlaklardan süzölüyordu. Anniston göğsümde huzur içinde uyuyordu. Parmak uçlarımı sırtındaki kesikleri örten bandajların üzerinde gezdirdim, bu onun mükemmel cildindeki tek kusurdu.

Ben yaptım.

Onun bıçağı olabilir ama onu iten benim elimdi. Benden intikam almak için ona saldırdı.

Bir savaş başlattım ve onun vücudunu zayıat haline getirdim.

Vücudu benim günahlarımla lekelendi. O saygılıydı, kutsaldı ve ben ona saygısızlık ettim. Dün gece ona dokunmaya hakkım yoktu. Onu becermeye hakkım yoktu. O verdi ve ben aldım. Aldım çünkü istediğimi alan bencil bir piçtim ve onu istiyordum. Ama onu hak etmedim.

Parmağımı yanağında gezdirdim. Kıpırdandı ama hemen yumuşak horlamasına geri döndü. Çok tatlıydı. Yorganı ıplak bedeninin üzerine çektim, alnından öptüm ve yataktan ıktım.

"Sana sahip olmak istiyorum," diye fısıldadım, "ama seni hak etmem gerekiyor."

Bölüm Kırk Dokuz

Fuayede Liam'la karşılaştım. "Hallettin mi?"

Ela gözleri karardı ve ifadesi acımasızlaştı. "Kendinden geçmiş." Alexander'ı kastediyordu.

Dün gece uyumadan önce Grey'in kralla ilgilendiğinden emin oldum. Hiç şüphem yoktu zaten. O orospu çocuğu, Sadie'yi kaçırdığı günden beri Winston'dan hoşlanıyordu. Grey'in ona yapacaklarının yanında dün odasındaki o boktan şey ön sevişmeydi. I

ön sıradan izlemek için burada olamayacağım için üzgündüm. Belki de olurdu. Bu Grey'in ne kadar sabırlı olduğuna bağlıydı.

"Trajik bir yangın olacak. Kulübe eski ve yıllardır onu yıkmamız gerekiyordu, böylece kimse bunu sorgulamayacak." Liam hikâyesinin nasıl ilerleyeceğini anlatırken sesi heyecanlıydı. "Prens Alexander Ani'ye düğün hediyesi olarak orayı onarıyordu. Çatı çöktü ve o dışarı çıkamadı." Başını bir yana eğdi ve sırttı. "En azından bizim anlatacağımız hikâye bu."

Sırttım.

Benim

kankam.

Bu orospu çocuğunu sevdim. Dün yaşadığım güven sorunu şimdi saçmalık gibi görünüyor.

"Kontrol altına almışsın gibi görünüyor." Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı ve bu da göğsümün ağrmasına neden oluyordu.

Yüzü ciddileşti. "Kız kardeşime baktığınız, onu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim."

Kendimi sahtekâr gibi hissediyordum, tam da bu yüzden ayrılmak zorundaydım. Onu bir ömür boyu yeterince zorlamıştım. Bundan sonra ne olarsa tamamen onun kararı olacaktı.

Omzuna vurdum. "Bu artık senin işin."

Onu burada bırakıp gitmektense bu sarayı yakıp küllerinin üzerine işlemeyi tercih ederdim ama işte hayatımda ilk kez doğru olanı yapıyordum.

Güneş saray bahçelerinin üzerinde parlıyordu. Kulübeye giderken köprüden geçerken ışık huzmeleri dereden yansıyor. Liam Alexander'la ilgileneceğini söylemişti ve ben de ona izin verecektim. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

Kapıyı iterek açtım ve Anniston'ın yatağa yapışmış haldeki anıları göğsüme çarptı. Vücudu kırık ve kanlıydı. Tetiği çektiği anda güzel ruhunun bir kısmı benimki gibi kararmıştı.

Neredeyse benzini döküp kibriti kendim çıkacaktım.

Alexander odanın ortasında, bir kirişe asılı, kolları başının üzerinde, bilekleri zincirli bir şekilde duruyordu. Ayakları yere zar zor değiyordu. Tıpkı benim İndüksiyon sırasında olduğum gibi. Dişlerinin arasında beyaz bir bez vardı ve ağzını tıkamak için başının etrafına bağlanmıştı. Liam onu bayıltmak için ne verdiyse kafası öne düşmüştü. Yanına gittim ve onu uyandırmak umuduyla tokatladım. Yüzümü görmesini istedim. Olmak üzere olan şeyin her saniyesini hissetmesine ihtiyacım vardı.

Hareket etmedi.

Görünüşe göre Liam ve ben aynı fikirdeydik, çünkü seks-işkence oyuncaklarının bulunduğu masada bir şişe amonyak ve bir bez vardı.

Bezi ıslattıktan sonra İskender'in burnuna götürdüm ve irkilerek uyandığında sııttım. "Günaydın, günışığım." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım. "Beni hatırladın mı?"

Ağızındaki tıkaç yüzünden çığlık atmaya çalışırken gözleri büyüdü.

"Kahretsin, bu acıtmış olmalı," dedim parmağımı kurşun yarasına bastırırken

göğsünde.

Ağızındaki tıkaç karşı çığlık attı.

"Benim kız seni gerçekten mahvetmiş." Gülümsedim. "Anladın mı, çuk torbası? Kız *arkadaşım* dedim." Elimi boğazına doladım ve bakışlarımı

Onu. "Onu kaçırmaya çalışabilir, derisini yüzebilir, tecavüz etmeye çalışabilirsin..." Boğazını sıkıca kavradığımda nabzım hızla atmaya başladı. "Ama o her zaman *benim* olacak."

Nefesi zayıflarken gözleri parlamaya başladı. Boğazını bıraktım ve onu öldürmeden önce bir adım geri çekildim. Zamanı gelmemiştir. Henüz değildi.

"Hapishanede bazı insanların cep telefonlarını içeri sokmak için kışkırlarına soktuklarını biliyor muydun?" Yüzünü bıraktım ve başı öne düştü. "Eminim bunu bilmiyordun." Kıkırdadım. "Lanet olası bir cep telefonu." Yüzümü buruşturdum. "Ah."

Ağızındaki tıkaçtan anlaşılabilir bazı kelimeler mırıldandı. Aldığı her nefeste burun delikleri alevleniyor, ciğerlerini yeniden doldurmaya çalışıyordu.

Her kelimeyi anlamış gibi konuşmaya devam ettim. "Tamamen katılıyorum. Bu oldukça boktan bir durum." Başımı eğip onu inceledim ve eğer ben olmasaydım Anniston'ın hayatının sonuna kadar bu herifle yatmak zorunda kalacağını düşündüm. Nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Biraz çaba ve kararlılıkla kışkırlarınıza sığacak şeyler inanılmaz." Masadan popo tıkaçlarından birini aldım. "Tıkaçlar." Onu yere bıraktım. "Cep telefonları." Anniston'ın onu vurmak için kullandığı silahı aldım. "Silahlar."

Pantolonunu açmak için uzandığımda ayakları yerden kesildi ve bacakları tekmelendi. Ama önemli değildi. Ondan daha güçlüydim ve saf adrenalinle koşuyordum. Bunun için yaşıyordum. Pantolonunu ve iç çamaşırını kışkırlardan çektim, sonra etrafından dolaştım ve silahı yanaklarının arasına bastırdım.

Domuz gibi ciyakladı.

"Kahretsin." Dilimi dişlerime vurarak tıkırdattım. "Görünüşe göre kayganlaştırıcımız bitmiş." Silahı daha uzağa ittim ve namluyu göt deliğine dayadım. Tekmeledi ve çılgılık attı. Saçlarından bir avuç tuttum ve

ağzım kulağına gelecek şekilde başını geriye doğru çektim. "Hareketsiz durmazsan canın daha çok yanacak." Silahı girişine doğru ittim. İrkildi ve çırpındı. "Basit talimatları takip edemediğin için bu şey kışına bir kurşun sıkarsa olacaklardan ben sorumlu değilim."

Sustu.

Bir nefes verdim. "Tanrım. Bu daha iyi." Silahı daha derine ittim. "Tam tersi olduğunda o kadar da eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Şiddetle başını salladı.

"Bir dahaki sefere kızıma dokunmayı düşündüğünde bunu hatırla." Silahı sonuna kadar ittim, kabzasına kadar, sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Ah, doğru ya." Yanağına iki hafif dokunuşla tokat attım. "Bir dahaki sefere olmayacak." Sonra pantolonumun belinden kendi silahımı çıkardım ve gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

Bölüm Elli

Anniston,

Sen uyandığında ben okyanusu yarılamış olacağım. Şu anda gözlerindeki bakışı görebiliyorum. Sakın kızma. Veda etmek için uyanmanı bekleseydim, sikimi içine sokmuş olurum ve tüm bu "kahraman olma" numarası boşa giderdi.

Sen benimsin.

Sen.

*Öyle
mi?*

*Beni
mkini*

.

Her zaman benim olacaksın.

Ancak bilmeniz gereken bir gerçek daha var.

O gün yatağında sana yaptığım şeyi hak etmedin. Öldürmeye çalıştığım canavara dönüştüm. Umarım bir gün bu zayıflığım için beni affedebilirsin. Bir keresinde bana, başkasının günahlarını sana ödeterek kefaret bulamayacağımı söylemiştin. Haklıydın.

Cevabın sen olduğunu sanmıştım. Sen benim intikam anahtarımydın. Eğer seni kırabilirsem, kendimi düzeltebilirdim.

Ama sen kırılmazsın ve ben düzeltilmem.

Yol boyunca bir şeyler değişti. Sen benim hesabımdın, sadece planladığım şekilde değil. Maskenin arkasından ruhunu görmeme izin verdin. Belki bir gün sen de benim şeytanlarımın ötesine bakıp benimkileri görebilirsin.

Seninkiler,

Chandler

Yatağıma uzandım ve Chandler'ın komodinin üzerine bıraktığı notu defalarca okudum. Gözyaşlarım kelimeleri bulanıklaştırana kadar, göğsümdeki delici ağrı yüzünden zorlukla nefes alana kadar okudum.

O gitmişti.

Ve o çok yanılıyordu.

Artık kırılmıştım.

Kapımın sessiz gıcırtısına döndüm ve Liam'ın içeri adım atışını izledim. Yatağın kenarına oturmuş, yüzüne endişe damgasını vurmuştu.

Notu katladım ve göğsüme bastırdım. "Da'dan haberin var mıydı?"

Bir ay önce bunların hiçbirine inanmazdım. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. İçinde büyüdüğüm bozulmamış asalet cephesi parçalanmış ve çatlamıştı. Gerçeği görmüş, kendi kanımla onaylamıştım.

Tüm hayatınızın bir yalan olduğunu öğrendikten sonra nasıl devam ettiniz? "Evet."

Tabii ki biliyordu. Görünüşe göre, bilmeyen tek kişi bendim. Herkes bana kırılmaya mahkum kırılğan bir şeymişim gibi davrandı.

"Sırlardan çok yoruldum."

"Biliyorum, Ani. Ben de." Yüz ifadesi yumuşadı ve alıştığım şakacı ağabeyime daha çok benzemeye başladı. "Ama bazen sırlar gereklidir. Bazen insanları gerçeğin keskin bıçağından korurlar." Chandler'ın sorularıma cevap vermediğinde beni koruduğu gibi.

Kırılabilir olmadığımı anlayana kadar.

"Sen de onlardan biri misin?" Yorganın altında kıpırdandım. "Kardeşlikten bahsediyorum."

"Evet ve hayır."

Oturduğum yerden kalkarken bakışlarım daraldı, hâlâ örtüyü ve notu göğsüme yakın tutuyordum. "Ya biri ya diğeri. İkisi birden olamaz."

"Yeni bir bağlılık oluşuyor. Yeni bir Kardeşlik. Ben de *onlardan* biriyim."

Chandler da aynı şeyi söylemişti: yeni bir Kardeşlik.

"Peki bu yeni kardeşlik ne yapacak?"

"Masumları koruyun. Sesi olmayan insanların sesi olun."

Yutkundum. "O kızlar gibi."

"Yeni başlayanlar için. Evet." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeden önce başımın üstünü öpmek için durdu. "Kahraman olmaya çalışmıyoruz." *Chandler da aynı şeyi söyledi.* "Ama bazen kötü insanlar bile iyi şeyler yapar."

"Peki ya iyi insanlar?"

Kalbim kanamaya devam etti. Benim için. Bizim için. Tanıdığımızı sandığımız bir baba için.

"Dikenleri olmayan bir gül fidanına sahip olamazsınız. Bir şeyin iyi görünmesi, sizi kanatmayacağı anlamına gelmez."

O günün ilerleyen saatlerinde Sadie'yi kütüphanede buldum. Elinde bir kitapla deri koltuklardan birinin köşesine kıvrılmıştı. *Monte Kristo Kontu.*

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu en sevdiklerimden biri."

Başını kaldırıp bana baktı, sonra kitabı yüzüstü kucağına koydu ve gülümsedi. Gerçekten ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Saçları uzun sarı dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Cildi kremi ve pürüzsüzdü, yüksek elmacık kemiklerinde bir parça pembe vardı. Ve gözleri kristal mavisi denizler gibi nazik ve misafirperverdi.

"Benimki de."

"Seni bazen Grey ile konuşurken görüyorum. Şimdiye kadar bunun hep tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Sadie gibi birinin Grey gibi biriyle birlikte olabilecekken neden babamla evlendiğini hep merak etmiştim. Şimdi, onun bir yılan yuvasına atılmış başka bir genç kız olmadığından o kadar da emin değildim.

"Ne demek istediğınızı anladığımdan emin değilim." Maskesini taktı ve rolünü benim yetiştirildiğim şekilde oynadı.

"Grey'in neden buraya geldiğini, neden sarayımızda bu kadar çok zaman geçirdiğini biliyorum." Sözlerim üzerine tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi. "Sorun değil. Ben her şeyi biliyorum." Yanına oturmak için hareket ettim, sonra elini tuttum. "Her şeyi."

Pratik gülümsemesi düştü, maskesinin saten kurdelelerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Dökülmemiş gözyaşları gözlerinden süzülürken sertçe yutkundu. Bir zamanlar dünyası paramparça olmuş, onu karanlıkta yapayalnız bırakmıştı. *Biz de aynıydık.* "Anniston-"

Elini sıktım ve bakışlarına karşılık verdim. "Belki seni de özgür bırakabilir." Bana gelince, benim için kendimi özgürleştirme zamanıydı.

Bölüm Elli Bir

CHANDLER

O her yerdeydi.

Arabamda onun

kokusu vardı.

Kulübün arka kapısının önündeki tuğla duvara yaslanışının anısı.

Ofisimde.

Her şey
oyalandı.

Son iki günümü Fransız tostu sipariş ederek ve koridorda boş bir odaya bakarak geçirdikten sonra nihayet dairemde çıktım. Bu saçmalıktan kaçmaya çalıştım ve işte karşımdaydı, sikimi tokatlıyordu.

"Vay, vay. Bakın kedi ne getirmiş." Leo sandalyemde arkasına yaslanmış, ağzına sıcak Cheetos atıyordu.

"Ofisimde ne halt ediyorsun?"

"Biraz mahremiyete ihtiyacım vardı." Başıyla kasıklarını işaret etti. İşte o zaman özensiz bir oral seksin tanıdık şapırtısını duydum. "Kukudan bahsetmişken... prensesim nasıl?"

"Cidden ofisimde sikini mi yalatiyorsun?" Masanın etrafında yürüdüm, sandalyeyi ayaklarımla tekmeledim. "Ve prenses benim." Gerçeği söyledikten sonra muhtemelen benden nefret edecek olsa da. Leo geri döndü, aleti tamamen kalkmıştı ve tükürükle kaplanmıştı. "Siktir." Bana ters ters baktı. "Kızın dişleri var, göt herif. Bunu öylece yapamazsın."

Sıkıştırdı

kendini pantolonuna geri soktu.

Ufak tefek bir esmer masamın altından sürünerek çıktı, elinin tersiyle ağzını sildi ve aklım Anniston'a gitti. Dudaklarını sikimin etrafına sararken o sik beni gözleriyle bana bakışı.

"Dışarı," dedim kıza, hatıra karşısında kendimi ayarlayarak.

Esmer kadın Leo'ya baktı. *Üzgünüm, tatlım. Sana yardım edemez.*

Omuz silkti ve ağzına bir Cheeto daha attı. "Başka sefere." Gözlerini devirdi ve çıkarken kapıyı arkasından çarptı. Leo sandalyemden kalktı ve kışını masama dayadı. "Beni özledin mi?"

"Dört gün oldu." Oturdum. "Dört gündür yoktum." Zaman hiçbir şey ifade etmiyordu. Anniston'dan sadece iki gündür uzaktaydım ve onu şimdiden özlemiştim.

"Hey, Carl Miller seni aramaya geldi." Turuncu renkli parmaklarını teker teker ağzına götürdü. "Önemli olduğunu söyledi."

Monitörümü açtım ve iMac'imi hayata geçirdim. "Güzel. Onu buraya getirin." Herkesin bir amacı vardı; daha çok 'F'ler kuralı olarak bilinir.

Yakıt.

Sikeyim

.

Finans.

Eğer enerjimi pozitif enerjiyle beslemiyorsan, beni becermiyorsan ya da cebime para koymuyorsan, o zaman sana ihtiyacım yoktu.

Paramı almaya gittiğim gün tel örgülerin üzerinde mavi beyaz Miller & Sons tabelasını gördüğümünden beri Carl'ın bir amacı olduğunu biliyordum.

"Anladım, patron."

Bana öyle demesinden nefret ederdim. Leo benim dengimdi. O olmadan yaptığım şeylerin yarısını bile yapamazdım.

Telefonunu çıkardı ve hemen bir mesaj gönderdi. "Oh, bu arada..." Kaşı kalktı ve tek gamzesi ortaya çıktı. "Arka kapıdan girdim ve o lanet porno sitesini kapattım."

"Aynen öyle."

"Diğer site tam da düşündüğüm gibiydi. İnsanlar sehpa için teklif vermiyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Biliyordum. Onları sadece web sitesinde sömürmekle kalmıyor, açık artırmayla satıyorlardı.

"Ben de o boku kapatmaya çalışıyorum ama bu büyük bir şey dostum. Gerçekten büyük. Siz ne yaptınız? Yeri bulabildiniz mi?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Evet. Daha sonra bir bira içerken sana her şeyi anlatırım."

"O kadar iyi, ha?"

Sandalyemde arkama yaslandım, Anniston'ı önümde diz çökmüş, ellerim saçlarında ve ben onun güzel ağzını sikerken gözlerinde yaşlar hayal ettim. Benim küçük asim katranlı eroin gibiydi. Onu lanet sistemimden asla çıkaramayacaktım. "Burbon olsun."

Carl Miller, New York'taki en büyük ticari inşaat şirketlerinden birinin sahibiydi. Akli olan her yatırımcı bir şey inşa ettirmek istediğinde onu arardı.

Babamın tonlarca gayrimenkulü vardı; ticari, konut, tüm kurabiye kavanozlarında eli vardı. Hayatımın misyonu onu alt etmektir. Zaten yeraltını yönetiyordum. Tüm yeni mülkleri satın alabilirsem ve belki de eskilerden bazılarını ele geçirebilirsem, babam artık New York'un kralı olmayacaktı. Ben olurdum.

Birkaç hafta önce Carl ile bir anlaşma yapmıştım. Bana yatırımcılarını ayarladı, böylece sonunda onları satın alabilecektim ve futbol maçlarına bahis oynarken yaptığı kötü seçimler için ona genişletilmiş bir kredi limiti verdim. Carl berbattı. Yani, parlay bahislerinde bile berbattı. Bu hayatımın anlaşmasıydı.

Bu yüzden, öğleden sonra yanında belediye başkanıyla birlikte ofisime geldiğinde havalara uçtum.

Belediye Başkanı masamın önündeki sandalyelerden birine otururken, "Babanıza rakip olduğunuzu duyunca şaşırdım," dedi.

Ve babamın davetini geri çevirmene şaşırdım.

Ona nedenini sormak
istedim. Ama sormadım.

Kardeşliğin tek kuralı, kimsenin Kardeşlik hakkında konuşmamasıydı. Özellikle de galada konuşmalarına kulak misafiri olduğumu bilmemesi gerektiği için.

Carl diğer sandalyeye oturdu. Elinde hafif bir yara izi vardı ama bunun dışında gayet iyi iyileşmiş görünüyordu. Leo, elleri cebinde ve omzu çerçeveye yaslanmış bir şekilde kapının pervazına yaslandı.

"Sanırım mirasımı beklemekten yoruldum." Bu benim kendi adıma yaptığım çarpık bir şakaydı. Ben, babam ve annem dışında herkesin bildiği kadarıyla evlat edinilmiştim. Miras falan kalmayacaktı.

"On beş yıldır birinin bu pisliklere karşı durmasını bekliyordum."

Sanırım bu sorunun cevabıydı. Yine de tam olarak ne kadarını bildiğini merak etmeme neden oldu. Leo'ya baktım. Bakışıma omuz silkerek cevap verdi.

Belediye başkanından detay vermesini istemedim ama o yine de detay vermeyi tercih etti.

"Benim geldiğim yerde politikacılar satın alınamaz. Onlar bencil değildir. Onlar toplumlarının hizmetkârlarıdır, banka hesaplarının değil."

Issız bir adadan gelmiş olmalı. Ayrıca Malcolm Huntington'dan nefret etmiş olmalı.

"Parayı hiç önemsemediğimi düşünmeye başlamadan önce, Carl'dan seni bağlamasını istediğin yatırımcının ben olduğumu söylemeliyim."

Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Güldü, sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Sizinle iş yapmak bir zevk olacak, Bay Carmichael."

Ayağa kalktım ve elini tuttum. "Chandler." Gülümsedim. "Sadece Chandler."

Bölge savcısı benimle girdiği ilk bahisten beri benim takımımıdaydı. Malcolm Huntington'ı alaşağı etmeme yardım etmesi anlaşmayı mühürledi. Şimdi belediye başkanı da yanımdaydı. İşte bu. Bugün güzel bir gündü.

Asansör panelindeki rakamların birer birer yirmi bire kadar yanmasını izledim, kapıların açılacağı ve boş bir çatı katına bakacağım andan korkuyordum. Milyon yıl geçse de onu özleyeceğimi düşünmemiştim. Ben kimseyi özlemedim. Caspian'ı bile... O amcık herif ölü taklidi yapıp tropik bir adaya taşındığında.

Yirmi bir yanıyordu.

Kapılar açıldı. Ve

kalbim sıkıştı.

Hemen sarımsak ve domates kokusu ve ses sisteminden gelen İngiliz aksanının sesi ile saldırıya uğradım. Anniston mutfakta, ocağın önünde durmuş, tahta bir kaşıkla sos tavasını karıştırıyordu. Üzerinde, hareket ettiğinde neredeyse kışını gösterecek şekilde kabaran, kısa, küçük sundress elbiselerinden biri vardı.

Lanet olsun.

Etrafında döndü, kaşığı havada döndürdü ve gurur duyulacak bir şey yapmış gibi kışını oynattı. Tamamen masum ama bir o kadar da seksi. Bu TikTok videolarının viral olmasını sağlayan türden bir şeydi.

Gözlerimiz kilitlendi ve olduğu yerde dondu kaldı. Dudağını ısırды, muhtemelen bir belirsizlik jestiydi, ama tek yaptığı benim de ısırarak istememe neden oldu.

Cep telefonunu havaya kaldırdı. "İnternetin gücü parmaklarınızın ucundayken ne kadar iyi yemek yapabileceğinizi bilerseniz şaşarsınız."

Yavaşça, yırtıcı bir hayvan gibi ona doğru yürüdüm, kıcı tezgâha çarpana kadar onu geri ittim. Ellerimi iki yanına koyarak onu kafesledim. "Talimatlara uymakta berbat olman çok kötü." Sert sikimi karnına bastırdım.

Boynundaki o küçük damar titriyordu. Elimi boğazına götürdüm ve başparmağımı o damarın üzerinde gezdirdim. Tutuşumu sıkılaştırdığımda nefesi kesildi.

Onu böyle
istiyordum. Ona
böyle ihtiyacım
vardı.

Ve sonra benim küçük asim cevap verdi. "Görünüşe göre sen de öylesin. Küçük yazıları okumamışsın. Prensesler için iade politikası yoktur."

Kahretsin, o ağzı özlemişim.

"Benden nefret edeceğini düşünmüştüm." *Benim yüzümden dünyanın alt üst oldu.* Elimi yanağına götürdüm.

Dokunuşuma doğru eğildi. "Mektubunu en az yüz kere okudum ve her seferinde tek düşünebildiğim sana sarılmayı ne kadar çok istediğim oldu. Senden uzakta olmak beni yiyip bitirdi, uyuyamadım, yemek yiyemedim, *nefes* alamadım. Gecenin bir yarısı uyanıp adını sayıkladım çünkü yalnız kalmak istemiyordum. Hiçbir kaosun, hiçbir karanlığın ve hiçbir acının önemi yoktu. Sadece sana ihtiyacım vardı." Sırıttığında gözleri parlıyordu. "Buna ne dendiğini bilmiyorum ama nefretin tam tersi olduğuna eminim."

Nefretin zıttı.

İki gün önce onu bir daha ne zaman görebileceğimden emin değildim. Şimdi, işte buradaydı ve kapkara kalbim onun için çarpıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Lanet olası duygu göğsümde bir düğüm oluşturunuyordu ama onun parçası olmadığı bir dünyada var olmak istemediğimi biliyordum.

Nefretin zıttı.

Onu belinden yakaladım ve masanın üzerine kaldırdım, bacaklarını ayırdım ve külotunu yana ittim. Kokusu çoktan ıslanmıştı ve benim için hazırды.

"Sıçtın batırdın, Küçük Asi. Artık benimsin. Ve seni geri vermeyi planlamıyorum." Eğildim ve yüzümü kalçalarının arasına gömdüm. Saçlarımdan tuttu ve bir ayağını tezgâhın üzerine koyarak kendini bana iyice açtı. Sikeyim. Evet.

Onu görünce inledim, sonra kokusunu içime çekmek için eğildim. Yüce Tanrım. İki elimle kıcını tuttum, dilimle klitorisini okşarken vücudunu yüzüme doğru salladım. Sonra onu düzleştirdim ve aşağıdan yukarıya doğru yaladım. Boğazımda bir inilti gümbürdedi. Hay sikeyim. Tadı tuz, baharat ve cennet gibiydi. Buna ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım olduğu gibi onun tadına da ihtiyacım vardı.

Klitorisine geri döndüm, yarığından aşağı doğru yalamadan önce etrafında yavaş, küçük daireler çizdim.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Chandler." Siktir. Dudaklarındaki ismim meleklerin şarkı söylemesi gibiydi. Kalçalarını yuvarlayarak bana sürtündü.

"İşte böyle, bebeğim. Yüzümü sik."

Kalçalarını salladı ve yuvarlandı. Saçlarımı çekerek daha fazlası için yalvarıyordu. Bir parmağımı amına daldırdım, sonra iki parmağımı. Parmaklarımin içeri girmesini izlemek, duvarlarının parmaklarımı sıkıldığını görmek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. İçeri girdim ve kalçasının iç kısmını ısırdım. "Seni her yerinden işaretleyeceğim. Her santimini."

Açgözlü küçük amcığı parmaklarımı becerirken yüksek sesli bir inilti çıkardı.

"Benim için gel, Ani. Lanet dilime gel," dedim, sonra dilimi klitorisine bastırdım. Sırtı kavislendi ve elleri saçlarımı çekiştirdi. Uylukları yüzümün etrafında titredi ve titredi, bir çığlıkla geldiğinde beni bir mengene gibi sıktı. Dilimi daha derine daldırdım, her damlasını yalayıp yuttum.

"Mükemmel." Boşaldığında o kadar mükemmeldi ki. Akıl almaz, mükemmel, neredeyse acı verecek kadar güzeldi. Onu izlerken neredeyse boşalıyordum. Dokunmak yok. Sikişmek yok. Sadece... onu. Bunu bana o yaptı. Külotunu tekrar yerine yerleştirdim ve nefesini tutarken onu tezgahın üzerinde bıraktım. Parmak ucum hassas klitorisini sıyırdığında vücudu titredi. Sırf titremesini görmek için neredeyse iki kez yapıyordum.

Benim de nefesimi tutmam bir dakika sürdü. Onun içinde olma ihtiyacı varlığımın her zerresini pençeliyordu. "Neden geri geldin?" diye sordum.

"Çünkü sen beni mahvettin, Chandler Carmichael." Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Beni başka bir öpücük için mahvettin." Dudaklarını yaladı ve öne doğru kaykıldı, bacaklarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Beni başka herhangi bir dokunuş için mahvettin." Kaygan amını ereksiyonumun üzerine sürttü. "Beni başka bir erkek için mahvettin."

Saçlarından bir tutam tuttum ve dudaklarımı boğazına götürebilmek için başını geriye doğru çektim. "Benim bir sarayım yok. Sana bir krallık teklif edemem." Boynunun yanından kulağına doğru yaladım. "Ben iyi bir adam bile değilim."

Güldü ve bu ses sikimin seğirmesine neden oldu. "Hades Persephone'ye dedi ki..."

Sanırım onu çaldım ve karanlığa sürükledim.

Onu tezgahtan kaldırdım, merdivenlere taşırken iki elimle kıcını kavradım. Yemeği siktir et. Sonra yerdik.

Kollarını boynuma doladığında gözlerinin içine baktım. "Tüm zamanların en büyük aşk hikayesi."

EPILOGUE

Bir yıl sonra...

Chandler

"Leo böyle devam ederse başka bir eve ihtiyacımız olacak," dedi Lincoln, sesi ev ofisindeki hoparlörden yüksek geliyordu.

Yalan söylemiyordu. Haftalık görüşmemiz için telefonda konuşuyorduk ve ben yirmi dakikadır spiralli bir deftere notlar alıyordum.

Crimson Sin sitesinin yayından kaldırılmasından sonra Leo, karanlık internette bulabildiği her şeyi araştırmaya başladı. Bu herif insan tacirlerinin kokusunu bir altın arayıcısının milyonerlerin kokusunu almasından daha hızlı alıyordu.

Anniston her zaman ona yardım etmek için yalvarırdı, ama onu o azgın orospu çocuğunun yakınında istemiyordum. Ayrıca, o daha önemli şeylerle meşguldü, asil şeylerle. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ama çabucak öğrenmek zorunda olduğum şeylerle.

Leo ne zaman bir tanesini kırsa, evimiz kızlarla dolardı. Anniston her zaman onları bıraktığımızda evde olmakta ısrar ederdi. O muhteşem gülümsemesi, bir kucak dolusu kitabı ve onlara kendilerini prenses gibi hissettirecek her şeyiyle bizi bekliyordu. Kızları, bedenleri ve zihinleri artık kırılmayana kadar güvenli evlerde tuttuk. Bazıları diğerlerinden daha uzun sürdü, sunduğumuz danışmanlığa rağmen.

Linc ve Lyric Tennessee'ye tam zamanlı yardım etmek için bir şartla taşındılar: evlerin adı Kutsal Toprak olacaktı. "Kötülük kutsal topraklara asla izinsiz girmez," demişti. Ona izin verdim çünkü onu kızdırmaktansa susturmak daha iyiydi. Bana soracak olursanız, mesele piercing'di. Aletin ucuna metal bir parça saplanan herkes huysuz olmak zorundaydı.

Üçüncü evimizden sonra resmi olarak kar amacı gütmeyen bir kuruluş olduk.

Belki de her şeye rağmen karanlık ruhlarımızda biraz ışık vardı.

"Hey, Linc, seni sonra ararım," dedim babamın yüzü duvarda asılı televizyonda belirdiğinde.

Ayaklarımı masamın üstünden çektim ve sandalyemde dik oturdum. Kumanda hangi cehennemdeydi? Evden çalışırken skorları kontrol etmek için televizyonu açık tutardım ama sesi kapalı bırakırdım. Ses dikkatimi dağıtıyordu. Anniston'ın muhtemelen yalınayak ve o elbiselerden birini giymiş, bir kadeh şarabını yudumlarken, hiç sütyen takmadığı için meme uçları kumaşın arasından gözükürken apartmanda bir yerlerde dolaştığını bilmek yeterince dikkatimi dağıtıyordu. Hay sikeyim. Bu görüntü beni inletti.

Üst çekmeceyi açtım ve uzaktan kumandayı buldum, haber spikerinin "Milyoner Pierce Carmichael bu sabah Manhattan'daki evinde ölü bulundu" dediğini duymak için tam zamanında sesi açtım. NYPD'den yapılan açıklamaya göre, emlak kralı kendini asarak intihar etti. Olay yerinde evlatlık oğlu Chandler Carmichael'a hitaben yazılmış bir not bulundu. Bu yılın başlarında Carmichael, Carmichael Enterprises'ın CEO'luğundan istifa etti ve daha sonra iflas başvurusunda bulunarak birçok mülkünü kaybetti, ancak intiharın nedeni hala bilinmiyor."

Cep telefonum çaldığı sırada televizyonu kapattım. Avukatım aradığında genellikle onu selamlamak yerine "Duydum," dedim.

"Sana bir not bırakmış." "Ben de duydum."
"Evi de size bıraktı."

"İstemiyorum." On sekiz yaşındayken o evden ayrıldım ve bir daha o kapıdan içeri adımımı atmamaya yemin ettim. "Peki ya annem?" Bu terimi çok gevşek kullandım.

"Onunla ilgileniliyor. Evde kalmasına izin vereceğini düşünmüştüm."
"İyi ki kumarbaz değilsin Jim. Tahminlerde berbatsın." "İyi ki kumarbaz değilsin Jim."

Düşünmek için durakladığımda kalemimi defterimin üzerine koydum. "Ailemin mali kayıtlarını araştırın ve bir hizmetçi bulun. İsmini bilmiyorum ama yaklaşık yirmi yedi yıl önce babam için çalışmış olmalı. Sarı saçlı. Yeşil gözlü." Bu sözcüklerin dudaklarımdan döküldüğünü duymak midemi bulandırdı. İlk kez birinden annemi bulmasını istemiştım.

"Tamam...." Sanki detaylandırmamı bekliyormuş gibi kelimeyi uzattı. "Annemi kov ve evi o hizmetçiye ver."

"Chandler, öylece-"

Aramayı sonlandır.

Cep telefonumu masamın üzerine fırlattım. "Evet." Bir nefes verdim.

"Yapabilirim." Başımı arkaya yasladım ve tavana baktım.

O gitmişti.

Babam ölmüştü.

İntiharın nedeni henüz bilinmiyor.

Biliyordum.

Altı ay önce, durmam için bana yalvardı. İnşa etmeyi bırak. Satın almayı bırak. Büyümeyi bırak.

O evde kalmak zorunda kalmayayım diye pazar günleri beni golf oynamaya götürmesi için önünde durup yalvaran on beş yaşındaki çocuk, ona neler olduğunu anlatmaya çalışıp görmezden gelinen, hayatı boyunca yalan söylenen ve önemsizmiş gibi davranılan çocuk, gözlerinin içine baktı, eline bir ip verdi ve siktir olup gitmesini söyledi.

Ben yaptım. İçeri düşen ve her şeyi içeriden patlatan bomba bendim.

Ağlamalıyım. Kızmalıyım. Bir şeyler hissetmeliydim. Ciğerlerimi temiz havayla dolduran rahatlamadan başka herhangi bir şey. Hayatın boyunca hayalet olan bir adamın yasını nasıl tutabilirdin ki? Hayattayken varlığı beni yeterince rahatsız ediyordu. Ölüyken de bana eziyet etmesine izin veremezdim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Anniston başını içeri uzattı. Melek şeytanını kontrol ediyordu. Yalınayaktı ve üzerinde sundress vardı, sütyen yoktu. Bunu biliyordum. Her gün onun yanında uyandığım koca bir yıldan sonra bile, o yüz hâlâ sikimi kaldırıyordu.

Ona annesinden hiç bahsetmedim ve bahsetmeyi de düşünmüyordum. Ebeveynlerin günahlarının çocuğa geçmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu ilk elden biliyordum. Bu onun şeytanı değildi. Bu onun ödemesi gereken bir kefareti değildi. Yeterince zaman harcamıştım.

Anniston ile intikam yüzünden. Kraliçe ölmüştü. Sevgilim elimdeydi. Zaten kapanmış olan bir yaranın üzerine asit dökmeye gerek yoktu. Babasıyla yeterince sorun yaşıyordu.

"Bir içkiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Anniston bir elinde bir şişe burbon tutuyordu.

"*Sana* ihtiyacım var."

Parmaklarının arasında sallanan şişeyle odanın içinde gezinirken sırttı. "Ben içkiyle geliyorum."

Avuç içimi pantolonumun üzerinde, ereksiyonumun uzunluğunda gezdirdim. "Sadece boşalmanı tercih ederim."

Sandalyemin arkasına geçti, parmak uçlarıyla kolumu ve sırtımı yokladı, sonra bir avuç saçımı avucunun içine aldı ve başımı geriye doğru çekti. "Aç" dedi, şişeyi yüzüme doğru tutarak.

Tamam, Küçük Asi. Birlikte oynayacağız. Şimdilik.

Ağzımı açtım ve o da şişeyi devirdi. Ilık kehribar rengi sıvı dudaklarımdan ve çenemden bir nehir gibi aktı. Boğazımdan ve göğsümden aşağı. Ağzımı daha da açtım, ağzıma dökülürken yumuşak tadın tadını çıkardım.

Şişeyi masama koydu, sonra telefonunda bir şeye tıkladı. Rihanna'nın *Love on the Brain* şarkısının bluesy girişi ofisimde yankılandı. Nasıl oldu bu? Ses sistemime bağlanmış olmalı. Bunu planlamış. Sinsi küçük pislik.

Anniston masamın önünde bir daire çizerek dizüstü bilgisayarımı, defterimi ve kalemlerimi aldı ve yere koydu.

"Eğer bu seni masamda becermemi isteme şeklinse, cevabım evet." Her zaman evetti. Masa. Mutfak tezgahı. Banyo tezgahı. Hiç fark etmezdi. Eğer amı almak için oradaysa, alırdım.

Dört ayak üzerinde masamın üstüne tırmanıp dirseklerini indirerek önüme eğildiğinde nefesim kesildi. Kıç ı havada, göğüsleri yüzümde, gözleri gözlerime kilitlenmişti. Öldürmek için yaklaşan dişi bir aslan gibiydi.

"Ateşle oynuyorsun, bebeğim." Çenemi sıktım ve sandalyemde kıpırdandım, içimdeki her ilkel içgüdüyle savaşıyordum.

Parmağını dudaklarıma götürüp beni susturdu. *Beni* susturdu. "Güzel. Sıcak severim," diye sırtarak cevap verdi. Ve sonra ayağa kalktı ve müzik eşliğinde dans etmeye başladı. Kalçalarını yuvarlıyor, sikime bindiğı gibi ritme de basıyordu. Eli kalçasından elbisesinin alt kısmına doğru kaydı ve elbiseyi bir kalça yanağının üzerine doğru çekti. Külotu yoktu. Fuuuuuck. Sikimi onun daracık, sıcak deliğine gömdüğümü hayal ederken, pantolonumun üzerinden sikimi ovuşturdum, sertçe sıktım ve sandalyeden esnedim. Saçlarından bir avuç tutup boynundan ayırdı ve dudağını ısırıldı. Elleri vücudunun üzerinde gezinirken gözlerini kapatıp dudaklarını ayırarak hareket etti. Sanki ben ona dokunuyormuşum gibi, ellerimi vücudunda, ağzımı teninde, sikimi amında *hissedyormuş* gibi dans ediyordu. Kulüpteki kızlarımdan biri gibi dans ediyordu. Kaz ı kazan, kulüpteki kızlarımdan daha iyi.

Bunu yapmayı nereden öğrendi? Lanet olsun, hayır.

Sandalyemden fırladım.

Küçük bir ayağını göğsüme bastırarak beni tekrar aşağı itti.

Gözlerim yarıklara dönüştü. *Bebeğim, bunun bedelini ödeyeceksin.*

Arkasını döndü, belinden eğildi, elbisesini yukarı kaldırdı ve o mükemmel kıçını yüzüme koydu. Kafası bacaklarındaki çatlaktan görünüyordu ve elleri kalçalarının içinde geziniyordu. "Hoşuna giden bu değil mi?"

"Sen benim sevdiğim şeysin." Beni tekrar oturtması için gözlerimle ona meydan okuyarak ayağa kalktım. Dudaklarını yaladı ve elini amına götürdü - o mükemmel, pürüzsüz, ıslak ve hazır amına. Elimi geri çektim ve kıkına bir şaplak attım. Sertçe. Sıcak kırmızı bir el izi bırakacak kadar sert. Sonra ağzımı ortasına getirip dilimi klitorisinden göt deliğine doğru gezdirirken avucumla düzelttim. "Seni burada becereceğim..." Dilimi amına soktum, sonra amının dikişi boyunca kıkına kadar ilerledim. "...ve buraya." Kivrımlı deliğini okşadım. "Ta ki sen sesini çıkarana kadar." Kıkını tekrar tokatladım. "Duydun mu bebeğim?" Dişlerimi kalçalarının arasındaki yumuşak ete geçirdim. "Sana çılgılık attıracağım."

Uslu bir kız gibi sahneden indi ve ben de bir saniye bile kaybetmeden onu omzundan yakalayıp masamın üzerine yatırdım. Parmak uçlarım omurgasında gezindi. Nazik bir dokunuş gibi görünüyordu. Ama değildi. Bu fırtına öncesi sessizlikti. Ona hazırlanması için bir an veriyordum. Elleri masanın kenarını kavradı. Biliyordu.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve sikimi serbest bıraktım. Elbisesini kıkının üzerine doğru çevirirken elim aletimin etrafında dolandı; o yuvarlak, lezzetli kık, şimdi el izlerimle kıpkırmızıydı. Vahşi bir hamleyle, onu kazığa oturttum. Geri dönüş yoktu. Hayvanın kafesi açılmıştı.

"Siktir," diye haykırdı. *İtti*. "Chandler." *İt*.

"Aynen öyle, bebeğim." Saçlarını yumruğuma doladım ve başını geriye çektim. "Bana senin sahibinin kim olduğunu söyle." Diğer elim boğazına dolandı, tutuşumu amını yok etmek için kaldıraç olarak kullandım. Sıcak. Sıkı. Islak. Ve hepsi benim.

Ona defalarca, durmaksızın vurdum ve her seferinde lanet olası dibini dışarı çıkardım. Homurdandı ve inledi.

Boğazından elime titreşimler geliyordu. Daha sıkı sıktım. Çığlıkları daha da yükseldi.

Bundan daha iyisi olamazdı. Nabzının parmak uçlarımda attığını hissetmek, daracık amcığının sikimi boğması, inlemelerinin müziği bastıran sesi - siktiğim cennet. Onu hak etmemiştim. Onu asla hak etmeyecektim. Ama o açıklanamaz bir şekilde benim olmuştu.

"Evlen benimle." Kelimeler boğazımdan yırtıldı ve ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. İtişin ortasında durdum.

Dondu kaldı. "Ne?"

Eğildim, ağırlığımı sırtına verdim, sonra dudaklarımı arkadan kulağına yaklaştırdım. "Benimle evlenmeni istiyorum. Tüm dünyaya benim olduğunu söyle." Artık onun amına özel olarak sahip çıkmak ya da kimsenin göremeyeceği bir yerde tenini işaretlemek yeterli değildi. Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Yutkundu. Boğazını elime dayadı.

Yavaşça içinden çıktım, ucuna kadar, sonra tekrar içeri girdim. "Benim adımı al. Yüzüğümü tak." Kulağının hemen altında, boynunun hassas derisini ısırđım. "Evlen benimle."

Başını sallarken yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. "Tamam."

Geri çekildim ve hayatımda ilk kez yavaş ve kolay bir şekilde tekrar içine girdim. "Öyle mi?"

Tekrar başını salladı.

"Evet." Evet dedi.

Hay sikeyim.

Evet dedi.

Anniston hak etti a büyük romantik jest-a billboard

at Yankee Stadyumu ya da yılbaşı gecesi Times

Meydanı'ndaki gösterişli bir tabela. O yapmadı

iki kelimelik bir teklifi hak ediyordu, ama işte buradaydık. Hiçbir zaman bir kahraman olduğumu iddia etmedim ve ona verdiğim o iki yavaş vuruş olabildiğince romantikti.

"Ara bitti, bebeğim." Sert ve hızlı bir şekilde içine girdim. "Doruk zamanı." Amı zonkluyor ve etrafımda sıkılıyordu. Elimi boğazında sıktım, sonra saçlarını çektim. Tüm vücudum onu sahiplenme ihtiyacıyla titriyordu. Onu çürütmek için. Onu mahvetmek için. Sikmek. Taşaklarım sıkılaştı. Kalçalarım sarsıldı. Sırtına, kıkına, çatlağına sıcak sperm ipleri pompalamak için tam zamanında sikimi onun tatlı küçük amından çıkardım. Bir elimle sikimi zonklatırken diğer elimle götünün yanaklarını ayırdım, parmağımla dölleri kaydırdım ve çatlağına sürttüm. Parmağım deliğine değdiğinde sırtını dikleştirdi.

"Beni orada seviyorsun, değil mi bebeğim?" Dölümü girişinin etrafına yaydım. "Seni almamı istiyorsun."

"Evet," diye nefes aldı.

Geçmişte anal denemiştik. İşe yaramadı.

Alet. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Ama tam olarak sertleşmediğimde bir şampiyon gibi aldığını fark ettim.

Tabanını elimde tuttum, başını dölümün ve kayganlığının içinde döndürdüm, sonra içine soktum. Duvarları etrafımda gerildi, sıkılık *yarı sertlikten gerçekten sertliğe* geçmemeyi *gerçekten* zorlaştırdı. Önüne uzandım ve klitorisine masaj yaptım. Bir inilti çıkardı ve vücudu etrafımda gevşedi.

"Siktir," diye inledi. Yavaş ve kolay bir şekilde içine girdim. "Siktir," diye biraz daha yüksek sesle inledi. Her itişte biraz daha hızlı hareket ettim, daha derine ittim, klitorisini daha sert ve daha hızlı ovuşturdum. Germe, titreşim ve inlemeden oluşan güzel bir senfoniydi. Ve sonra o ulaştı

kreşendo. Vücudu titriyor ve bacakları sallanıyordu. Sonunda kollarımda gevşeyip nefessiz kalmadan önce son bir kez yüksek sesle "Oh fuck" diye haykırdı.

Eğildim ve kulağını ısırdım. "Boşaldığında çok mükemmel oluyorsun."

Gülümsedi ve lanet kalbim neredeyse aletim kadar şişti. "Seni seviyorum, Chandler Carmichael."

Saçlarını yüzünden süpürdüm ve onu içime çektim. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim? "Ben de seni seviyorum, Küçük Asi."

Anniston

Bazen insanlarla tanışırız ve zihnimizden önce kalbimiz onları hemen tanır. Kemiklerimizin çok ötesinde, ruhumuzun derinliklerinde bir his, bir kıpırtı vardır. Ruhum Chandler'ı onu ilk gördüğüm anda tanıdı, belki de çatı katında dolaşırken onu anlamaya çalıştığımdan bile önce.

Chandler'a sorsanız, ruhu olmadığı için bunun mümkün olmadığını söylerdi. Ama bu doğru değildi. Güzel bir ruhu vardı ve kendini koruyamayan herkesi korumaya kararlıydı.

Her kötü adamın bir hikayesi vardı. Ve ne kadar alışılmadık, dağınık ve karanlık olursa olsun, bu bizimkiydi.

Üç yüz yetmiş birinci gün:

Gülümsememe aşık oldu.

Yara izlerine aşık oldum.

SON

**Obsidian hakkında her şeyi konuşmak için [The Chamber](#)
Facebook grubuna katılın! Gizli bakışlar, karakter ilhamları ve özel
Alıntılar!**

Gri

Sığınak, korku ve kan dökme temeli üzerine inşa edilmiş bir odadan başka bir şey değildi. Babam o odanın inşasına yardım etti. Ben de onu yakmaya yardım edecektim.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve Mahkeme Heyeti her zamanki yerlerinde, benim Yargı Günü'nde oturduğum yarım daire şeklindeki masanın arkasındaki sandalyelerinde oturuyordu. Kral Winston ve Pierce Carmichael ortadaydı ve diğer sandalyeler boştu. Norveç Prensi Alexander'ın talihsiz ölümünden sonra Winston Kardeşliği acil toplantıya çağırmıştı. Başlamak için beni bekliyorlardı. Söyleyeceklerime hazır olduklarını umuyordum.

Olmadıklarından neredeyse emindim.

Ortasında Obsidian logosu olan altın mermer zeminle çok gurur duyuyorlardı. Onu kana bulamak üzereydim.

Kardeşliğin diğer üyeleri, kemerli bir açıklığı çevreleyen iki beyaz sütunun arasından açık alana doğru yürürken yukarıdaki balkonda yerlerinden beni izlediler. Caspian, Lincoln ve Chandler da beni takip etti.

Liam'ın cansız bedenini platforma taşıırken, arkamda kıpkırmızı bir iz bırakarak odayı soluk seslerinin yankıları doldurdu. Onu masanın üzerine, kralın tam önüne yatırdım. Kenarlarından kan damlıyor ve yerde birikiyordu. Kıyafetlerim kanla kaplıydı. Arabamın arka koltuğu sırlıklam olmuştu. Liam'ı bulduğumuzda çoktan içinde boğulmuştu. Ciğerlerindeki üç kurşun deliği nefes almayı zorlaştırıyordu.

Bunu ona yaptılar çünkü onlara karşı gelmeye cüret etti ve şimdi bunun bedelini ödeyeceklerdi. O bizden biriydi, lanet olsun.

O bizden biriydi.

"Ne yaptın sen?" Winston ayağa kalktı ve oğluna bakamayarak bağırdı.

Onlarınki, güçlerini korumak için ilk çocuklarını öldürebilecek bir toplumdur ve *bana* ne yaptığımı soracak kadar cesurdu. Ne de olsa tahtı güvence altına almanın en kesin yolu varisi ortadan kaldırmaktır, değil mi? O masada boş koltuklar olmasının bir sebebi vardı. Saltanatları sona ermek üzereydi ve bunu biliyorlardı. Umutsuz zamanlar.

Cevap vererek onu eğlendirmedim. Bize kulübeden bahsettiği gün onu odasında öldürmediğim için şanslıydı. Sadie, Anniston'ın kaçırılmasıyla ilgili olarak paramparça bir halde koşmasaydı, muhtemelen öldürürdüm. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyordu. Neler yapabileceğimi biliyordu. Ama bu onun buna tanık olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Bunun yerine bakışlarımı kanlı cesetten ayırdım ve odadakilere seslendim: "İşte olacaklar." Duygularımla hareket eden biri değildim ama bu olaydan sonra odayı kurşun yağmuruna tutmamak için her şeyi yapmam gerekiyordu.

Liam'a yaptıklarını. Yutkundum, sonra boğazımı temizledim. "Caspian, Crimson Sin web sitesiyle ya da açık artırma bağlantılarını yayınlayan satış ortağıyla herhangi bir ilgisi olan kişilerin isimlerini okumaya başlayacak. Derhal geçerli olmak üzere görevlerinizden istifa edeceksiniz. Eğer reddederseniz, bu liste fotoğraflı kanıtlarla birlikte dünyadaki tüm büyük medya kuruluşlarına gönderilecek. Bana inanmıyor musunuz? Çoğunun sahibi olan adam listeyi okuyor. Ona sorun."

Odayı değerlendirdim, havayı ölçtüm. Eğer altlarına sıçmak bir ruh hali olsaydı, hava buna doymuş olurdu.

Güzeldi. Bu şekilde hoşuma gitti.

Caspian başladı, "Winston Radcliffe."

Winston ellerini masaya vurdu. "Oğlum burada ölü yatarken sen gerçekten de lanet olası bir liste için mi endişeleniyorsun?"

Gerçekten çenesini kapatmasını diledim. Sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi. Kulaklarımı kanatıyordu.

"Pierce Carmichael," diye devam etti Caspian.

Pierce Chandler'a baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin evlat. Her şeyimi kaybederim. Zaten yeterince almadın mı?"

Chandler'ın gözleri hançer gibi kısıldı. "Git kendini becer," diye durakladı, sonra sıırttı, "*Baba*." Sonra da babasının önündeki masaya bir ip çarptı. "Ya da daha iyisi, git ve hepimize bir iyilik yap."

Lincoln güldü. Sadist pislik.

Caspian tek tek isimleri okumaya devam etti-ünlüler, politikacılar, CEO'lar. Hiçbirimizin umurunda değildi. Saniye saniye, oda sessizleşti. Ta ki listedeki otuz dört adamın sonuncusu da çağrılana kadar.

Winston'ın yüzüne döndüm. "Merak etme. Seni öldürmeyeceğim. En azından şimdilik." Ellerimi onun boğazına dolama düşüncesi ellerimi titretti. "Kardeşliği ele geçirmemizi ve kızının krallığını almasını izleyeceksin. Sana acı çektireceğim." Sırıttım. "Yavaş olacak. Acı verici olacak. Her sabah cehennemde olduğunu düşünerek uyanacaksın, sonra da geceleri öyle olmayı dileyerek yatacaksın -en azından önümüzdeki yedi yıl boyunca." Onun sayesinde cehennemimde bu kadar uzun süre kalmıştım. "Ondan sonrası için söz vermiyorum." Caspian, Lincoln ve Chandler'a döndüm. "Beyler, hazır mısınız?"

Hepsi başını salladı, sonra beni masanın etrafında takip ettiler, Winston'ın önüne geçtik ve Pierce'ın sandalyesini yoldan çektik. Sonra her birimiz bir sandalye çektik ve ait olduğumuz yere, o lanet tahtlara oturduk. Hepimiz beşinci adamımız Liam'a baktık, sonra onun kanlı elini kendi elimize aldık ve hastalıklı bir tür kan yemini ederek kendi tenimizde kıpkırmızı lekeler bıraktık.

"Yeni bir Kardeşliğe," dedi Caspian.

Kolay olmayacaktı. Daha şimdiden balkondan alaycı bakışlar alıyorduk. Ama yanımda oturan üç adama baktığımda, buna kesinlikle degeceğini biliyordum.

"Yeni bir Kardeşlik," diye cevap verdim. *Kraliçemi geri almaya. Ve intikama.*

Ve böylece başladı.

ACKNOWLEDGEMENTS

Son iki haftadır teslim tarihlerine yetişmek için uğraşırken dışarıdan yemek yemek ve kendimi kaybetmemi izlemek zorunda kalan aileme. Oğullarım benim en büyük amigolarım ve akıl sağlığımın dayanakları. Seni seviyorum. Her ne kadar kitaplarımı hiç okumamanızı umsam da.

Her Perşembe onu kahvaltıya götürdüğümde kitaplarımın nasıl olduğunu soran kayınpederime, yüzümü gülümsettiğiniz için teşekkür ederim.

Serena McDonald, sen bir can simidisin. Kelimelerimi kirletiyorsun ve inanılmaz çalma listeleri yapıyorsun. Dalgalanmaya çalıştığımda odaklanmamı sağlıyorsun. Uçurumun kenarındayken beni geri çekiyorsun. Sen sadece harika bir asistan değil, aynı zamanda gerçek bir arkadaşsın.

Morgan'a, bölümlerimi gece yarısı yolladığımda bile okuduğun için teşekkür ederim. Yorumların paha biçilemez ve katkıların da öyle.

Nicole ve Dawn'a, hikâyemin berbat olmamasını sağladığınız için teşekkür ederim. Teslim tarihime yetişemediğimde bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sesli mesajlar ve telefon görüşmeleri için, yaşadığım travma hakkında benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Z'ye. Tek kelimeyle harikasin. Hepsi bu kadar. Tweet bu. Sana tapıyorum. Sana kum gönderiyorum ve sen onu istiridyeye çeviriyorsun.

Rosemary'ye, her yerdeki müstehcenlik severlerin kitaplarımdan haberdar olmasını sağladığın için teşekkür ederim. Sen bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlardan birisin.

İnceleme ekibime ve Wildfire'dan Shauna'ya, sizler birer rock yıldızısınız ve bir gün sahilde oturup mimozalarımızı yudumlarken en sevdiğimiz kitap erkek arkadaşlarımız hakkında konuşacağız. Bir gün.

Ve son olarak, sözlerimi okuyan, yorumlayan, bookstagram yapan, booktoks yapan ve Facebook'ta paylaşan herkese - bu sizin için. Her kelime sizin için. Umarım bir gün karşılaşırız ve yüzünüzü öpebilirim. Evet, gerçekten ;) Hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Xx

Delaney

ABOUT THE AUTHOR

Delaney Foster, yemek, içmek ve dans etmenin vatandaşlık için bir gereklilik olduğu New Orleans'tan çok uzak olmayan tatlı Louisiana'nın derin bataklıklarının yerlisidir. Romantizmle ilgili her şeyi, iyi bir kadeh şarabı ve beyzbol parkındaki cumartesi günlerini seviyor. Taytların pantolon olduğuna inanıyor ve biraz kitap fahişesi. Kalbinde, Bay Darcy her zaman en iyi kitap sevgilisi olarak kalacak. Ve onun kitaplarında seksi alfa erkekleri ve onları seven güçlü kadınları bulacaksınız.

Delaney'nin tüm kitaplarıyla ilgili özel güncellemeler ve içerikler, günlük dick toks, tüm kitapsever şeyler ve yapacak arkadaşlar için [Diva Lounge](#)'a katılın

Biraz işeyene kadar gülersin.

Delaney Foster tarafından da:

Obsidian Kardeşliği serisi: [Mischief](#)

[Night](#)

[Kutsal Arife](#) En

Karanlık Saat

Kıyamet Günü (yakında)

Bağımsızlar:

[Dikenli Alev Tacı](#)

[Mükemmel Centilmen](#)

[Sakladığınız Sırlar](#) -

Benimle Günah İşle (yakında)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.